BARBARA CARTLAND

Luminile dragostei

Editura Colosseum 2000

Anul apariţiei: 1994

CAPITOLUL 1

— Bani! Bani! Bani! Nu te gândeşti decât la bani.

Aruncând aceste cuvinte, Elita se sculă brusc de la masă.

Tatăl ei râse. Dar nu era un râs vesel şi concurenţii lui din lumea financiară i-l cunoşteau bine: râsul lui făcuse des să tremure de teamă pe colaboratorii săi. Nu fără motiv îl porecliseră: „Granit Garson”.

— Mi se pare c-am auzit deja asta, spuse cu un ton sarcastic.

Ochii lui vioi observau că tânăra fată care privea pe fereastră acoperişurile Londrei. Elita se întoarse.

— Da, ai mai auzit asta, îi spuse, şi o vei mai auzi. Toată viaţa e consacrată banilor, reglată de ei, asta-i tot ce te interesează. Nu ai inimă, nu iubeşti decât ceea ce poţi evalua, nu

te interesează decât ce poţi face alţii pentru tine sau ce-ţi pot aduce… Bani! Pentru tine fiinţele umane sunt lipsite de personalitate, ei nu există decât în virtutea preţului cu care se lasă cumpărate.

Cuvintele se îngrămădeau pe buzele tinerei, cu o vehemenţă şi o pasiune ce făcea să-i strălucească ochii, să-i anime figura şi să i-o înfrumuseţeze într-un mod unic. Tatăl ei aprecia acest lucru ca un bun cunoscător ce era apoi ridică din umeri cu nerăbdare.

— Astea-s vorbe în vânt, zise, cuvinte care par magnifice şi generoase, nu-i aşa? Dar, privind mai de aproape ce ştii tu despre bani, în afară de faptul că îi cheltuieşti?

— Ştiu ce au făcut din mine, îi spuse tânăra. Şi aşa a fost întotdeauna, din copilăria mea: „Tu nu poţi să o frecventezi pe mica Jane. Părinţi ei nu au bani. Tu nu poţi accepta invitaţia acestor tineri, n-au bani şi în plus aleargă după ai tăi”.

Elita bătu din picior.

— Banii m-au izolat, m-au încarcerat. Oamenii nu-mi vorbesc în mod obişnuit pentru că eu sunt fiica ta, bogata moştenitoare a domnului Garson. Chiar în şcoală am avut parte de un tratament special pentru că tu ai cerut-o pentru mine. Într-o zi am auzit un profesor spunând unui coleg de al său: „Să

nu-l supărăm pe domnul Garson, ar putea să ne dărâme şcoala în cap.

— N-am făcut speculaţii cu şcoli, declară liniştit domnul Garson.

— Este singurul lucru pe care nu l-ai speculat, ripostă fata. Oameni sunt nervoşi, speriaţi în faţa mea; sunţ ţinută deoparte numai pentru că eşti bohat şi pentru că vrei ca nimeni să nu o uite.

— Şi presupun, că tu n-ai apreciat niciodată faptul că-mi cheltuieşti banii? o întrebă ironic Granit Garson.

Elita părăsi fereastra şi reveni la masă, unde era servit micul dejun.

— Evident, că îmi place să fiu elegantă, să am blănuri frumoase, bijuterii deosebite. Dar unde mă duc toate astea? Şi totuşi asta-i întrebarea pe care tu ţi-o pui când cheltuieşti banii, nu-i aşa? Ce obţii în schimb? Ei bine, eu mă întreb acum! Mi-au procurat prieteni banii? Mi-au adus fericirea? Răspunde-mi cinstit, am eu aer fericit?

— Ascultă, fetiţa mea, zise domnul Garson, dacă ţii atât de mult, am să-i invit pe aceşti tineri. Nu ştiu de ce dai atâta importanţă acestui fapt.

— Nu-i vorba de asta, mormăi fata, dar e o chestiune de

principiu: nu m-am întâlnit cu Dick şi Zara Manfield decât de două ori, şi când ţi-am spus că vreau să-i invit la noi la ţară, ce-ai făcut? Ai început o anchetă, ţi-ai trimis spionii să le studieze „origini şi consecinţe”. Au descoperit că proprietăţile lui Dick sunt ipotecate şi că Zara încearcă să se mărinte cu nu ştiu ce lord. Şi apoi? De ce faci atâta caz, de ce? Ţi-e frică că vor pune mâna pe câţiva din bănuţii mei? Şi-i tratezi de profitori!

Granit Garson se ridică aruncând ziarul.

— Dacă ai chef să-i inviţi, invită-i, îi spuse pe un ton plictisit. Dă-le din venitul tău, dacă-ţi face plăcere. Nu mă interesează deloc treaba asta.

— Da, nu te interesează, răspunse cu amărăciune Elita. Singurul lucru care-ţi pasă este să mă înconjori cu acest ridicol zid de aur. Dar nu uita în şase luni voi avea douăzeci şi unu de ani.

Tranversă camera şi se aşează în faţa tatălui ei.

— Nu am prieteni, îi spuse cu o voce surdă. Trec dintr-o colivie aurită în alta aurită şi nu în alta şi nu întâlnesc decât pe prieteni tăi prea bogaţi şi prea bine hrăniţi. Nu mai suport această viaţă!

Lovi masa cu pumnii strânşi.

— Nu, nu ţin neapărat la Dick şi Zara, îmi sunt indiferenţi, dar metodele tale de investigaţie mă revoltă. Detest felul tău de a trezi neîncrederea mea faţă de oameni, într-atât de fiecare dată când îmi cer o ţigară îi bănuiesc că se gândesc la averea mea.

Domnul Garson îşi privi ceasul.

— Trebuie să plec la birou. Invită pe cine vrei pentru weekend, dar adu-ţi aminte când te înfurii pe banii mei: fără ei, ai găsi viaţa lipsită de confort şi lumea nu ar fi pentru tine locul amabil şi călduros pe care îl cunoşti.

— Amabil şi călduros! repetă Elita cu amărăciune. Înconjurată de paznici de galeră, protejată şi închisă în colivie, aş fi la fel de bine într-un harem oriental.

— Ar trebui să simţi puţin ce înseamnă sărăcia înainte de a vorbi aşa, replică batjocoritor domnul Garson. Mă îndoiesc că ţi-ar plăcea.

— Este o excelentă idee! exclamă tânăra. Este exact ce voi face. Crezi, că dacă m-ai crescut în puf, nu pot trăi astfel şi dacă am putut întotdeauna să cumpăr fără să ţin cont de ce cheltuiec nu aş fi capabilă să trăiesc din resurse modeste: ei bine, te înşeli!

Din nou domnul Garson privi ceasul.

— Ei bine, într-o zi să îmi dovedeşti că tu ai dreptate, îi spuse pe un ton părintesc. Dar până atunci fii fetiţă bună şi

mănâncă-ţi micul dejun şi invită-i pe Menfield pentru weekend.

O clipă Elita rămăsese tăcută privindu-şi tatăl cu ochii săi mari, ce umbreau micuţa sa faţă triunghiulară. Ea nu măsura mai mult de un metru cinzeci şi opt; încălţată cu papucii de mătase, fără tocurile înalte pe care le purta de obicei, părea o copilă, o copilă necăjită, dezamăgită, bosunflată, cu fruntea brăzdată de o cută de încăpăţânare.

— Păstrează-ţi argumentele în rezervă pentru diseară, o sfătui Granit Garson surâzând, şi nu uita că un Bentley te aşteaptă afară pentru cumpărături şi că apartamentul nostru în acest hotel costă 30 de lire pe zi.

Înainte ca Elita să aibă timp să-i răspundă ieşi din cameră. Auzi vocea şoptită a lacheului, apoi uşa apartamentului închizându-se: tatăl ei plecase. „Se ducea în City, îşi spuse, să mai câştige bani, să acumuleze noi milioane şi să devină un monstru uriaş al finanţelor”. Se lăsă să cadă pe o canapea moale învelită în saten: se simţi deodată deprimată, epuizată de furie şi resentimente. Ştia foarte bine că nu produsese niciun efect cuvintele sale asupra tatălui ei, căci dacă ar fi fost nemulţumit, i-ar fi răspuns sever iar ea ar fi preferat asta. Dar el nu o lua în serios şi acest lucru o exaspera.

Putea să strige, să-l blameze: cu un gest, el îndepărta

protestele ei pe care le considera fără importanţă. Era fica lui, va face ce voia el şi asta era tot.

Evident, el îi făcea o concesie autorizând-o să-i invite pe cei doi Manfield pentru weekend, după tot ce-şi spusese între ei; dar acum nu mai avea chef să-i vadă: oricât de simpatici şi încâbtători ar fi fost, ea se va simţi prost ştiind ce aflase tatăl ei despre ei.

Acelaşi lucru dintotdeauna. Nu-i fusese niciodată permis să se joace singură cu oamenii, niciodată nu putuse lega o prietenie din simpatie reciprocă, datorată gusturilor şi sentimentelor comune.

La gândul că sistemul de spionaj a domnului Garson, – căci nu era altceva şi ea şi-o repeta adesea – Elita se ridică şi începu să meargă nervos în lungul şi latul camerei. Ah! cât detesta totul; erau momente când avea impresia că-şi detesta chiar şi tatăl.

Cândva era cu totul altfel, ambiţios desigur, necruţător în afaceri, dar era mai multă blândeţe în el. Pe vremea aceea, soţia lui încă mai trăia, şi seara, el se întorcea acasă pentru a găsi pe cineva pe care îl iubea pe el însuşi şi pe care banii lui nu-l orbeau.

— Destul cu milioanele, John! îi spunea aproape cu

diserare. Ce să facem cu ele? Nu vom reuşi să le cheltuim nici într-o mie de ani! Nu putem mânca decât trei mese pe zi şi dormi decât într-un singur pat.

Granit Garson râdea şi fără să-şi dea seama că Elita îl privea cu ochi rotunzi, îşi lua nevasta în braţe şi o săruta tandru.

— De ce nu eşti şi tu ca celelalte? o întrebase într-o zi. Pentru ce nu ceri smaralde, rubine, diamante pentru a le purta în jurul gâtului? Pentru ce nu-mi ceri o duzină de maşiini în garaj şi un garaj cu cai de curse care să-ţi poarte culorile la Ascot?

— Nu fi ridicol, John, în spuse râzând şi desprinzându-se din îmbrăţişarea pentru a aduna jucăriiile Elitei. Tu ştii că sunt pe deplin fericită cu tine aici: nu am nicio poftă să merg la Ascot şi nu pot să port bijuterii somtuoase când mă plimb în grădină. Ai face mai bine să-ţi cheltuieşti banii construind biserici.

John Garson râsese din toată c inima. Cu toată vârsta ei fragedă, Elita înţelesese atunci că dacă ar fi avut chef, el ar fi putut construi zece biserici fără ca averea lui să se diminuieze.

În acea vreme el începuse să ridice ceea ce Elita numea o barieră de aur în jurul familiei sale. Ieşea, frecventa lumea, dar căminul lui rămânea o oază de linişte şi pace unde nu ndpomnea decât dragostea împărtăşită şi fericirea unei familii unite.

Apoi, doamna Garson a murit. Elita îşi amintea totul ca şi

cum ar fi fost ieri, lacrimile, hohotele ei de plâns, acea durere pe care nimic nu putea să o consoleze.

— O vreau pe mama! strigase ea.

— Gândește-te la tatăl tău, îi spusese guvernanta. Încearcă să-l îmbărbătezi, micuţa mea.

Cu toată disperarea ei, Elita ar fi vrut să o facă dar nu reuşi să se apropie de el. Garson se închise în el, rămânând departe de ea, de toţi; nu voia să vorbească de nenorocirea lui şi refuza să o accepte lângă el. Începu să lucreze ca un ocnaş, ca şi cum ar fi fost pentru el singurul mod de a uita.

Şi încet, încet, aproape pe nesimţite, încât Elitei îi trebui mult timp până să-şi dea seama, el devenise acel bărbat de neînduplecat, numit „Granit Garson”. Îi judecase pe toţi şi toate după o singură măsură: acel formidabil imperiu financiar pe care şi-l crease în jurul lui.

Absorbită de educaţia ei, Elita înţelesese numai pe la 17 ani că această situaţie risca să fi influinţeze toată viaţa… Într-o zi, la un dejun, ea auzi o femeie spunându-i tatălui ei:

— Ce frumoasă devine Elita! Se va mărita în curând, John! Tinerii vor zbura în jurul ei ca albinele în jurul florilor.

Granit Garson, brusc întunecatm răspunse scurt:

— Un vânător de zestre nu o va conduce niciodată pe fiica

mea la altar.

Femeia râse.

— Nu toţi tinerii aleargă după dotă. Dacă vrei ca Elita să găsească un bărbat la fel de bogat ca ea, asta va limita numărul cavalerilor la baluri.

— Nu-ţi fie teamă, îi spuse domnul Garson, voi avea grijă.

Când tânăra îşi făcu intrarea în lume realiză ce voise să spună atunci Garson. Toţi băieţii care îi întâlnea erau examinaţi, studiaţi, evaluaţi şi nouă din zece dispăreau din orizontul ei. Deşi, din întâmplare, îi revedea la vreo recepţie pe cei respinşi, ei nici nu încercau măcar să-i adreseze cuvântul.

După câteva luni, ea îşi dădu seama că relaţiile ei se limitau la copiii prietenilor tatălui ei sau la câteva fete cunoscute în şcoală, cu părinţi bogaţi.

— Bani! Bani! Bani! Elita repetă acest cuvânt cu furie, într-un fu-te vino de-a lungul camerei ca un animal prins în cuşcă.

Un servitor deschise uşa.

— Pot să strâng, domnişoară?

— Da, da, desigur.

Ea privi omul ieşind, împingând în faţa lui măsuţa cu rotile, şi îşi aminti deodată că nu mâncase nimic. Nu băuse decât o

gură de cafea, căci exact când se pregătea să mănânce el o anunţase ce descoperise despre cei doi Menfield.

În fond, Elitei îi păsa prea puţin de ei, pe Dick Manfield îl plăcuse, îl găsea jovial, distractiv şi bun dansator, şi o iubea pe Zara pentru că era drăguţă, veselă şi nepăsătoare: dar sentimentele ei nu mergeau mai departe.

Se apropie de birou: trei nume erau înscrise pe numele invitaţilor pentru viitorul weekend: Reggie Pount, al cărui tată lucra la City şi prezida consiliile de administraţie al unei duzini de societăţi în care domnul Garson avea interese; Sibyl Crossley, fiica unui milionar a cărei prietenie îi fusese impusă încă din copilărie şi în sfârşit Alan Doughty.

Citind numele ultimului invitat Elta păli. Ea ştia pentru ce era invitat tânărul şi numai simpla lui prezenţă reprezenta un pericol pentru ea.

Domnul Garson, decisese în urmă cu un an. Că Alan va soţul fiicei lui: era exact ginerele dorit. Foarte bogat, muncitor şi ambiţios, era apt pentru a-şi croi drumul nu numai la City dar şi în mediile politice. Cât despre Elita, ea îl găsea plictisitor de moarte.

La început, tânăra luase acest proiect drept o glumă, dara cum se temea de Alan mai mult decât de tatăl ei. Tenacitatea lor

va sfârşi prin a-i învinge voinţa, simţea acest lucru, căci orice ar fi făcut, oriunde s-ar fi dus, Alan era întotdeauna prezent.

— Apropo, l-am invitat pe Alan, spuse domnul Garson când fiica sa organiză o seară de teatru cu prietenele.

— Nu am bilet pentru el, tată.

— Nu te nelinişti, m-am ocupat de asta înainte de a-i vorbi.

Fără îndoială, se gândea Elita, secretara ei a primit ordin să ia întotdeauna un bilet în plus când ea a solicitat să-i cumpere, pentru ca Alan să profite.

Tânărul o însoţea întotdeauna pe Elita de fiecare dată când stătea la Londra şi îşi petrecea aproape toate weekend-urile la ţară, la familia Garson. Chiar în ajun cinaseră la Claridge unde locuiau Elita şi Granit Garson, după care fuseseră la teatru, urmat de un supeu la Savoy.

Şi chiar la Savoy, în timp ce dansa cu Alan, Elita descoperi că el o plictisea de moarte. A dansa cu el era enervant, simpla idee de a petrece o oră în compania lui o făcea să caşte. „Nu am nimic contra lui, îşi spunea, nu este rău, dar este plictiseara personificată”.

— Eşti atât de frumoasă în această seară!

Ea auzea încă vocea lui, sobră, solemnă, dominând muzica. Degetele care îi ţineau mâna i-o străbseseră uşor.

— Mulţumesc de compliment.

— Nu este un compliment, nu spun decât adevărul.

— Ei bine, sunt flatată că gândeşti aşa!

Toată această comversaţie era de o banalitate sfâşietoare.

— Voi putea să te văd în timpul weekend-ului? reluase tânărul. Nu ştiu dacă ţi-a spus tatăl tău, dar m-a invitat. Sper să nu fie multă lume: vreau să-ţi vorbesc serios. Pe scurt, vreau să îţi cer ceva.

După jena din atitudinea lui Alan şi sclipirea din ochii lui, Elita, îngrozită, a ghicit care va fi cererea. Cuprinsă de panică, ea îl lăsase în mijlocul pistei de dans şi se întoarse la masa lor.

Acum se întreba cu febrilitate pe cine ar putea invita pentru acest nenorocit weekend şi constată cu groază cât de puţini prieteni avea. Nu cunoştea, ca să zicem aşa, persoane pe care tatăl ei nu le-ar fi invitat, dar printre aceşti aleşi unii era absenţi sau fuseseră invitaţi săptămâna trecută, alţi veniseră deja de trei ori de la începutul verii. Era ridicol, absurd, dar trebuia să admită că îi lipseau aproape total prieteniile adecvate vârstei ei. Evident, tatăl ei avea o mulţime de prieteni, dar aceştia nu-i puteau fi de niciun ajutor împotriva lui Alan şi a discuţiei pe care voia să o aibă cu ea. Cum o să scape?

— Alan este un adevărat băiat încântător, îi spusese

domnul Garson în am în tim ce se întorcea la Claridge.

Cum Elita tăcea el continuă imediat:

— Este foarte inteligent, va ajunge departe. Şi apoi este perseverent şi rezonabil, nu ca majoritatea tinerilor care nu pot să se gândească o clipă la viitorul lor.

„Iată un certificat de bună purtare pentru Alan” gândi Elita. Simţi dorinţa să-l întrebe dacă era cinstit şi dacă nu bea, dar îşi înghiţi cuvintele.

— Sunt mulţumit că vine la noi în weekend, mai spuse domnul Garson. Să nu invităm prea multă lume, ne vom zimţi mai bine între noi.

Deci, el în considera pe tânăr ca pe un membru al familiei.

Întoarsă la hotel, Elita rămăsese mult timp trează, căutând prin ce mijloc ar putea evita téte-ă-tête-ul cu Alan. Trebuia cu orice preţ să evite să rămână singură cu el la acest sfârşit de săptămână.

Când îşi întâlni tatăl la micul dejun, tânăra era într-o dispoziţie de un umor agresiv. Şi el o prinsese împărtăşindu-i tot ce aflase despre fraţii Manfield.

Niciodată Elita nu se revoltase atât de deschis. Şi niciodată până acum nu înţelesese atât de bine că totul era în zadar.

— Bani, tot timpul bani! Bombăni.

Vorbise tare şi-şi dădu seama că Jenkins, valetul particular al tatălui ei tocmai intrase şi o privea cu mirare.

— Scuzaţi-mă, domnişoară. Aţi uitat că aveţi rendez-vous la coafor la ora zece?

— Efectiv, am uitat.

Elita privi pendula şi constată că era zece fără cinci şi nu era îmbrăcată.

— Vrei să-i telefonezi, te rog şi să-i spui că sunt în întârziere?

— Da, domnişoară.

Jenkins se pregătea să iasă, când vocea tinerei îl opri.

— Jenkins, ce ai face dacă ai avea prea mulţi bani? îl întrebă.

Jenkins nu manifestă nicio surpriză auzind această stranie întrebare. În serviciul domnului Garson de zec ani, el o văzuse crescând pe Elitta.

— Nu prea ştiu ce să vă răspund, îi zise. Întotdeauna amk fost prea ocupat să-mi câştig existenţa pentru a avea timp să mă gândesc la bani într-un fel sau altul.

Fur rândul Elitei să se mire.

— Totuşi, Jenkins, câştigându-ţi viaţa ai fost obligat să te gândeşti. Doar pentru bani lucrezi?

— Nu numai, domnişoară, nu în felul acesta văd eu lucrurile. Un bărbat trebuie să lucreze şi să primească un salariu pentru a trăi, bineînţeles, dar salariul nu e totul. Niciodată, din partea mea, nu m-aş înjosi acceptând o situaţie care nu mi-ar plăcea, dacă nu m-ar interesa, pentru simplul fapt că e bine plătită.

— N-ai accepta-o?

— Cu siguranţă nu. Mi s-au oferit des slujbe care mi-ar fi adus mult mai mult decât îmi dă domnul Garson, dar postul meu lângă el îmi place, este cel pentru care am fost crescut, aş putea zice, că tatăl meu era maître d'hotel şi mama cameristă. Întotdeauna mă dorit să fiu valet, şi iată-mă valet, cred că până la sfârşitul zilelor mele.

— Şi-ţi place asta? întrebă Elita.

— Mult, domnişoară. Eu găsesc că domnul Garson este un patron extrem de stimulant, nu lasă pe nimeni să se anchilozeze.

— Ai câştiga mai mult părăsindu-l.

— O! Foarte uşor, domnişoară. Există o mare varietate de slujbe la ora actua A. Unele din ele nu cer mare experienţă şi sunt bine plătite. Dar un om are nevoie şi de alte lucruri în viaţă decât bani, asta am spus-o întotdeauna.

— Şi eu sunt de aceeaşi păretre, declară Elita.

Era gata să continue când telefomnul sună, Jenkins ridică receptorul.

— Aici apartamentul domnului Garson, anunţă el cu emfază. Da, îi voi spune.

— Este secretara biroului, spuse. Domnul Garson doreşte să vă vorbească, donişoară.

Elita luă receptorul.

— Dumneavoastră, sunteţi domnişaora Garson? întrebă secretara particulară a tatălui ei. O clipă, vă rog, vi-l dau pe domnul Garson.

— Alo! Tu eşti, Elita?

— Da, tată.

— Tocmai mi-a telefona Alan, ar vrea să cinăm cu el în seara asta, la Ritz.

— Pentru ce?

Elita pusese întrebarea pe un ton sec. Tatăl ei ezită.

— Cred că vrea pur şi simplu să ne vadă, îi spuse în sfârşit. Vom fi numai noi trei, mi-a spus el. Suntem liberi, nu-i aşa?

— Dar, dar nu mă încântă, o cină cu Alan nu va fi prea distractivă, protestă tânăra fată.

— Nu e distractivă?

Intui surpriza din vocea lui Garson şi deodată înţelesese

adevăratul motiv. Lui Alan îi era teamă că în timpul weekend-ului va fi împiedicat de către alţi invitaţi să spună ce avea de zis. Când vor ajunge la Ritz, domnul Garson va fi chemat la telefon, lucru des întâmplat în timpul cinelor, va rămâne absent mult timp poate chiar nu se va mai întoarce. Şi ea va rămâne singură în faţa lui Alan, ceea ce evitase cu atâta grijă de săptămâni întregi…

— Nu por, răspunse iute. Am… alte proiecte.

— Ei bine, amână-le. Eu am poftă să cinăm la Ritz.

— Nu vreau să iau cina cu Alan! exclamă Elita cu energia disperări.

— Hai! Nu fi ridicolă.

Vocea domnului Garson devenise dură.

— Dacă bombăni încă în legătură cu tinerii pe care vrei să-i inviţi, invită pe cine vrei, dar nu începe să faci fasoane în legătură cu Alan. Este un tână foarte bine şi-mi place.

— Pentru ce-ţi place? întrebă Elita. Îi găseşti conversaţia atât de palpitantă pentru că este bogat?

— Elita ce înseamnă purtarea asta? ripostă iritat domnul Garson. Pentru numele lui Dumnezeu, scuteşte-mă cu teoriile tale. Ele au început la micul dejun şi se pare că le vom suporta şi în timpul cinei. Este foarte curios să vorbeşti pe acest ton

grandilocvent, dar ce te-ai face fără bani? Tare mi-ar plăcea să ştiu. Nu ai câştigat o centimă tu însăţi şi e foarte probabil că nu o vei face niciodată. Trebuie să se ocupe cineva de tine; când eu voi fi mort, tu vei avea nevoie de un bărbat care să mă înlocuiască.

— Ştiu că nu am câştigat niciodată o centimă, zise Elita, dar asta nu dovedeşte că nu aş fi capabilă.

— Nu spune prostii! o certă tatăl ei. Nu pot să-mi pier dimineaţa ascutându-te. Am hotărât că vom cina amândoi cu Alan. Te-am sunat numai să ştiu dacă suntem liberi.

— Eu nu sunt. Am o mie de lucruri mai interesante de făcut, declară tânăra cu hotărâre subtilă în gras. Când vei şti despre ce e vorba vei fi uimit.

Elita închisebrusc eceptorul şi se gândi mai târziu cât de furios o fi tatăl ei, când a întrerupt brusc legătura.

Dar cum îndrăzneşte el să insinuieze că nu era bună de nimic? Cum îndrăzneşte să fi vorbească cu acest ton condescendent, el care a ţinut-o la o parte de toate, fără măcar să-i permită să aibă o idee proprie? Şi niciodată ea nu la ieşit din cuvânt. Plecă din salon şi intră în camera ei, o minunată cameră perea mare pentru o fără singură. Închise uşa cu cheia.

Micul birou aşezat lângă fereastră şi îi atrăsese atebnţia şi

ea ştiu deodată ce avea de făcut. Se îndreptă spre el, luă un stilou şi o foaie de hârtie. Ezită o clipă: apoi scrise:

„Plec pentru a-ţi dovedi că sunt capabilă să-mi câştig existenţa. Îţi voi trimite bani care nu-mni vor fi indispensabili, sper că-i vei cheltui cu chibzuială”.

Îndoi hârtia şi o băgă într-un plic pe care scrise numele tatălui ei. Era încărcată cu un fel de hârtie rece care-i dirija gesturile şi o lăssă calmă cu mintea limpede. Hotărât, fără grabă, ea îşi puse planul în aplicare.

Mai întâi scoase un geamanta dintr-un dulap şi îl puse pe pat; apoi deschise garderoba şi privi hainele elegante, scumpe, care se găseau agăţate şi degajau mirosul unui preţios parfum franţuzesc. Le inspectă una după alta.

Elita alesese unh minimum de haine, ceea ce credea că îi era absolut indinspensabil: o rochie de după amiază şi o rochie de cocktail pentru seară, negre amândouă, câteva bluze, pulovere, puţină lenjerie, încălţăminte, mănuşi etc.

Când valiza fu plină, făcu o baie şi se îmbrăcă: îşi puse un taior gri, cumpărat pentru eventuale călătorii. Costase foarte mult, dar linia lui sobră şi clasică nu atrăgea privirea. Se hotărî pentru un pardesiu asortat cu taiorul şi îl puse pe braţ. În mica ei poşetă găsi un portofel care conţine numai bilete de bancă. Elita

se scoase şi nu păstrase decât zece lire, restul, ca şi carnetul ei de cecuri, le puse într-un plic pe care-l aşeză sub scrisoarea destinată domnului Garson.

Elita aşeză perlele într-un sertar, închise valiza şi deschise uşa care dădea direct pe culoarul hotelului.

Nu voia să traverseze apartamentul, unde risca să-l întâlnească pe jankins. Ieşi direct pe coridor, şi când dădea colţul spre ascensor, zări un bărbat care venea în direcţia ei. Nu avea pălărie: fără îndoială făcea parte din personalul de la recepţie! Tânăra se oprise de perete pentru a-l lăsa să treacă, dar în acea clipă, valiza ei, prost închisă, se deschise brusc.

Elita scoase o exclamaţie de ciudă: toate lucrurile ei erau răspândite pe jos, pantofi, ciorapi, lenjerie şi rochii.

Punând valiza jos, tâna îngenunche pe covoare încercând să repare dezatrul.

— Permiteţi-mi să vă ajut, îi spuse o voce liniştită.

Ridică ochii şi-l văzu pe bărbatul care trecea pe coridor. Era tânăr, cu alură sportivă, înalt şi blond. Cu un surâs confuz, ea luă perechea de ciorapi pe care i-o întinse.

— Mulţumesc. M-am grăbit prea tare pentru a închide bine valiza.

— Este un lucru care se întâmplă des. Valiza mea s-a

deschis recent într-un aeroport; ploua cu găleata şi am fost obligat să-mi pescuiesc cămăşile albe din băltoace.

Elita îşi adună pantofii, îi înveli în hârtie de mătase şi-i puse deasupra lenjeriei şi-a rochiilor.

— Mi-e teamă că lucrurile se vor şifona, remarcă tânărul bărbat.

— Cu atât n-ai rău! Înainte de toate, vreau să plec de aici.

— Să pleci de aici? repetă interlocutorul ei.

— Da, eu… îmi părăsesc slujba, vreau să caut alta, adăugă fata.

— Ai avut necazuri?

— Da, mari, spuspină Elita, Aşadar plec.

— Fără să-ţi ceri salariul pe ultima săptămână, pariez?

Elita aranjă un ultimul obiect şi-l privi surâzătoare pe tânăr.

— Se pare că înţelegi bine situaţia, îi spuse. A trebuit să faci acelaşi lucru ca şi mine.

— Am dorit să o fac de multe ori, dar poate nu sunt la fel de curajos ca tine. Ce vei face acum?

— Caut de lucru. Nu ştii unde aş putea găsi, din întâmplare?

Brusc, tânăra se gândi c-ar putea să-i propună un post la hotel, ceea ce ar fi fost jenant, dar el nu făcu asta ci o întrebă:

— Ce gen de lucru doreşt?

— Mi-ar plăcea să lucrez ca stewardesă, răspunse Elita având un moment de inspiraţie. Întotdeauna mă gândit că acest gen de activitate mi-ar conveni perfect. Vorbesc două liombi străine: după câte ştiu doar una e cerută. Crezi că aş putea să merg la aeroportul Londrei şi să mă prezint la B.O.A.C?

— Am auzit spunându-se că au o mulţime de candidate în aşteptare, îi răspunse necunoscutul.

— Oh! suspină Elita dezamăgită. După dumneavoastră este inutil să mă duc?

— Poţi oricând să-ţi încerci şansa.

Tânărul păru că se gândeşte. O privi pe Elita cu un aer pe care ea îl putu aprecia ca aprobator, şi în sfârşit zie:

— Vorbeşti două limbi străine: care?

— Franceza şi germana şi puţin italiana, suficient pentru a înţelege un ghid şi a comanda o masă, răspunse fata; şi puţin dar foarte puţin spaniola. Dar vorbesc cu adevărat curent franceza şi germana.

— Mda.

O ajută să-şi închidă valiza şi se ridicară amândoi.

— Mulţumesc pentru ajutor, zise Elita. Cred totuşi că am să încerc la aeroport. Dacă B.O.A.C. nu mă vrea, mai sunt şi alte

companii. Pot să mă adresez la diecare.

— Poate am o idee mai bună, îi spuse necunoscutul.

— O idee? Sigur?

— Cred că aş putea să vă găsesc ceva pe o mică linie aeriană. Nu es o mare compani, este o societate particulară, dar veţi putea acolo căpăta cel puţin experienţă.

— Oh! Ai putea face asta? exclamă Elita. Dar nu ştii nimic despre mine.

El începu să râdă.

— Dar nici dumneata de mine. Mă numesc Hans Knudsen.

— Nu sunteţi englez? întrebă fata surprinsă.

— Mama este englezoaică, dar tatăl meu este danez.

— Sunteţi scandinav. Iată de ce…

Era gata să facă o aluzie la talia lui înaltă şi la alura detică, dar se abţinu ta timp: ar fi fost o remarcă prea familiară pentru un bărbat pe care tocmai îl întâlnise.

— Iată pentru ce vorbiţi o engleză atât de curată, continuă ea. Toţi danezii pe care i-am întâlnit vorbeau engleza perfect.

— Vă mulţumesc pentru această plăcută opinie. Dar cum vă numiţi.

— Elita Gar…

Se întrerupse brusc: fusese gata să se trădeze. Cine nu

cunoştea numele domnului Garson? Tuşi pentru a-şi masca ezitarea.

— Se pare că mi-a intrat ceva în nas, poate de la covor. Gardener este numele meu. Elita Gardener.

Hans Knudsen se înclină ca şi cum i-ar fi fost prezentată o a treia persoană.

— Pot să vă sugerez ceva? Putem discuta de această chestiune de lucru mai temeinic. Vreţi să coborâm pe scara cea mică? Inutil să ieşim împreună prin hol. Îeşind prin uşa laterală vom fi la doi paşi de o cafenea mică unde vom putea vorbi liniştiţi. Îţi voi explica ideea mea.

— Este perfect, spuse Elita.

Aruncă o privire în urmă: îi era teamă să nu-l vadă ieşind din apartament pe Jenkins.

— Să ne grăbim, zise neliniştită.

Hans Knudsen o ghidase spre culoar pe care ea nu-l remarcase niciodată şi câteva secunde mai târziu coborau pe scara de serviciu, tânărul ducând valiza. Elita se întrebă o clipă ce-ar zice tatăl ei dacă ar vedea-o fugind de la hotel, pe o uşă dosnică, în tovărăşia unui bărbat despre care nu ştia nimic.

Cu un surâs îşi spusese că acest bărbat nu ştia nici el multe despre ea. Pentru el ea nu era Elita Garson, moştenitoarea unui

multimilonar, ci Elita Gardenere care căuta de lucru pentru a-şi câştiga existenţa. Scoase un mic suspin: aventura începea. Viaţa fără ajutorul banilor se deschidea în faţa ei.

CAPITOLUL 2

Cafeneaua era modestă şi aproape goală. Elita avu o impresie bizară; nu prea era sigură pe ea. Dar tovarăşul ei şi ea, cu singuraţă, neobservaţi, aşezaţi la o masă din fundul sălii. O chelneriţă apatică le luă comanda: două ceşti de cafea, şi tinerii rămăseseră singuri, unul în faţa celuilalt, surâzându-şi timid.

— Nu vei avea necazuri dacă te ocupi astfel de mine? întrebă Elita.

— Necazuri? repetă el înălţând din sprâncene.

— Eu… vreau să spun la hotel, nu se vor mira de absenţa ta… dumneavoastră?

Hans Knudsen îi surâse.

— A ta! E perfect! Nu, nu riscăm nimic. Nimeni nu-mi va observa lipsa timp de o oră, două dar e drăguţdin partea ta că te-ai gândit.

Ce faci cu viaţa ta? îl întrebă tânăra aruncând o privire

hainelor negre şi pantalonilor în dungi ale tânărului danez.

Făcea cu siguranţă parte din personalul hotelului dar ea nu-şi amintea să-l mai fi văzut.

— Suntem aici să vorbim de tine, remarcă el. Dacă vrei să ai de lucru astăzi, am face mai bine să nu pierdem timpul.

— Da, ai dreptate.

Curiozitatea Elitei scăzu în faţa propriei sale problemei. Un singur lucru era important! Nici Hans Kndsen nici alcineva nu trebuia să bănuiască adevărata ei personalitate. Pentru toată lumea ea va fi ceea ce părea să fie: secretară sau domnişoară de companie, o tânără fată fără importanţă în căutarea unei slujbe. Dacă cineva ghicea… Teama unui posibil scandal îi trecu prin minte, o izgoni.

Tânărul din faţa ei avea o figură, cinstită: era frumoasă cu siguranţă, dar aceasta nu avea niciun raport cu situaţia ei. Ceva în el te forţa să ai încredere. Avea certitudinea că nu avea gânduri rele.

— Doreşti să devii stewardesă? o întrebă el cu un aer grav.

Dădu din cap. Cum să-i explice că această idee îi venise privind o etichetă lipită de valiza ei, care-i amintea de ultima ei călătorie la Roma, împreună cu tatăl ei.

— Presupun că aş puntea să fac şi altceva, îi răspunse nu

cu prea mare convingere. Ea nu avea chef să mărturisească lamentabila ei ignoranţă a talentelor pe care trebuia să le aibă bunele secretare: dactilografia, stenografia etc.

— Aşa cum vă spuneam, reluă Hans Knudsen fără să se oprească la această sugestie, am aflat că sunt lungi liste de candidate care aşteaptă să intre în companiile aeriene principale.

— Dar unul din prietenii mei conduce o afacere cu servicii aeriene particulare, compania „Vulturul de aur”. Recent, acest prieten mi-a spus că este în căutarea unei stewardese pentru zborurile de lungă distanţă. Dacă obţin să te primească, vei merge să-l vezi imediat?

— Natural. Voi fi încântată să primesc această ocazie.

Hans aruncă o privire asupra mâinilor tinerei fete, mâini albe şi moi, cu unghii impecabil manichiurate.

— Cunoşti, cred datoriile stewardeselor.

— Foarte bine! Declară Elita. Aşa de bine cred că nu e indinspensabil să-i spui prietenului tău că nu am o adevărată experienţă.

Văzu că Hans Knudsen surâdea maliţios şi adăugă iute:

— Vezi, eu am zburat mult. Ultimul meu patron m-a dus pe toate continentele, în Egipt, Africa. Niciodată nu am avut rău de aer şi ştiu perfect în ce fel stewardesele se ocupă de pasageri.

Chiar m-am împrietenit cu una dintre ele.

Era o fată încântătoare, îşi aminti Elita. Îşi dădu multă osteneală să le facă călătoria cât mai confortabilă. Elita îi trimisese un cadou la întoarcerea în Anglia apoi o uitase până în acea clipă.

— Ei bine, dacă eşti absolut sigură că te descurci, spuse Hans Knudsen cu un surâs, vrei să mă aştepţi o clipă? îi voi telefona prietenului meu.

— Normal.

Se ridică şi ieşi din cafenea. Elita îşi aminti că văzuse o cabină telefonică în apropiere: acolo trebuie să se fi duz.

Cun mic surâs îşi trase spre ceaşcă de cafea. Se simţea teribil de nervoasă şi surecitată… Ce pasionat era totul! Era mult mai interesant să fie acolo decât să dejuneze cu prieteni aleşi de tatăl ei sau să colinde magazinele pentru a cumpăra lucruri de care nu avea nevoie cu perspectiva de a petrece seara în compania lui Alan şi să asculte cuvintele pe care nici în vis nu voia să le audă!

De cât timp oare va dispune înainte să o caute? Tatăl ei nu va veni la Claridge înainte de ora şapte când va trebui să se schimbe pentru cină, atunci îl va întreba pe Jenkins unde este fiica sa şi acesta îi va răspunde că nu a văzut-o în timpul zilei.

Domnul Garson va merge în camera ei şi va găsi acolo scrisoarea. Ce va face?

Elita surâse gândindu-se la furia lui Granit Garson şi la sentimentul de neputinţă pe care va simţi cu siguranţă. Ceea ce voia să evite mai presus de orice va fi ca pressa să fie pusă la curent de dispariţia fiicei lui. Granit Garson avea oroare de publicitate. El îi primea foarte rar pe jurnaliştii care doreau să-i ia interviuri şi turba când numele Elitei figura în ecourile mondene.

— Publicul iubeşte acest gen de detalii, răspunsese Elita într-o zi, dar tatăl ei îi făcuse o asemenea scenă încât nu îndrăznise niciodată să-i apere pe ziarişti.

Acum se gândea că repulsia domnului Garson pentru informaţiile supra vieţii sale şi a celor apropiaţi lui, va fi în favoarea ei. Va fi obligat să se arate prudent şi pentru a o regăsi nu va avea la dispoziţie decât ceea ce el numea „serviciul său secret particular”, secretari de încredere, omanei pe care-i folosea de ani de zile, agenţi pe care îi contacta în toată Europa. Toţi vor primi ordinul confidenţial de a pândi apariţia tinerei fete.

Buzele Elitei se strânzeră arătând încăpăţânarea. „Îi voi învinge! îşi promise. Am să-i dovedesc că mă pot lipsi de banii

lui”.

Îşi bău cafea şi supraveghea cu îngrijorare uşa. Hans Knudsen întârzia. A hotărât în final s-o abandoneze? S-a întors la Claridge lăsând-o singură în cafenea?

Nu, simţea că el n-ar fi făcut aşa ceva, dar pe ce se baza? Nu era decât un necunoscut întâlnit din întâmplare, un salariat de hotel.

Subit tresări: Hans nu se temea oare de ceva? Oferta lui de a-i veni în ajutor nu cunva putea fin un şiretic pentru a o păzi în timp ce-l avertiza pe tatăl ei?

În agitaţia ei. Elita se sculă; dar în aceeaşi clipă zări capul blond a lui Hans trecând prin faţa geamurilor şi o clipă mai târziu, el fu lângă ea.

— Totul merge bine, John Knight te va primi şi postul este încă liber, spuse Hans vesel.

Îşi reluă locul de la masă şi Elita se aşează şi ea: îi tremurau genunchii.

— Vrei să spui că ar fi o şanb să ca el să mă accepte? îl întrebă cu voce joasă.

— Sunt aproape sigur că te va lua. Avea prea mare nevoie de o tânără vorbind mai multe limbi.

Îşi bău ceaşca de cafea şi surâse.

— L-am minţit groaznic în legătură cu tine, mi-e cam teamă, zise. De teamă să nu-ţi scape locul m-am grăbit şi am uitat să-ţi spun tot felul de întrebări, cum ar fi trebuit să fac, înainte de a vorbi cu John.

— Ce i-ai spus? îl întrebă neloniştită.

— I-am spus că eşti încântătoare, foarte drăguţă şi vizibil inteligentă, replică Hans, dar înă aici am spus doar adevărul.

Surâsul îi aduse Elitei două gropiţe în obraji.

— Mulţumesc, spuse.

— Apoi am afirmat că te cunosc de mult timp, reluă Hans, şi că reuşeşti în tot ce întreprinzi, că vorbeşti mai multe limbi la fel de bine ca limba ta maternă, că eşti, într-un cuvânt, perlă rară pe care un patron n-o poate lăsa să-i scape.

Izbucniră amândoi în râs.

— Doamne! Cum voi supravieţui unei astfel de reclame? exclamă Elita. Când domnul Knight mă va vedea, nu va crede un cuvânt din toate astea.

— Te va găsi atât de drăguţă încât nu se va mai gândi la nimic altceva, declară Hans.

Elita lăsase ochii în jos, vorbele noului său prieten o intimidară subit; apoi se gândi că era absurdă şi spuse cu veselie.

— Îţi promit că voi face tot ce voi putea pentru a nu te face de râs.

— Un singur lucru nu este în regulă, observă tânărul. John Knight m-a întrebat dacă ai referinţe şi care a fost ultimul tău patron.

— Este o chestiune delicată, spuse ea. Vezi. Eu lucrez de… doi ani pentru un om de afaceri foarte cunoscut la City, dar… noi ne-am certat… destul de violent în legătură… cu un lucru grav.

Se întresupse pentru a-şi trage sufletul şi continuă:

— S-a jurat că dacă îl voi părăsi, nu-mi va da certificat şi că va face în aşa fel încât să nu găsesc de lucru. Într-adevăr, nu mă pot adresa lui pentru referinţe şi aş prefere să nu-i spun numele.

— Evident, asta complică situaţia, răspunse el, dar cred că este inutil să-ţi faci probleme, John Knight este genul de om care judecă el însuşi. Are cu adevărat nevoie de tine: tânăra pe care o angajase s-a îmbolnăvit nu a avut timp să caute pe alcineva.

— Atunci lipsa referinţelor nu va fi un obstacol?

— Sper să nu. Oricum, e bine că ai părăsit un tip care s-a purat aşa de urât.

— Nu ştiu cum am rezistat atâta timp, zise Elita.

— Când eşti tânăr, ţi-e teamă întotdeauna de scandal, explică tânărul amical. De cele mai multe ori ai dreptate; presupunând că totul s-ar fi petrecut bine, ai fi câştigat o recomandare a unei personalităţi.

— Da, este adevărat.

— Din simplă curiozitate, cum ai obţinut acest post? întrebă Hans.

— Tatăl meu… îl cunoştea bine pe acest domn, spuse Elita, gândindu-se că acum era ceva adevărat în ce spunea.

— Văd. Şi nu te poţi întoarce acasă acum că ţi-ai pierdut locul de muncă.

— Nu, nu pot, murmură fata.

— Naiba să-l ia! strigă Hans impulsiv. Pentru ce bărbaţii cred că li se permite totul? Cum îndrăznesc să se comporte ca nişte mitocani faţă de o tânără ca tine? Nimeni nu poate interveni pentru a le da o pereche de palme pe care o merită?

Elita tresări, înţelegând ceea ce el dedusese din cuvintele ei. Ea nu ştia exact ceea ce reuşise să insunieze, dar vedea clar ce bănuia el. „Este complet fals, dar, în orice caz, se gândi ea cu uşurare, aşa va evita alte întrebări pe viitor”.

Hans chemă chelneriţa şi plăti cafelele.

— Cred că acum trebuie să pleci.

— Unde merg?

— Nu prea departe, te voi conduce. John Knight are biroul în Park Lane.

Ieşiră din cafenea şi luară un taxi, Hans se aşeză lângă ea: valiza ei stătea în aţa lor, acoperită cu etichete din Paris, Madrid, Roma. Elita se gândi că făcuse bine când menţionase numeroasele ei călătorii. Valiza era luxoasă să ea se întreba dacă Hans nu trăgea cunva concluzia că îi fusese oferită de patronul ei să această idee o scandalizză. Simţi brusc dorinţa de a explica că nu era un copil răsfăţat şi se întorsese spre el: ochii ei întunecaţi, acoperiţi cu gene lungi îi fixau pe cei ai tânărului.

— Niciodată nu aş fi crezut că cineva poate fi atât de bun cu mine cum ai fost tu. Nu a, fodt fericită… acolo unde am fost. Îmi pare rău că nu am plecat mai devreme, dar mă temeam că nu voi găsi de lucru.

— Situaţia ta este penibilă, răspunse Hans cu simpatie. Ce-ţi trebuie acum, este să lucrezi pentru oameni cumsecade care-ţi vor da referinte bune dacă vei avea chef să-i părăseşti şi care nu vor încerca să te exploateze pentru că eşti tânără şi mult prea drăguţă pentru a-ţi câştiga existenţa.

— Toată lumea trebuie să-şi câştige existeţa, spuse Elita

grav. Apropo, nu mi-ai spus cu ce te ocupi?

El nu-i răspunsese imediat.

— Am făcut multe lucruri, spuse el în sfârşit. Nu-mi place să fac muncă de rutină, prefer să mă mişc, să văd lumea, dar, natural, asta-i mai uşor pentru un bărbat decât pentru o femeie.

— Îţi place să fii la Claridge? întrebă fata.

Hans ridică din umeri.

— Nu mă gândesc să rămân mult timp. Hotelurile de lux sunt exagerate în totul, sunt prea calde, prea controlabile, prea bogate, te înăbuşi în ele ca într-o pilotă.

Elita râse. El continuă:

— Îi voi fi întotdeauna recunoscător Claridge-ului pentru că acolo te-am întâlnit. Este lucrul cel mai mununat care mi s-a întâmplat, fie că a fost într-un palat sau… aiurea.

Din nou se simţio intimidată şi nu îndrăzni să îl privească. Nu se atingeau şi totuşi avu o clipă impresia că el o ţinea lipită în el.

Taxiul se opri.

— Am ajuns, spuse Hans Knudsen, cu o voce brusc schimbată. Intră, întreabă de John Knight şi noroc: sunt sigur că totul va fi bine.

Coborâră din taxi şi Hans îi întinse valiza şi cum era gata

să-i ia mâna, şoferul strigă:

— Nu pot să staţionez aici, şefule!

— Dumnezeu să te binecuvânteze, îi spuse iute Hans Elitei.

O secundă mâna tânărului i-o atinse uşor pe a fetei: ea îi văzuse ochii fixând-o, soarele îi strălucea în părul blond, apoi sări în maşina care demară.

Elita era singură, singură în mulţime. Deasupra unei uşi, în faţa ei, o placă de aramă enunţa liniile aeriene „Vulturul de aur”.

Curajoasă intră.

— Domnul Knight mă aşteaptă, spuse recepţionerului care se ivi în faţa ei.

— Numele dumneavoastră, vă rog?

— Elita Gar… Gardener.

— Ah! da, perfect.

Atitudinea omului se schimbase brusc. Elita nu era o clientă, respectul îi dispăru din voce.

— Mi-a spus că vă aşteaptă, îi spuse. Puteţi să vă lăsaţi valiza în spatele biroului, dacă vreţi.

— Mulţumesc.

Elita îşi opri gestul de a-i întinde valiza, apoi înţelesese deodată că, pentru prima oară în viaţa ei, nimeni nu se va grăbi să o ajute.

Îşi aranjă valiza şi se întoarse surâzând.

— Sunt gata, îi spuse naiv.

— Merg să văd dacă domnul Knight este gata, să vă poată primi, rectifică tânărul cu un aer dezaprobator. Aşteptaţi.

Dispăru în spatele unei uşi şi reveni aproape imediat.

— Intraţi şi încercaţi să vă faceţi agreabilă: este de un umor execrabil.

— Voi încerca să mă descurc, zise Elita umilă.

Intră într-un mic birou unde un bărbat cărunt, slab, cu fruntea brăzdată de cute adânci, era aşezat în spatele unei mese mari.

— Elita Gardener? o întrebă repezit

— Da, răspunse tânăra, cred că domnul Knudsen v-a telefonat în legătură cu mine.

— Mi-a spus că veţi veni, luaţi loc, vă rog…

Îi arătă un scaun cu un gest imprecis. Elita luă loc în faţa lui şi o studie din cap până în picioare, nu ca un bărbat care priveşte o femeie, ci ca un comerciant care îşi priveşte marfa.

— Hans Knudsen nu mi-a dat prea multe detalii, îi spuse. Nu prea acea aerul să ştie dacă aveţi sau nu experienţa necesară pentru acest gen de lucru.

— Nu o am, este adevărat, dar am călătorit foarte mult. Nu

am rău de aer şi am lucrat pentru vechiul meu… patron în timpul călătoriilor.

Faptul că îi citise articolele din ziar tatălui ei şi luase notiţe din când în când, putea fi considerat ca lucru, se gândi. Şi suna destul de bine.

— Ai mai servit vreodată la masă?

— Oh! Desigur!

Urmaşe cursuri de menaj la şcoală: asta cuprinse şi servirea mesei.

— Şi vorbeşti limbi străine? Câte?

— Franceza, germana, puţin italiana şi foarte puţin spaniola.

— Bine. Vei putea începe în după amiaza asta. Noi trimitem o maşină la Southend în douăzeci de minute, o vei putea lua. Pasagerii de care va trebui să te ocupi vor urca la bord pe la patru. Prima escală este la München, unde veţi petrece noaptea. Veţi avea o cameră reţinută la un hotel din apropierea aeroportului.

John Knight tăcu o clipă şi Elita nu spuse nimic, el continuă:

— Veţi avea un salariu de douăsprezece lire pe săptămână cu o mică reducere pentru uniformă. Cum nu mai avem timp să

vă facem una pe măsură înainte de a pleca, vă veţi folosi de hainele personale pentru această călătorie. Vă rog să purtaţi ceva simplu: taiorul pe care îl purtaţi acum este perfect, veţi găsi o bluză în avion.

Elita îl asculta într-un fel de ceaţă.

— Deci mă angajaţi? reuşi să-l întrebe.

— Da, da, natural, reluă nerăbdător. Hans Knudsen v-a recomandat, eu v-am văzut, vă veţi descurca foarte bine. Inutil să vă spun că „Vulturul de aur” cere un serviciu ireproşabil: avioanele noastre sunt închiriate pentru sume importante unor personalităţi care au dreptul la cele mai mari atenţii. Vă vor fi arătate vinurile pe care se găsesc la bord, ţigările şi trabucurile precum şi hrana care a fost comandată. Asigurarea deplinei mulţumiri a pasagerilor vă aparţine.

— Da, desigur.

— Pasagerii de care veţi răspunde în această seară sunt extrem de importanţi, reluă John Knight. Aţi auzit vorbindu-se de domnul Burtel? Este o personalitate cunoscută pe plan internaţional.

Elita tresări apoi îşi aminti cu uşurare că nu-l văzuse niciodată pe bărbatul în chestiune. Desigur, auzise de Adolf Brutel, cine nu îl cunoştea? Ziarele nu vorbeau decât de el.

Contrar lui Granit Garson, acesta nu căuta decât publicitatea; dădea la Veneţia recepţii fabuloase şi altele şi mai somtuoase la Palm Beach. Sezonul de la Monte Carlo nu era complet fără el. Elita îi auzise numele de când era capabilă să înţeleagă conversaţiile din timpul dineueilor, dar mulţumită şansei nu-l văzuse niciodată.

— Domnul Burtel face o călătorie de afaceri, explică John Knight. Nu vor femei la bord, numai bărbaţi.

Gândind că acum este liberă, Elita se sculă în picioare.

— Vă mulţumesc, spuse serioasă. Voi fi cât mai atentă cu nvitaţii dumneavoastră.

Se gândi că ar fi fost mai bine să folosească termenul clienţi, dar John nu o mai asculta. El ridicare receptorul unui telefon de pe birou.

— Domnişoara Gardener va lua Vauxhil-ul pentru Southend, spunea. Nu uitaţi lada de şampanie care trebuie dusă la bord. A sosit coşul de la Mason? Da? Bine. Scimb-o şi spune-i lui Dawson că voi veni eu însumi. Plec în jur de unu.

La capătul celălalt a firului, i se spusese fără îndoială o întrebare.

— Nu, nu, bineînţeles că nu! replică John Knight. Spune-i lui Andrew să fi dea toate explicaţiile necesare, va înţelege uşor.

Da, este perfect pentru acest gen de lucru, a făcut asta toată viaţa. Da, asta-i totul.

Trânti receptorul. Elita, rămăsese în picioare în faţa lui, nu ştia ce să facă.

— Totul va fi gata când veţi ajunge la avion, aşteptaţi sosire maşinii în hol.

— Mulţumesc domnule, murmură.

Ieşi din cameră, se simţea îngrozitor de stângace, ca şi cum mâinile şi picioarele îi erau mai mari ca de obicei. Se simţea ciudat, i se părea straniu să primească ordine, să fie total lipsită de importanţă, exact ca un obiect, ca o piuliţă într-o maşină.

Tânărul care o primmise discuta aprins cu o doamnă: acesta nu reuşea să se hotărască unde să-şi petreacă vacanţa, în India sau Bermude. Elita se aşeză pe o canapea tare, modernă, sperând ca maşina va sosi repede: simţind dorinţa să plece, să facă ceva şi în special să părăsească Londra.

Era încă prea devreme ca tatăl ei să-i fi descoperit absenţa, dar acum, că trecuse peste primele emoţii ale fugii, se simţea cuprinsă de îngrijorare.

Îi era frică să nu intre cineva cunoscut şi să o descopere, ca un trecător să nu o zărească prin vitrină şi să exclame.

„Ei? Elita Garson! Ce să caute ea în birourile „Vulturului

de aur?”

Trebuia să i se şteargă orice urmă, orice indiciu capabil de a-l lămuri pe tatăl ei asupra drumurilor şi faptelor ei. Ar fi trebuit să-l fi prevenit şi pe Hans asupra acestui subiect, se gândi. Şi deodată fu gata să scoată un ţipăt: nu-l putea preveni, nu avea nicio adresă. O clipă în taxi a vrut să-l întrebe, dar el a vorbit de alceeva şi ideea i-a ieşit din cap. Gânditoare, Elita îşi aminti de Hans răspunsese foarte evaziv în legătură cu poziţia lui la Claridge: de fapt nu spusese decât că nu intenţionează să rămână prea mult timp. Dacă-i scrie la hotel şi el nu este acolo? S-ar putea să i se deschidă scrisoare şi să i se dea de urmă. Era convinsă că Hans dorea s-o mai revadă.

Brusc i se făcu frică. Acum era singură, complet singură, ruptă de vechea ei existenţă, de tot ce cunoştea. Avea zece lire în portofel şi asta era tot.

O voce îi întrerupse gândurile:

— Domnişoară Gardener?

Se întoarse. Din pragul biroului său, John Knight o privea cu un aer sever.

— Da. domnule? întrebă cu nelinişte.

— Veniţi un moment, spuse şi cum intră fata, continuă pe un ton acuzător: este un lucru de care am uitat să vă vorbesc şi

pe care nu mi l-aţi menţionat.

— Oh! Da, dezgur!

— Îl aveţi aici? întrebă nerăbdător. Hans Knudsen mi-a spus că aţi călătorit mult.

— Este adevărat. Da, am paşaportul în valiză.

— Este la zi? Nu este perimat? Nu gândesc de ce secretarele mele nu se gândesc niciodată la aceste detalii. Şi le plătesc destul de bine!

— Paşaportul meu este în regulă, nu vă faceţi probleme!

Creierul ei febril, căuta o soluţie la această nouă problemă. Avea paşaportul, îl luase din sertar, instinctiv şi îl puse din valiză, fără să se gândească că va părăsi Anglia.

— Am să-l verific chiar eu. Încă un noroc că-l aveţi la dumneavoastră. Detaliile! Trebuie să le urmăresc fără încetare şi numai singur.

— Mă duc să-l caut, zise fata.

Ieşi din birou. Clienta plecase. Recepţionerul o întrebă:

— Cum vă descurcaţi?

— Foarte bine! Există un vestiar aici? Trebuie să caut ceva în valiză.

— Desigur, prima uşă la dreapta şi mergeţi pe culoar. Nu este prea elegant, chiar se simte nevoia unei vopsele.

— Nicio importanţă!

Elita îşi luă valiza şi se grăbi spre locul indicat. Încăperile erau reci, întunecoase şi într-o stare avansată de degradare. Nu se prea preocupa John Knight de confortul salariaţilor lui. Elita îşi deschise valiza şi îşi scoase paşaportul. Fotografia ei se găsea în interior cu o semnătură: Elita Garson.

Luă stiloul şi cu îndemânare modifică numele şi semnătura. Era uşor de transformat Garson în Gardener şi apoi spre norocul ei nu diferea cerneala. Pe paginile următoare se înşirau vizele tărilor din Europa şi America care le cereau. Domnul Garson putea pleca dintr-un moment în altul şi pretindea să fie întovărăşit de fiica sa.

Acum înţelegea că el nu voia să o lase singură din cauza prietenilor irezistibili şi a eventualilor profitori, se temea de toţi şi de toate pentru că era bogat.

Închise valiza şi se privi în oglinda de deasupra lavaboului. Era palidă şi ochii păreau imenşi pe faţa ei mică.

Cu indiferenţă, se gândi că a lipsit de la întâlnirea cu coaforul ei: fără îndoială era mai bine ca părul să nu-i fie atât de perfect aranjat. Nimic la ea nu atrăgea atenţie, era o tânără în taior gri, ca toate tinerele pe care le vezi cu sutele pe stradă, gândindu-se la problemele lor, ocupate cu lucruri rezonabile şi

plătite convenabil.

Timpul trecea. Elita examină încă o dată pasaportul pentru a se asigura că, totuşi, corecturile numeloui şi ale semnăturii erau curate şi se întoarse în grabă în biroul lui Johb Knight.

În acel moment era absorbit într-o conversaţie cu un client care voia să meargă cu avionul în Jersy: urmă o lungă diseţie despre greutatea admisă pentru bagaje. Ei vorbeau încă, când recepţionerul apăru în uşă.

— Vauxhall-ul este aici, domnule. Şoferul spune că nu poate să aştepte, poliţia! obligă să circule.

John Knight ridică fruntea spre Elita.

— Bine, plecaţu! comandă.

Elita îl urmă pe tânăr. El îi deschise uşa din stradă, dar nu făcu nici măcar pentru o clipă gestul de a-i conduce valiza.

— Călătorie plăcută, îi spuse. Distrează-te bine.

— Mulţumesc.

Elita Vauxhall-ul plin ochi cu coşuri alimentare, o ladă de şampanie şi cutii de tot felul. Luă loc lângă şofer şi reuşi să-şi aşeza valiza.

— Sunteţi nouă, nu-i aşa? o întrebă şoferul demarând.

Nouă! Cuvântul cânta în urechile şi în inima Elitei. Da, totul era nou pentru ea.

— Da, răspunse ea, sunt nouă şi tare încântată de lucrul meu.

— Iată un lucru buin, aprobă şoferul. Cei care-şi fac lucrul bombănind nu dau ce-i mai bun din ei.

Erta un om de vârstă medie, cu o luminiţă şireată în ochi şi un surâs în colţul buzelor.

— Credeţi că o să-mi placă? întrebă Eelita.

— Cred că o să vă placă mult, spuse şoferul. Vă e puţin teamă, nu-i aşa?

— Puţin, admise Elita.

Maşina întorcea în parc. Elita se gândi că ei nu-i era teamă de ce o aştepta, dar se temea de ea însăşi. Educaţia ei nu o pregătise să se descurce singură, totalmente singură, căci nimeni nu ştia unde era, unde va fi, evident cu excepţia lui ans. Nu va putea măcar să ceară un sfat cuiva. Şi din nou inima ei se strânse, pentru că Hans nu i-a cerut să-i scrie şi o abandonase.

CAPITOLUL 3

— Ei bine, eu cred că sunteţi la curent cu totul, zise Andrew surâzând. Apoi aruncă o privire critică în jurul lui ca şi

când s-ar fi aşteptat să vadă hârtii grase sau sticle goale uitate sub scaunul avionului.

— Aţi fost foarte amabil, zise Elita. Sper să nu fac prea multe prostii.

— Dacă veţi face, n-are prea multă importanţă, răspunse Andrew. Aduceţi-vă aminte de asta. Ceea ce contează este impresia pe care trebuie s-o aibă pasagerul, că este înconjurat cu un interes sincer. Din experienţa mea personală, cred că singurul pe care nu-l iartă oamenii când călătoresz este indiferenţa.

Mic, ridat, slab şi nervos, Andrews era tipul perfect al stewardului pe care-l întâlneşti pe avioane şi ep vapoare. Gesturile sale erau precise, calmul său, expresia uşor neliniştită a faţelul lui, obiceiurile politicoase dar fără insistenţă, dezvăluiau devotamentul unei întregi existenţe în serviciul altora. El arătase tinerei fete locul tuturor lucrurilor din avion.

— Prima escală: München! anunţă el. Nu trebuie să te nelinişteşti pentru cină, dar chiar dacă doresc ceva mai substanţial, găseşti acolo friptură rece. Vei găsi şi salată, dar nu cred că vei avea nevoie.

— Ce risipă! exclamă fata. Ce se face cu toate aceste resturi?

— Răţoii vor fi mulţumiţi, răspunse Andrews făcând cu

ochiul.

Elita trase concluzia că acest răţoi ascundeau nişte consumatori mai interesanţi.

Avionul putea să transporte doisprezece pasageri, dar Elita bănuia că doar jumătate vor urca la bord.

— Companiei puţin îi pasă dacă avionul este gol sau plin, explică el. Ea primeşte o sumă după învoială, şi trebuie să vă spun că-i vorba de o sumă frumuşică.

— Bah! zise Elita, râzând. Inutil să ne neliniştim ce cheltuielile domnului Brutel. Este bogat ca Cresus.

— Aţi auzit vorbindu-se de el?

— Natural. Numele lui este constant prin ziare.

Andrew termină instruirea tinerei stewardese, indicându-i felul cum se serveşte băuturile şi arătându-i chiar şi până unde se umple paharele.

— Avionul se întoarce gol? întrebă ea.

— Cred că da. Se întâmplă rar să avem norocul să găsim o nouă încărcătură dacă mă pot exprima aşa, pentru retur.

— În acest caz, nu trebuie să-mi fac probleme.

Andrew înclină capul.

— Şi la întoarcere ce trebuie să fac? întrebă Elita. Domnul Knight îmi va trimite instrucţiuni la Southend sau va trebui să

mă întorc la Londra?

Andrew păru surprins.

— Nu v-a spus nimic?

Tânăra dădu din cap.

— A specificat numai că voi fi plătită săptămânal. Nu am avut timp să vorbim despre altceva.

— În acest caz poţi conta pe o săptămână de lucru.

Intonaţia lui Andrews îi atrăsese atenţia. Îl întrebă iute:

— Ce vreţi să spuneţi?

Andrws o primi.

— Domnul Knight nu v-a spus clar că vă va mai folosi şi după această călătorie?

— Nu, răspunse Elita. Am crezut că este de o situaţie permanentă. M-am înşelat?

— Nu ştiu ce să vă spun, zise Andrew jenat. Domnul Knight conduce această afacere cât mai economic posibil. Unii pasageri cer o stewardesă şi el le-o furnizează, dar el nu le ţine în rezervă dacă nu are şi alte posibilităţi.

— Văd, zise încet Elita. Este o prostie, dar nu m-am gândit nicio clipă că am fost angajată doar pentru o călătorie. Doream să mă prezint la B.O.A.C., înţelegeţi.

Andrew o întrerupse.

— Nu vreau să vă dau false speranţe şi vă rog să nu spuneţi că v-am vorbit de o problemă care pe mine nu mă priveşte, dar dacă puteţi intra la B.O.A.C. ar fi mult mai bine pentru dumneavoastră.

— Da, desigur. Vă mulţumesc că mi-aţi explicat cinstit lucrurile. Prefer să ştiu la ce să mă aştept.

Se întristă la gândul că va trebui să se întoarcă la Londra, căci Londra, pentru ea, era un oraş periculos. Tatăl ei va începe să o caute, nu se va adresa poliţiei, dar va pune cu siguranţă detectivi particulari pe urmele ei. Gândul de a fi regăsită nu o sperie, dar mai înainte dorea să-şi încerce puterile. Voia atât de mult să-i demonstreze lui Granit Garson, că putea să trăiască fără el! Luase cu ea zece lire şi maşina care o va duce la aeroport ea spera să mai adauge douăsprezece. Poate va primi mai puţin dacă domnul Knight o va plăti pe zile.

— În acest caz, va fi pentru dumneavoastră o experienţă, zise Andrews.

— Aveţi dreptate, uitasem asta. Experienţa costă întotdeauna ceva, nu-i aşa? Când mă voi adresa în altă parte, voi putea afirma că cunos foarte bine meseria.

Andrews începu să râdă.

— Sunt convins că vă vor crede. Nimic mai bun decât un

pid de siguranţă care să vă ajute să demaraţi. Oameni vă judecă după propria opinie.

— Credeţi cu adevărat? întrebă Elita gânditoare. Când oameni se laudă, eu îi găsesc numai vanitoşi.

Îşi aminti de unii prieteni ai tatălui ei, bogaţii financiar din City sau oameni de afaceri care nu se puteau implica să buşi proclame abilitatea şi să-şi povestească strălucitele lor succese.

— Mi se pare că recunoscând cinstit lipsurile produci o mai bună impresie, adăugă ea.

— În niciun caz în această afacere, nu, replică Andrews cu umor. De fapt, nici în alte afaceri. Oamenilor le place reuşita, nu trebuie să le dai ideea să se gândească cât eşti de capabil. Spuneţi că ştiţi să faceţi indiferent ce şi nouă din zece persoane vă vor crede şi vă veţi descurca perfect.

Vorbea plin de convingere şi Elita ghici că viaţa lui nu fusese prea uşoară.

— Îmi voi aminti de sfatul dat şi îl voi urma, îi spuse. Dacă voi fi întrebată ce ştiu să fac, voi răspunde. Totul şi perfect de bine.

— Într-un ceas bun! aprobă Andrews. Dacă veţi avea câteva lacune, lăsaţi-i pe alţii să le descopere şi aduceţi-vă aminte: sunt nouă din zece şanse ca alţii să fie mai competenţi.

— Sunteţi un optimist, constată Elitta surâzând, şi datorită dumneavoastră îmi dau seama că nu trebuie să mă tem de această slujbă nouă.

— Aveţi tot ce trebuie pentru a reuşi, declară Andrews… Nu vă temeţi de eşec, nu-l veţi întâlni, inteligentă şi frumoasă cum sunteţi.

Elita surâse. Simţea complimentul sincer şi-i făcea plăcere.

Îşi aminti brusc de expresia lui Hans când îi spusese că era drăguţă şi ea simţi nevoia ca el să fie acolo, să-i poată povesti ce se întâmplase cu ea. Fără îndoială că era ridicolă, dar i-ar fi plăcut să crească în ochii lui, i-ar fi plăcut ca el să ştie că până în prezent a rămas la înălţimea situaţiei.

Hans era genul de bărbat cu care puteai vorbi, se gândi, şi deodată realiză că îşi petrecuse viaţa ascultându-i viaţa fără să sufle un cuvânt „să-l asculte pe tatăl ei şi pe prietenii lui, acei oameni bogaţi şi influenţi pe care-i aducea la ei şi ale căror neveste se văitau întruna, în legătură cu sănătatea lor sau cu servitorii. De obicei îi asculta pe cei tineri, căci ea nu avea ce să le spună. Existenţa ei părea goală pe lângă a lor. Acum simţea nevoia să vorbească şi să se destăinuie lui Hans. Ar fi trebuit să-i spună adevărul. Ea intuia că ea ar fi găsit o soluţie problemelor ei, ar fi înţeles cât a fost de atinsă de absurda

atitudine a tatălui său. Ar fi sfătuit-o să fugă, cum a făcut ea? Să rămână să vadă spulberându-i-se toate una câte una toate obiecţiile la căsătoria cu Alan, până în momentul când din slăbiciune şi oboseală va nerge la altar cu el? Ar însemna să meargă dintr-o închisoare în alta, viaţa ei s-ar schimba foarte puţin, imperceptibil. Alan semăna atât de bine cu tatăl ei: amândoi aveau aceeaşi optică, aceeaşi dorintă de a câştiga bani, aceeaşi patimă de a preveni.

Tânăra îşi privi ceasul: era 4 fără un sfert.

— Nu mai e mult, zise Andrews, vor veni imediat. Eşti nerăbdătoare să pleci?

— Da, admise Elita, am oroare să aştept.

În curând, se gândi, va fi departe de Anglia şi tatăl ei nu va reuşi să-i găsească urma, cel puţin încă câteva zile. Se întreba ce-i va spune oare lui Alan: îi va mărturisi adevărul sau îl va ascunde? Orgoliul lui va primi cu sigiranţă o grea lovitură şi nu-i va plăcea aşa ceva: el nu suporta ca lucrurile să meargă contra voinţei lui. Refuza să-şi menţioneze eşecurile şi nu făcea aluzie decât la victoriile lui: nu va avea nicio poftă să povestească că unica lui fiică îl înfrunta şi că a fugit…

Poate o va dezmoşteni? Poate o va uita pur şi simplu? Aşa ar frace un tată tradiţional de romane. Dar nu va fi cu siguranţă

cazul lui Granit Garson: el va voi să lupte pentru a triumfa şi nu accepta niciodată să fie învins.

— Ei bine! Noroc, îi zise în acea clipă Andrews care se pregătea să părăsească avionul.

— Oh!… Dumnezeule! Mi-aţi explicat bine totul? strigă Elita cuprinsă de panică. Nu mă e nimic ce trebuie să ştiu? Aşteptaţi, vă rog… Trebuie să-mi bluza acum sau trebuie să aştept pasagerii?

De-abia vorbise şi îşi amintise ce trebuia: stewardesele se schimbă după instalarea pasagerilor. Ea îl ascultase totuşi pe Andrews spunându-i, apoi îi strânse mâna cu căldură.

— Mulţumesc de o mie de ori. Aţi fost atât de bun şi m-aţi ajutat mult.

El se întoarse prentru a trece uşa dar în acel moment un alt steward urca scara: ţinea în mână o farfurie acoperită cu ceolofan. Spuse câteva cuvinte.

— Da, da, le Aşteptam, zise Andrews.

Aşeză farfuria lângă celelalte provizii.

— Este pentru ajutorul domnului Burtel, îi spuse, un fel de valet de cameră, cred. El împinge fotoliul rulant.

— Fotoliul rulant? repetă Elita surprinsă. Dar… domnul Burtel este relativ tânăr. A avut un accident?

— Nu ştiu nimic, dar am impresia că este borba de un domn în vârstă.

— E bizar…

Elita privi farfuria: conţinea sandvişuri groase cu şuncă.

— În orice caz, valetul cu siguranţă nu are intenţia să moară de foame, remarcă ea.

— Presupun că biscuiţii coctail nu-i plac. Toate aceste sandvişuri sunt pentru el, zise Andrews, şi numai pentru el, ceilalţi au tot ce au nevoie.

— Ai face bine să-i laşi acestui băiat scaunul din spate şi dacă aduc fotoliul rulant cu ei îl vei putea pune în acest colţ.

Îi arătă locul pentru fotoliu.

— Da, văd, zise Elita, dar sunt mirată în legătură cu domnul Brutel.

Andrews căută în buzunar şi scoase o listă dactilografiată.

— Iată, asta explică totul, zise. Sunt doi domni Burtel, domnul Adolf, care a închiriat avionul, şi domnul George, unul din pasageri.

— Înţeleg totul. Şi care sunt ceilalţi?

— Bărbaţi, germani, aş jura după numele lor. Am o copie a listei, ia-o şi vei vedea: când vei avea puţin timp liber o vei putea studia.

— Mulţumesc, îi spuse tânăra.

— Nu uita sandvişurile servitorului, recomandă Andrews.

Cu un ultim gest de adio, ieşi din avion şi se îndreptă spre clădirea aerogării.

Elita privi în jurul ei şi, pentru prima oară realiză cât de obosită era. Ziua fusese agitată şi ea stătuse în picioare mult timp. Se aşeză şi-şi impuse să se liniştească. Îşi simţea nervii întinşi, vibrând de o stranie energie, în parte, o ştia pre bine, datorită fricii de a nu fi reţinută în ultima clipă. Atâtea incidente ari fi putut avea loc: mai întâi în maşină, ei erau gata să se accidentee şi fără îndemânarea şoferului s-ar fi putut lovi de o maşină care venea drept înspre ei în plină viteză; apoi a urmat un moment de teribilă nelinişte când şi-a arătat paşaportul înainte de a se sui în avion. Inima îi bătea nebuneşte în timp ce un funcţionar de la imigrare privea documentele; din fericire a aruncat doar o scurtă privire spre ele.

„Elita Gerdener, îşi repetă ea. Nu trebuia să uite acest nume nou”.

Deodată auzi voci nu departe de avion şi sări în picioare. Cineva conducea pasagerii de la sala de aşteptare la avion şi ea nu plecase încă în întâmpinarea lor. Un nou val de teamă o cuprinse când auzi paşi pe trepte. O va recunoaşte cineva?

Neliniştea ei se dovedi inutilă, o singură figură îi era cunoscută, aceea a lui Adolf Burtel, şi ea ştia foarte bine că nu-l întâlnise niciodată. Îol putuse identifica numai după fotografiile apărute în reviste.

Bătrânul domn pe care-l împingeau pe pistă într-un fotoliu rulant sui al doilea, ajutat de nişte bărbaţi. Era tare în veârstă şi şchiopăta.

— Aşază-te aici, tată, zise Adolf Burtel arătându-i un fotoliu în centrul cabinei.

Deci acest bătrân este tatăl lui, se gândi Elita. Într-adevăr, aveau trăsături comune: acelaşi nas acvilin, aceeaşi gură cărnoasă şi senzuală, dar asemănarea se oprea acolo. Adolf Burtel avea ochii întunecaţi, scormonitori, în timp ce ai tatălui său străluceau de o undă de şiretenie, dar expresia lor era amabilă, bună.

— Bună seara, copilă dragă, îi spuse Elitei aşezându-se cu greutate. Deci tu te vei ocupa de noi în timpul călătoriei?

— Sper că veţi fi mulţumit, domnule, răspunse tânăra.

Adolf Burtel se întoarse şi-i spuse ca şi cum atunci ar fi remarcat-o:

— Cred că totul a fost dus la bord aşa cum am comandat. Tatălui meu îi place un anumit sort de şampanie. Am lăsat

instrucţiuni la Londra, sper că s-a ţinut cont de ele.

— Cred că ordinele dumneavoastră au fost executate, punct cu punct, spuse Elita.

— Bine, replică pe un ton scurt. Vei deschide o sticlă de cum vom decola. Ziua a fost grea pentru tatăl emu şi este obosit.

— Nu mai mult ca tine, mi se pare, remarcă bătrânul domn. Te agiţi prea mult, dai prea multe instrucţiuni, ordine, iată ce te oboseşte. Din partea mea, eu m-am învăţat să iau viaţa aşa cum e.

— Îţi este uşor, pentru că eu fac toată treaba, răspunse fiul său cu umor.

El se întoarse spre ceilalţi pasageri, persoane fără importanţă, gândi Elita, ca şi cum personalitatea lor, caracteristicile lor fuseseră şterse în serviciul altora.

— Aşezaţi-vă cum veţi, băieţi, le spuse domnul Burtel. Vom lăsa două locuri tatălui meu, va fi mai bine aşa. Eu mă voi aşeza aici, pe acest rând de fotolii, ca să-mi poată face semn dacă e nevoie de ceva. Poate pui undeva sucul ăla, Heinrich. Elita întoarse capul şi descoperi pe cel căruia îi era adresată această ultimă frază şi care trebuia să fie valetul. El intră clătinându-se în avion, ducând fotoliul rulant. Îl plie şi îl aşeză pe locul indicat de Andrews.

Heinrich îi fu pe loc antipatic Elitei: era chel, livid, cu o expresie vicleană şi o privire iscoditoare. Ducea o mică valiză pe care o desfăcu pentru a scoate o batistă curată pe care o puse alături de domnul Burtel.

— Mulţumesc, Heinrich, mulţumesc, spuse acesta din urmă.

Servitorul rămăsese pe loc, întrebându-se, fără îndoială, unde să se aşeze. Elita îi arătă scaunul din spate. El nu-i mulţumi şi ea se gândi că nu era deloc amabil, dar nu avea timp de asta. Adună pardesiele şi le agăţă cu grijă după o perdea; îşi terminase treaba când pilotul ieşi din carlingă.

— Bună seara, domnule, îi spuse lui Adolf Burtel. Fiţi binevenit la bord. Sper să aveţi o călătorie agreabilă.

— Bună seara comandante, răspunse Adolf. Aţi primit instrucţiunile mele în legătură cu schimbarea itinerarului?

— Da, totul este aranjat. Ne vom opri la München, veţi coborî şi nu vom lua alt pasager, după aceea vom merge diret la Copenhaga.

Mergeau la Copenhaga! Vestea o încântă pe Elita. Ea mersese de multe ori la München cu tatăl ei, dar nu cunoştea Danemarca. Se întrebă dacă a fost rezervată pentru ea o cameră la Compenhaga, căci la început ea trebuia să petreacă noaptea la

München. Probabil că nu era acum momentul să se informeze la pilot. Totuşi, după ce vorbi cu pasagerii, el veni spre ea.

— Vom trimite un mesaj să se aducă la München alimente în plus. Navigatoruk meu şi cum mine am aprecia o ceaşcă de cafea, după ce îţi serveşto pasagerii.

— Veţi avea cafeaua, doriţi să mâncaţi ceva?

— Nu, mulţumesc, tocmai am luat o gustare. Vom mânca puţin între München şi Copenhaga. Dar, cu siguranţă că îţi este foame. Ai grijă de tine!

Avea în jur de 40 de ani şi o mică barbă îi sublinia bărbia. Elita se simţi în siguranţă sub protecţia lui.

— Dacă doriţi ceva îmi veţi spune, nu-i aşa? Eu nu am prea multă experienţă în munca asta!

— Ne-am înţeles, îi spuse, nu-ţi face griji.

Îi surâse şi se întoarse spre Adolf Burtel.

— Sunteţi gata de plecare, domnule?

— Da, da, de cum va fi posibil, îi spuse cu nerăbdare.

— Fiarte bine.

Comandantul salută şi intră în cabina de pilotaj, închizând uşa de comunicaţie după el.

— Vă rugăm, ataşaţi-vă centurile, zise Elita.

I se păru că vocea ei avea o autoritate fără replică a

profesorilor din liceu. Unul dintre bărbaţi avea dificultăţi cu centura lui şi ea merse să o ajusteze pentru el. Din fericire ştia cum trebuie să procedeze.

Câteva minute mai târziu, avionul decola. Ascultând de instrucţiunile lui n Andrews, se aşeză la extremitatea cabinei şi-şi ataşase centura.

În timpul primei părţi a călătoriei fu prea ocupată cu servitul băuturilor şi a biscuiţilor apetitivi, pentru a se gândi şi la altceva. Nu uită nici de sanvişurile lui Heinrich şi se duse să-i caute un pahar de bere. Bătrânul domnul Burtel îşi consumă şampania favorită, dar fiul lui ceru Whisky. Ceilalţi beau gin şi diverse apetitive.

Paharele se goliră rapid: Elita nu mai înceta să ducă şi să aducă sticle. Numai ndoi pasageri cerură cafea şi în sfârşit găsi puţin timp să le gucă şi ofiţerilor în cabină cafeaua promisă.

— Totul este în regulă? o întrebă comandantul.

— Cred, zise tânăra. Su toţi aer mulţumit.

— Jim şi cu mine tocmai calculam numărul de milioane pe care le transportăm astăzi, zise el râzând. Fiul valorează o sumă rotundă, dar tatăl este estimat la mai multe. Este un expert în artă, explică comandantul. L-am dus de multe ori la Viena şi Roma; ne-am întors de multe ori cu o încărcătură de tablouri,

statuete de marmură şi obiecte de artă. Odată am adus un grilaj vechi de fier: am avut probleme cu el la vamă. Vameşii se gândeau că dacă bătrânul Burtel a achiziţionat fierăria aia, ea valora o avere, cu tot aspectul ei. Şase luni am citit în ziare că grilajul în cauză era din aur masiv. Cineva şi-a topit toată averea şi a ascuns-o într-un grilaj gen fiert forţat pe care l-a ridicat în fundul grădinii. El a fost veşnic lăsat acolo pentru a împiedica vacile de pe câmp să intre în grădină. N-a fost o idee rea.

— Şi domnul Burtel a fost aşa de şmercher ca să ghicească?

— Ai fi mirat de ce ştiu oamenii ăştia, declară râzând comandantul. Dacă aş putea jumătate de oră să intru în creierul lor, n-aş mai fi obligat multă vreme să ţin manşa în mână.

— Banii nu sunt totul, remarcă liniştit navigatorul. Cu siguranţă aş putea cheltui mai mult decât am. Şi tu?

— Toată lumea vrea mai mult! Cu cât eşti mai bogat, cu atât vrei mai mult, niciodată nu ai prea mult pentru a-ţi putea plăti al doilea yach sau al treisprezecelea Rolls Royce.

Ea vorbea serios, dar cei doi bărbaţi găsiră gluma bună şi râseră cu poftă.

— Apropo, nici nu ne-am prezentat încă, observă comandantul. Nu am fost prea bine crescuţi, dar am fost daţi

peste cap de toată această schimbare de zbor. Nu am primit mesajul domnului Knight decât cu 10 minute înainte de sosirea la aeroport. Iată ce se întâmplă când oameni sunt nababi şi cred că lumea întreagă e la dispoziţia lor şi că pot juca fotbal cu noi după capriciile lot.

— Sunt capabili! excpală Jim.

Râseră din nou.

— În orice caz, asta nu va scuza impolitetea noastră, reluă comandantul. Eu sunt Jack Powell şi iată-l pe Jim Turner.

— Eu mă numesc Elita Gar… Gardener.

— Acum că legile bunei cuviinţei au fost respectate, ai face bine, Elita, să te asiguri că milionarii noştri n-au nevoie de nimic. Nu vor avea rău de aer – zborul va fi calm.

— Sunt tare mulţumit, mărturisi Elita.

Părişi cabina cu ceştile goale.

— Tatăl meu mai vrea şampanie, îi spuse sec Adolf în timp ce trecea prin faţa lui.

Îl simţi furios pentru că absesentase prea mult timp salon, după părerea lui.

Cât dură călătoria el nu încetă să ceară una sau alta: şampanie, mâncare, hârtie de scrisori, ţigarete, chibrit. Unul după altul veneau ordinile. Cu picioarele îndurerate, cu capul

gata să pocnească, Elita se simţi fericită când avionul ateriză la München şi Adolf Burtel se pregăti să-i părăsească. Elita îl auzi luându-şi nămas bun de la tatăl lui.

— La revedere, zise el. Nu faci bine ce faci, să nu vii să-mi spui pe urmă că nu te-am prevenit. Ai fi făcut mai bine să rămâi acasă, aşa cum te-am sfătuit.

— Şi aş fi fost lipsit de toată plăcerea, i-o întoarse bătrânul domn. Am îmbătrânit, Adolf, dar mă pot simţi încă de simţurile mele. M-am săturat să stau aşezat şi să privesc marea.

— Ţi-am dat avizul meu, mai mult nu pot să fac. Sper catotul să fie bine.

— O să fie bine, băiatule. Am fugit, du-te şi dă una din petrecerile alea ale tale şi nu te mai gândi la mine.

Cu un gest plictisit al mâinii, Adolf Burtal îşi luă rămas bun de la ceilalţi călători.

— La revedere, băieţi, le zise.

Ieşi din avion fără a-i da cea mai mică atenţie Elitei, care stătea lângă uşă… Puţin timp după plecarea lui veni un bărbat care-i ocupă locul. Era solid, cu un fizic plăcut şi fu salutat sub numele de Freddie, dar Elita se gândi că el se numea cu siguranţă Friedrich şi că era născut în Prusia.

De abia începuse noul zbor că Elita făcuse o constatare:

dispăru orice urmă de constrângere dintre pasageri. Acum toţi erau mai vorbăreşti şi, pentru prima oară de când părăsise Londra, se auziră râsete. Bătrânul domn părea că se distrează la fel ca ceilalţi.

— Vă repet că nu pot rămâne în urmă, spuse la un moment dat.

Elita se simţi plină de simpatie pentru el. Trebuie să fie îngrozitor pentru un om să fie considerat prea bătrân şi să nu fie lăsat să facă ce vrea.

Când ea îi adusese cafeua, eol îi surâse.

— Te ocupi foarte bine de noi, îi spuse. Cum te numeşti.

— Elita Gardener.

— Faci de mult meseria asta?

— Nu, răspunse fata. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră, domnule?

— Eşti foarte drăguţă, declară domnul Burtel pe un ton surprins, ca şi cum atunci atunci constata. Mult prea drăguţă pentru a-ţi câştiga existenţa.

— Mulţumesc, domnule, răspunse. Eu cred că fiecare trebuie să îşi câştige existenţa, indiferenţ de aparenţa sa.

— Eu spun că un norocos trebuia să te fure de mult şi să se însoare cu tine: fetele frumoase nu trebuie să-şi consacre viaţa

lucrului ci soţului.

Râse vesel de gluma sa.

— Aveţi nevoie de ceva? îl întrebă din nou Elita. Aţi dori o ţigară.

— Ce amabilă eşti! Chiar mă întrebam ce îmi lipsea şi acum ştiu că o ţigară. Mulţumesc, fetiţa mea, să te gândeşti la un om bătrân.

— Nu trebuie să vă consideraţi bătrân, protestă Elita. Nu anii sunt cei care contează, ci felul în care judecaţi existenţa.

Era o frază cu care de multe ori avusese succes pe lângă câţiva prieteni ai tatălui ei. În acea clipă Elita văzu faţa bătrânului luminându-se.

— Uată o remarcă plină de înţelepciune, spuse cu o voce profundă. Toţi îmi repetă: sunteţi mult prea bătrân, dar tu mi-ai spus adevărul: nu măsimt bătrân, în consecinţă nu sunt. Mulţumesc, mi-ai făcut o mare plăcere.

Îşi aprinsese ţigara şi Elita, văzând toate paharele pline, se gândi că poate să stea şi ea puţin jos: era epuizată şi închise ochii. Trebuie să fi adormit imediat, căci se scula tresărindcând auzi vocea comandantului în difuzor.

— Vom fi în 20 de minute la Compenhaga.

— Este groaznic îşi spuse. Ar fi trebuit să stau trează.

Brusc îşi aminti că la visat pe Hans: ea îi spunea că s-a achitat bine de sarcina ei şi el îi surâdea cu un aer aprobator.

— Ştiam că totul va merge bine, îi spusese. De aceea ţi-am procurat slujba asta.

O clipă nu-i veni să creadă că el nu era la bord, că într-adevăr nu era lângă ea, dar deodată pasagerii începură să aibă nevoie de tot felul de lucruri şi ea se grăbi să le satisfacă gusturile.

Domnul Burtel îi întinse o revistă.

— Vrei să-mi citeşti copila mea? Chiar cu ochelari, mi-e greu să citesc la lumina asta.

Elita crezu că e vorba de o notă marginală în josul paginii unei reviste americane. Ea citi încet şi cu grijă. La sfârşit, domnul Burtel i-a surâs cu o satisfacţie evidentă.

— Mulţumesc, micuţa mea, zise el. Ai o voce încântătoare. Citeşti des cu voce tare?

— Citesc câteodată pentru tatăl meu, răspunse Elita fără e să se gândească.

S-ar fi întors la locul ei dacă bătrânul n-ar fi întins braţu s-o oprească.

— Mi-ar plăcea să îmi mai citeşti, îi spuse. Ce vei face la Copenhaga?

— Nu ştiu prea bine. Mi s-a rezervat o cameră la München, sper că sau gândit să facă la fel şi la Copenhaga şi că voi avea măcar un acoperiş.

— Şi mâine? Te întorci cu avionul în Anglia?

— Bănuiesc, da.

— Îţi place mult munca ta?

— Îmi place mult.

— Am să te regăsesc întotdeauna pe liniile „Vulturului de Aur”.

— Nu ştiu, suspină Elita. Vedeţi, nu am fost angajată decât pentru această călătorie şi…

Se întrerupse brusc. Cum îndrăznea să vorbească de problemele ei unui pasager?

— Vom ateriza curând, spuse iute.

— Ce îmi spui mă interesează mult, declară domnul Burtel. Îmi placi: eşti o tânără inteligentă, dotată cu o personalitate agreabilă şi cu voce frumoasă. Ai accepta să îţi schimbi situaţia?

Elita făcu ochii mari de mirare.

— Eu… nu ştiu, cred… da, bâlbâi aproape.

— Cât câştigi în această companie aeriană?

— Douăsprezece lire pe săptămână, dacă lucrez toată săptămâna, desigur

— Îţi ofer dublu, anunţă domnul Burtel, dacă vii cu mine timp de câteva luni sau mai mult, pentru a-mi face lectură. Îmi eşti foarte simpatică. De mult n-am mai întâlnit o persoană care să-mi placă atât de mult.

— Dar, nu ştiu ce să vă spun, murmură Elita. Eu… eu…

Ea privi spre ceilalţi pasageri. Erau pe jumătate adormiţi sau prea absorbiţi de problemele lor pentru a fi atenţi la conversaţia lor.

— Asta nu-i priveşte, continuă domnul Burtel, eu sunt propriul meu stăpân. Fiul meu încearcă să facă legea, dar el nu decât fiul meu, la urma urmei. Nu sunt un copil şi dacă am chef să angajez pe cineva în serviciul meu, sunt perfect liber s-o fac.

O privi cu ochi plini de veselie.

— Şi sunt prea bătrân, orice-ai spune, pentru a-ţi face curte.

Elita nu se putu împiedica să nu râdă. El simţise exact ce o necăjeşte. Şi deodată îşi dădu seama că era stupidă: nimic nu o lega de „Vulturul de aur” şi avea toate şansele, aşa cum îi spusese şi Andrews, să fie concediată de cum ajungea la Londra. În timp ce mergea cu Vauxhall-ul spre aeroport îşi promisese să trimită zece lire tatălui ei din primul salariu. Iată că i se ivise prilejul de a-i trimite mai mult. Ar fi trecut drept fraieră dacă nu ar fi apucat din zbor această nouă ocazie la fel de neprevăzută ca

şi oferta primei ei slujbe, făcută pe un coridor la Claridge.

Ea înânţelesese foarte bine adevăratul motiv al ezitării ei; o costa să părăsească această slujbă pentru că Hans Knudsen i-o procurase. Şterse cu hotărâre imaginea tânărului din mintea ei.

— Voi fi foarte fericită să accept propunerea dumneavoastră, domnule, zise.

— Perfect. Ne-am înţeles. Vei veni cu noi la Copenhaga. O maşină trebuie să ne aştepte la aeroport, de fapt, două. Noi vom pleca împreună, tu şi cu mine şi vom discuta sarcinile pe care le vei avea: presupun că principala va fi să mă faci să-ţi aud vocea minunată în limba engleză, o adevărată muzică.

În acest moment, Elita ridică ochii şi văzu aprinzându-se semnalul care-i avertiza pe pasageri să-şi pună centurile. Ea alergă să-i ajute pe cei care erau mai îndemânatici sau prea înceţi, apoi se duse în spatele salonului. Alunecă o privire valetului personal, de care nu se preocupase cam de mult, şi se apropie de el:

— Vă simţiţi rău? întrebă ea.

Foarte palid, el era prăbuşit în scaunul lui; fruntea îi era acoperită de transpiraţie şi mâinile îi tremurau ca şi cum ar fi avut friguti.

— Mă simt foarte rău, murmură el.

— Mă duc să caut un coniac.

Vărsă puţin alcool într-un pahar şi se întoarse să i-l dea. El bău câteva înghiţituri, apoi se sculă clătinându-se şi se îndreptă spre toaletă.

— Nu circulaţi în acest moment! strigă Elita. Aterizăm!

Valetul o împinse într-o parte şi intră în mica încăpere trântind uşa.

Elitei nu rămăsese altceva de făcut decât să se aşeza, sperând că nu se va întâmpla nimic şi că nu e vina ei dacă nu toţi pasagerii au centurile ataşate.

Comandantul Powell manevra aparatul cu blândeţe şi ei atinsese solul aproape fără să simtă. Avionul rula acum pe pistă.

Elita auzi uşa toaletei deschizându-se; se întoarse şi îl văzu pe Heinrich.

— Vă e mai bine?

— Nu. Sunt bolnav. Sunt bolnav ca un câine.

Ea îl ajută să ajungă la scaunul lui, pe care el se prăbuşii cu ochii închişi, cu gura desegisă; alergă la domnul Burtel.

— Mi-e teamă că servitorul dumneavoastră este bolnav, spuse. Îl voi ruga pe comandant să cheme o ambulanţă.

— Heinch? Bolnav? Ce are? întrebă bătrânul domn.

Numai Freddie, cel care se suise la München, se sculă şi se

duse lângă servitor; îl observă câtva timp cu un aer ce i se păru Elitei dispreţuito, apoi reveni la domnul Burtel.

— Cu siguranţă trebuie trimis la spital. Este neplăcut, dar mă gândesc că putem găsi pe alcineva

Domnul Burtel încuviinţă cu un semn. Elta avu impresia că nimănui nu-i păsa prea mult de Heinrich şi de starea lui, pentru ei contau impedimentele ce se crea prin absenţa lui Plecă iute să-l avertizeze pe comandant.

— Are rău de aer? întrebă Powell. Nu-i posibil, n-am avut nicio zdruncinătură de la plecare.

— Mi-e teamă că este ceva mai grav decât atât.

— Bine, mă voi ocupa de tot. Nu vă faceţi probleme. Cel puţin, lucrurile s-au aranjat pentru tine?

— Da, răspunse tânăra, domnul Burtel se ocupă de mine. Mi-a oferit un post de lector, au secretară şi cred că am să-l primesc. Sunteţi atât de bun să-i spuneţi domnului Knight că îi voi scrie în legătură cu aceasta?

— Arunci, nu te mai întorci la noi? întrebă Jim Turner.

Elita dădu din cap.

— Am aici un post mult mai avantajos, explică. Mă blamaţi că l-am acceptat?

— Drace! exclamă navigatorul. Dacă nu mă înşel, se pare

că te descurici bine şi iute.

— Eu nu am făcut nimic, protestă fata. Numai că se spune că norocul nu te loveşte de două ori şi prefer să-l prind când se prezintă.

— Ai făcut foarte bine, declară Jim. Sper că dacă faci avere n-ai să mă uiţi.

Elita râse şi se grăbi să meargă să-i ajute pe pasageri să-şi recupereze pardesiele. Coborâră fotoliul rulant cu multă greutate, domnul Burtel coborî scara şi se instală în el.

Elita agăţă bluza în cuierul de unde o luase, îmbrăcă taiorul şi-şi luă valiza.

„O altă aventură începe, îşi spuse uitându-se în oglindă. Mă întreb unde mă va duce?”

Conştiinţa o mustra puţin: „A fost bun cu tine, spuse o voce interioară, a avut încredere în tine, şi tu îl înşeli?”

— Nu, nu este adevărat! răspunse cu voce tare.

Totuşi, coborând din avion simţi că într-un fel îl abandona pe Hans Knudseen, primul şi singurul ei prieten adevărat – prima fiinţă umnă care s-a interesat de ea pentru ea însăşi, şi nu pentru că era fiica tatălui ei.

CAPITOLUL 4

„Se aruncase în apă” acceptând oferta domnului Burtel, ar acum se frământa în timpul drumului de la aeroport spre oraş: avusese dreptate?

Cât despre noul ei patron el era încântat de aranjamente. Elia se aşeză lângă el în marea limuzină care-i aştepta la aeroport şi acum îi vorbea nimat ca un şcolar care a primit un cadou neaşteptat.

— E aşa de mult imp de când nu am mai avut alături de mine o persoană care să mă intereseze, îi spuse, şi care să se intereseze de mine. Secretarii mei sunt în general bărbaţi şi nu se gândesc decât la maşina lor de scris său; a conturile lor. Cât despre prietenii mei, după câte ai văzut sunt absorbiţi de propriile lor persoane şi mă uită cu bună ştiinţă.

Zicând acestea făcu cu ochiul şmechereşte către unul din bărbaţii din avion care se suise cu el în maşină. El semăna teribil cu un altul din cealaltă maşină, aveau amândoi aceeaşi expresie năucă, şi Elita nu Elita nu ezită să-i boteze „Bonte Albă şi Alba Boneta”.

— Nu este adecărat, protestă Bonetă Albă fără umbra unui surâs. Noi facem tot ce putem să fiţi bine şi toţi am încercat să

vă facem să renunţaţi la această călătorie. Amintiţi-vă.

— Da, mi-aţi făcut celula capitonată pe cât posibil de confortabilă, admise domnul Burtel. Ca şi fiul meu, voi credeţi că un cadou luxos şi caviar la toate mesele fac fericirea unui om. Ei bine, vă înşelaţi. Nu-i aşa, domnişoară?

— Desigur, răspunse Elita, apoi adăugă în sfârşit: asta mi s-a spus întotdeauna.

— Ei bine, cei care v-au spus asta, v-au spus adevărul, declară domnul Burtel. Vorbeşte-mi de dumneata, domnişoară Elita. Eşti foarte tânără dar am impresia că dumneata ştii multe lucruri. În orice caz eşti o călătoare experimentată.

— După ce vedeţi asta? întrebă tânără nu fără nervozitate.

— Meseria dumitale ţi-a permis evident să vezi nu puţine ţări, răspunse bătrânul domn, şi singuraţa pe care o ai în faţa oamenilor mi-a devenit că această experienţă îţi sunt familiare. Ai trecut prin vamă de mai multe ori.

Este inteligent şi finobservator, se gândi Elita. Trebuie să fiu în gardă întotdeauna în faţa lui pentru a nu mă trăda. O atitudine sau obiceiurile care ei i se păreau naturale puteau releva multe lucruri pe care ea nu le bănuia.

Intrară în cartierele satelit ale oraşului. Tânăra se aplecă pentru a vedea mai bine minunatul oraş. Era impresionată după

locurile noi şi-i plăcea să le judece după impresiile. Nu-l asculta pe domnul Burtel decât cu urechea, povestind fa [te istorice despre oraş şi descriindu-i Copenhaga pe care o vizitase cu mulţi ani în urmă.

Se opriră în faţa unui hotel impozant. Directorul şi mai mulţi funcţionari veniră să îl salute şi îl condusese la primul etaj, la apartamentul rezervat pentru ei.

— Avem nevoie de o cameră suplimentară, nu prea departe de apartamentu meu, zise domnul Burtel, o cameră cu baie, dând spre partea liniştită a hotelului.

— Se va aranja, domnule.

Bătrânul se urcase în ascensor în scaunul său rulant, şi Elita, fără să o roage cineva îl împinse în salonul apartamentului până la terasă, pentru a permite să vadă grădina şi jocul fântânilor arteziene.

— Ce frumos este! zise Elita.

— Mulţumesc, copila mea. S-ar zice că îmi citeşti gândurile.

— Mai doriţi ceva? întrebă fata. Dacă nu, aş vrea să merg în camera mea să-mi desfac valiza.

— Du-te, bineînţeles. Revino peste o oră: acum vreua să discut cu prietenii mei. Apoi vom vedea unde vinăm, mi-ar

plăcea să-ţi arăt cele mai interesante locuri din Copenhaga.

— Va fi minunat, domnule.

Elita surâse bătrânului domn., luă o cuvertură de pe canapea şi o aşea pe genunchii lui. Când închidea uşa după ea, îl auzi pe domnul Burtel spunând:

— Ce copilă încântătoare! Mă întinereşte.

Boneta Albă, dacă n-o fi fost Alba Boneta, răspunse acru.

— Nu ştiu ce va gândi domnul Adolf despre treaba asta: să angajezi o necunoscută, şi în acest mod!

Elita ar fi vrut să audă răspunsul domnului Burtel, dar numai gândul de a asculta la uşă o făcu să roşească şi se îndepărtă rapid. Directorul şi recepţionerul dispăruseră, dar cum aceştia îi indicase numărul camerei ei, o porni pe coridor.

Se opri pentru a privi numărul unei uşi de pe drepata, văzu că nu era căutată şi-şi continuă drumul. În clipa aceea, ujn bărbat apărut în colţul coridorului, destul de departe, venind spre ea. S-ar părea că istoria se repetă, îşi spuse Elita surâzând. Dar de data aceasta ea nu avea valiză. Aruncă o privire spre uşa din stânga ei şi constată că doar două uşi o separau de a ei. Din nou privi bărbatul care înainta. Silueta, mersul… inima începu să-i bată; „Sunt nebună” îşi spuse. Şi apoi îl recunoscu.

Într-o secundă văzu fălcile unei capcane prinzând-o în

interior. Aşadar Hand Knudsen o urmărise până aici, el ştia cine este de la început. Făcea parte din spionii tatălui ei.

Aduna acuzaţiile în gând, când tânărul bărbat o zări şi ea văzu stupoarea care i se întindea pe faţă. Nimeni, se gândi ea, nu ar fi imitat o astfel de surpriză.

— Elita! exclamă. Ce naiba faci aici?

— Aş putea să te întreb acelşi lucru, îi răspunse ea.

— Trebuia să fii la München!

— Ştiu dar proiectele au fost schimbate în ultimul moment, am venit direct aici, dar nu m-am gândit o clipă că am să te găsesc aici.

— Proiectele au fost schimbate, zici? Deci domnul Burtel şi suita lui sunt aici, în acest hotel?

— Da, zise Elita, tocmai am ajuns.

— Dumnezeule, murmură Hans mai mult pentru el însuşi, decât pentru ea. Nu înţeleg, nu ţi-au reţinut cameră la aeroport?

Elita îşi adună tot curajul.

— Sper că nu ai să te superi pe mine, îi zise. Am părăsit compania „Vulturul de aur”.

Hans o privi şi-şi trecu mâna peste frunte.

— Iartă-mă dacă par atât de zăpăcit, îi zise, dar totul este atât de neaşteptate!

Aruncă o privire în jurul lui.

— Dacă am găsi un loc unde să putem vorbi liniştiţi!

— Îmi caut camera, zise Elita. Ah! Iat-o!

Se opri în faţa uşii. Chiea se găsea în broască, o întoarse şi intră. Vecurile luminau o cameră mai mia cu mobilă foarte modernă.

— Această cameră este cu siguranţă foarte scumpă, zise Hans pe un ton în care se ghecea dezaprobarea.

— Domnul Burtel o plăteşte, îi spuse surâzând.

— Dacă mi-ai explica ce se întâmplă…

Era în vocea tânărului bărbat un ton autoritar pe care nu-l mai auzise înainte. Se întoarse iute spre el şi surprinse pe faţa lui Hans o expresie pe care nu o înţelegea.

— Este simplu, zise. Ai fost un timp grozav pentru că m-ai recomandat „Vulturului de aur” şi am să-ţi rămân pe veci recunoscătoare că ai ajutat o necunoscută care se găsea, îndrăznesc să spun, într-o urâtă încurcătură dar am aflat la Southend că angajamentul meu nu era definitiv, aşa că, atunci când domnul Burtel mi-a propus să intru în serviciul său în calitate de (se întrerupse, ezitantă) nu ştiu exact ce sunt: lector, damă de companie, secretară… Dar asta mi s-a părut o ocazie ce nu trebuie scăpată.

— Deci eşti salariata domnului Burtel?

Hans Knudsen închise uşa şi înaintă în cameră. În spatele măsuţei joase se găsea o canapea: se aşeză şi o privi pe fată cu aceeaşi expresie stranie în ochi. Elita nu putea spune dacă o aproba sau dacă era vorba de altceva.

— Te-ai descurcat grozav, zise în sfârşit. M-ai lăsat fără cuvinete!

— Şi tu nu mia-i spus pentru ce eşti aici, replică Elita.

Fără să ştie de ce era nemulţumită şi uşor dezamăgită. Îşi deschise valiza, luă un pieptene şi îşi aranjă părul în faţa oglinzi. Stătea cu spatele la Hans, dar îl vedea perfect în oglindă. Avea impresia că el îşi căuta cuvintele înainte de a răspunde. Se sculă în sfârşit şi se apropie de ea.

— Elita, zise, spunându-i pe nume pentru a doua oară, mă crezi dacă îţi spun că unul din motivele pentru care sunt aici este că voiam să te revăd?

— Dar… dar nu te aşteptai să mă găseşti aici! explică ea.

— Intenţionam să merg la aeroport mâine după-amiază.

— Oh!

Nu găsea alte cuvinte şi nici nu îndrăznea să-l privească. Continuă să se pieptene maşinal.

— Nu am încetat să mă gândesc la tine de când ai plecat.

M-am hotărât să te revăd într-un fel sau altul. Cel mai simplu a fost să vin la Copenhaga.

Elita nu se putu împiedica să nu râdă.

— Pare de necrezut, îi spuse ea. Face parte din obiceiurile tale de a alerga dintr-un capăt în celălalt al Europei pentru a vedea o fată care ţi-a fost simpatică.

Ea vorbise cu o voce ironică, preferând să găsească un ton de glumă la fel ca şi modul de a o privi.

— Nu, nu am făcut asta niciodată. Voiam neapărat să te revăd.

Elita simţi o tresărire a inimii. Ceva din vocea bărbatului o tulbură la fel ca şi modul de a o privi.

— Numai să te întâlnesc la aeroport şi să aflu din gura ta unde te vei afla când eu voi veni la Londra. Nu puteam să prevăd că vei rămâne aici.

— Şi asta se pare că nu-ţi prea palce mult, remarcă Elita derutată.

— Nu, răspunse Hans cinstit, şi pentru motive pe care nu le pot discuta. Ştii, Elita, tu îmi complici viaţa. Dar nu aveai de unde s-o ştii şi nu e cu siguranţă vina ta.

— Cum aş putea să te deranjez în orice ai face? întrebă Elita cu umor. Eşti la Copenhaga şi tu de asemenea, am obţinut,

iniţial, datorită ţie, o situaţie bină plătită şi, aş crede, interesantă. După cele ce am văzut şi am auzit, domnul Burtel este un om cultivat, o personalitate. Chiar dacă nu o să aibă prea mult timp nevoie de serviciile mele, a trăi lângă el va fi cu siguranţă o experienţă pasionantă.

— Asta fără îndoială, spuse Hans rece.

— Pentru ce spui asta pe un asemenea ton?

— Pe ce ton? îi răspunse cu un surâs. Sunt întru totul de părerea ta.

— În orice caz, timpul trece şi trebuie să mă schimb pentru a cina cu domnul Burtel. Mi-a promis că îmi va arăta oraşul. După câte se spun, serile se lungesc la Copenhaga. Ne vom întoarce probabil mai târziu.

— Aş prefera să te conduc eu să vezi oraşul, spuse Hans.

— Presupun că voi avea ore libere. Ce surpriză, ea observă o dată în plus că tânărul părea nemulţumir. Hans se duse la fereastră şi trase perdeaua. Se lăsase noapte. Elita îşi privi ceasul: era trecut de nouă.

— Trebuie neapărat să mă îmbrac, zise Elita. Te rog, du-te, Te voi vedea mâine dimineaţă, nu-i aşa?

— Sper, da.

Hans părea că ezită. Adăugă după câteva secunde:

— Vreau să-ţi cer ceva.

Vorbea pe un ton atât de grav încât Elita tresări. Se întoarse spre el, cu ochii măriţi de neliniște: simţea că tot ce avea să-i spună era de o deosebită importanţă.

— Ce este? îl întrebă.

— Te rog stăruitor să te comporţi ca şi cum nu m-ai fi văzut niciodată. Dacă ne vom întâlni în afara acestei camere să nu-mi faci niciun semn de recunoaştere, oricare ar fi locul sau oamenii care mă însoţesc.

— Dar de ce?

— Aata nu-ţi pot ecplica acum, suspină tânărul. Oh! Elita, pentru ce a trebuit să vii la Copenhaga? Mi te imaginam în Anglia şi aveam atâtea lucruri să-ţi spun, atâtea lucruri de cerut, atâtea lucruri de care să vorbim şi să aflăm unul de altul.

Elita ridică din umeri într-o mişcare de nerăbdare. Vehemenţa lui Hans i se părea de neînţeles.

— Nu sunt deloc sigură că simt nevoia să mă întorc în Anglia acum şi, de astfel nici nu se pune problema.

— Ştiu, dar totul ar fi fost infinit mai uşor în ceea ce ne priveşte.

— Nu înţeleg de ce complici totul astfel, aproape strigă Elita. Ai un secret? Foarte bine, este problema ta. Dacă te văd în

compania altor persoane, am să mă comport ca şi cum nu te cunosc, asta vrei, nu-i aşa?

Îi vorbea pe un ton rece: se simţea rănită ce el nu avea încredere în ea şi se revoltă contra misterului care înconjura prietenia lor.

— Da, asta vreau, răspunse Hans, şi sunt dezolat că trebuie să-ţi cer asta. Dar aş prefera măcar să mă ecplic! Vezi, pe culoarul lui Claridge s-a întâmplat un lucru minunat.

O privea cu atâta blândeţe încât amărăciunea Elite se spulberă subit.

— Când valiza ta s-a deschis şi toate lucrurile ţi-au căzut, ai scos un mic strigăt de furie, continuă tânărul. În acel moment te-am privit şi într-o clipă te-am recunoscut.

Elita înţepeni: nu se aştepta la aşa ceva şi toate suspiciunile o invadară din nou. Deci, de la început el a ştiut cine este şi nu a spus nimic! îşi luă elan să-i strige în faţă ce credea despre el, dar Hans nu-i lăsă timp, continuând să vorbească.

— Am recunoscut faţa femeii pe care mă căutat-o toată viaţa. Bineînţeles eu nu ştiam cu va fi această figură şi, totuşi, când te-am văzut am ştiut dintotdeauna în sufletul meu că acea imagine era a ta. Eu bănuiesc că, fără să mărturisesc, orice băstrează în el portretul femeii ideale, al femeii sale ideale. Asta

eşti pentru mine Elita, femeia ideală.

Ea simţi o uşurare imensă învăluind-o, camera i se părea deodată mai luminoasă, Hans nu se juca cu ea, făcându-se că o ajută pentru a fugi apoi s-o denunţe tatălui ei, nu-i spionase mişcările, nu o urmărise şi nu o supraveghease de aproape, atunci când se credea liberă.

— Nu m-ai văzut niciodată înainte de a ne întâlni, nu-i aşa? insistă ea, dorind să audă confirmarea speranţei ei, ca să nu existe niciun dubiu…

— Cred că te-am văzut întotdeauna în visele mele, zise Hans.

Privirile li se întâlniră. Ceva straniu şi minunat vibră între ei, ceva ca o vrajă cuprindea simţurile Elitei; o clipă avu impresia că Hans o cuprindea în braţe şi o ridică până la cer şi apoi brusc recădea dureros pe pământ: el încetase să o privească şi se oprise în faţa unui tablou, conteplându-i florile galbene şi violete.

— Ştiu că nu am dreptul să-ţi vorbesc astfel, îi spuse cu voce nesigură.

Elita îşi dădu seama că tremura. Câteva secunde mai înainte, în urechile ei răsunase o muzică minunată, era dureros să revină la recea realitate, să audă vocea disperată a lui Hans.

— De ce nu ai încredere în mine? îl întrebă încet. De ce nu-mi spui ce te nelinişteşte? Orice ar fi, nu putem suporta, împreună această greutate?

— Aş dori atât de mult să fie posibil, murmură tânărul. Oh! draga mea. Cât de scumpe îmi sunt inocensta şi sinceritatea ochilor tăi! Faptul că nu-ţi pot spune nimic mă înnebuneşte.

Elita întoarse capul: era frământată de remuşcări. Ea înşelase încrederea lui Hans şi totuşi, cum i-ar fi putut mărturisi adevărul când nici ea nu ştia nimic despre el? Sinceritatea ei nu depindea oare de un aninimat riguros? Pentru a se ascunde tatăl ei nu trebuia să fie numită Elita Gardener?

„Mă iubeşte numai pe mine!”

Poate că figura ei tânără şi radioasă îl tulburase: Hans reveni lângă Elita şi luându-i mâinile o făcu să se aşeze alături de el pe canapea.

— Trebuie să te fac să înţelegi, îi spuse, trebuie să încerc să-ţi inspir încredere. Nu va dura prea mult… Oh! roagă-te să nu dureze prea mult! Dar sunt deţinătorul unui secret care nu-mi aparţine şi pe care nu să ţi-l spun. Eu nu pot decât să-ţi cer să mă crezi dacă îţi afirm că tot ce îţi spun în legătură cu întâlnirea noastră şi cu sentimentele mele faţă de tine este purul adevăr, adevărul sacru. Şi nimic altceva nu are importanţă.

Degetele lui Hans i le strângeau pe ale ei îi comunicau Elitei o senzaţie bizară care i se suia de-a lungrul braţelor spre gât. Avea impresia că se trezeşte la viaţă. Nu încerca să îl privească, de frică să nu descopere în ochii lui fericirea fericirea sălbatică care izbucnea în ea.

— Ce frumoasă eşti! îl auzi murmurând. Aceşti ochi mari întunecaţi, micul nas în vânt, această gură, făcută pentru sărutări…

Vocea i se frânse brusc pe o notă pasionată şi o luă în braţe. Elita nu opuse nicio rezistenţă, lăsându-se încet lipită de el.

O clipă el o strânse la piept şi ea îi spimţi inima bătând, apoi o sărută. Crezu că universul se învârte în jurul ei; era dusă într-un crescendo de bucurie şi de fericire atât de perfect încât era de nesuportat. Buzele lui Hans, pe care le simţea peste ale ei, punea stăpânire pentru totdeauna pe inima ei: braţele lui aproape o invitau, dar îi plăcea forţa lor şi durere pe care i-o provocau.

— Te iubesc, Dumnezeule! Elita, te iubesc!

Vocea tânărului era joasă şi răguşită. Privi mica fată care i se odihbea pe umăr cu buzele întredeschise ce păreau că scot suspine de fericirwe.

— Te iubesc, repetă el. Am ştiut-o din prima clipă în care te-am văzut. O ştiu de atunci în fiecare secundă. Te iubesc!

Creau să fii a mea, Elita.

Mâinile fetei i se încordară în jurul gârului şi-ncet, fără voia ei apropiară capul lui Hans până când buzele lor se unirăm din nou. Cât timp a durat acest sărut, Elita n-ar fi putut spune. I se părea că era în marginea eternităţii şi că nu vor mai receni niciodată.

Deodată telefonul începu să sune, ru [înd brutal farmecul acelei clipe, smulgându-i unul de lângă altul.

— Este… telefonul… murmură Elita cu un fel de stupoare, ca şi cum greu putea reveni la ceva atât de frivol.

— Trebuie să răspunzi, zise Hans.

Elita se duse să ridice receptorul şi auzi vocea lui Freddie.

— Domnul Burtel vă aşteaptă, domnişoară Gardener.

— Vreţi să-i spuneţi că voi fi acolo în cinci minute?

Fredie se pregătea să protesteze, ţipând, dar ea închise iute receptorul.

— Domnul Burtel mă cheamă, spuse.

— Du-te acolo, dar aminteşte-ţi, jură-mi să-ţi aminteşti că dacă ne vom întâlni, nu m-ai văzut niciodată.

— Îţi jur, zise Elita.

— Nu s-a întâmplat nimic în timpul călătoriei? o mai întrebă.

Vocea îi devenise indiferentă, atât de indiferentă încât Elita realiză: avea un motiv de o întreba asta.

— Nimic, răspunse gânditoare, sforţându-se să treacă de la o lume ameţitoare la realitatea mediocră a unei călătorii în avion şi a sosirii într-un aeroport.

— Nimic, repetă, doar că servitorul domnului Burtel s-a îmbolnăvit. Comandantul l-a transportat la spital.

— Văd.

Hans era la uşă. Se întoarse şi o privi.

— Te iubesc, îi spuse cu o voce pasionată şi-n care răzbătea o undă de disperare. Te iubesc, Elita, nu o uita!

Ieşi şi fata se grăbi să se pregătească. I-ar fi plăcut să facă o baie, dar nu îndrăznea să întârzie. Îşi spălă faţa şi mâinile şi-şi schimbă taiorul cu o rochie aleasă dintre cele luate cu ea în vederea unui cocktaik.

Spuse cinci minute, dar aproape un sfert de oră se scurse până intră în apartamentul domnului Burtel. Erau toţi acolo: bătrânul în fotoliul său, Freddie. Boneta Albă şi Alba Boneta şi un al patrulea personaj pe care ea îl numea „Oul”, căci era complet chel.

Freddie îi aruncă o privire de reproş, dar ea văzu cu uşurare că toţi aveau câte un pahar în mână şi părea să nu le pese de

întârzierea ei.

— Sunt dezolată că a durat atâta, îi spuse domnului Burtel.

Bătrânul surâse:

— Eşti tare drăguţă, copila mea, spuse. Merita osteneala de a te aştepta puţin. Acestor băieţi le e foame şi mă gândesc că o masă îţi va face plăcere.

— Este adevărat, recunoscu tânăra fată.

De cât timp nu mai mâncase cu adevărat? Ziua fusese atât de agitată încât numai simpla idee de hrană i-ar fi dat ameţeli. Acum îşi simţea stomavul gol.

Şi totuşi, nu avea niciun fel de cin, era prea fericită. Gans o sărutase şi fusese primul! îşi aminti de frica ce o resimţise când când se gândea că va primi primul ei sărut de dragoste de la Alan: buzele subţiri şi posomorâte ale ginerului ales de tatăl ei făceau să asemuiască o sărutare a lui cu un fel de sacrilegiu.

Dar dacă îşi închipuise că a-l săruta pe Alan nu avea nimic atrăgător, nu visase niciodată, nici chiar dând frâu liber celor mai nebune închipuiri ale ei, că un sărut poate fi un lucru atât de minunat, extazul ep care tocmai îl cunoscuse.

— Ai un aer atât de fericit, copila mea…

— Da, sunt fericită, zise ea, fericită de a fi la Copenhaga.

— Ei bine, atunci hai să vedem oraşul.

Ieşiră şi se îndreptară încet spre ascensor. Elita voi să împingă căruciorul domnului Burtel, dar aceasta hotărî să-l însărcineze pe Freddie cu asta. Elita ghici că nu era deloc pe gustul tânărului; de fapt toţi aceşti bărbaţi nu aveau grijă decât să dovedească că atenţiile pentru bătrân nu aveau nimic servil.

„Şi ce voiau să dovedească cu asta?” avea poftă să-i întrebe.

Se gândi deodată că ei făceau parte, fără îndoială din acea categorie de indivizi care se vor eminenţi, dar erau incapabili să-şi atingă scopul fără să fie în preajma unor personalităţi macabre. Ei erau aceleaşi prototipuri care gravitau în jurul oamenilor foarte bogaţi. De astfel, ei erau prea puţin interesaţi pentru a fi prietenii obişnuiţi a unui bărbat aşa de cultivat şi încântător ca domnul Burtel.

„Poate sunt experţi în probleme artistice” îşi spuse ea.

În curând încetă să-şi spună întrebări în legătură cu ei, întreaga ei atenţie fiind atrasă de Copenhaga.

Căzură de acord asupra unui restaurant care exista de mai bine de o sută de ani. În lungile săli cu plafonul jos, minunat decorat, mici separeuri permiteau cuplurilor de îndrăgostiţi să cineze în tête-ă-tête. Pe mese, platouri cu gustări calde şi reci formau caleidoscop de culori.

— Vezi, şi ei sunt artişti, explică domnul Burtel în timp ce li se prezenta meniul.

Elita se distra. S-ar fi sitrat oriunde în această seară, căci inima ei cânta. Hans o iubea! Şi ea îl descoperise singură, fără ajutoul cuiva. El o iubea pentru exă ea era aceea la care el visa dintotdeauna. El nu-şi închipuia că era fica unui multimilionar şi un lanţ greu de aur împiedica fiecare pas al ei.

„Pe mine mă iubeşte, îşi repeta. Pe mine. Pur şi simplu pe mine!”

În bucuria ei, ea reuşi să-şi împartă veselia cu morcănoşii de Bontea Albă şi Alba Bonetă şi Freddie păru că se umanizează puţin, în timp ce domnul Bune, bine instalat în fotoliul său, povestea amintiri şi anecdote din trecut cu atâta vervă şi detalii captivante încât Elita l-ar fi ascultat toată noaptea.

Totuşi, o dată masa terminată, ea remarcă figura trasă a bătrânului domn: paloarea îi dovedea oboseala.

— Nu credeţi că ar trebui să ne întoarcem? îl întrebă încet.

— Da, dacă vrei, draga mea copilă, îi răspunse. Nu mai sunt tânăr şi ziua a fost lungă. Aş vrea să-ţi arăt oraşul, dar cred că ar trebui să cauţi un ghid mai spmten.

— Şi eu vreau să mă culc, spuse fata.

— Mi-e teamă că am fost cu toţii foarte egoişti! exclamă

domnul Burtel. Noi am uitat că tu te-ai obosit fără încetare pentru a ne servi ore în şir.

Îi comandă lui Freddie să achite nota de plată şi ei tranversaseră restaurantul pentru a ajunge la maşina care îi aştepta afară. Se întoarseră la hotel în tăcere: s-ar zice că strălucirea serii s-a stins; fiecare simţea oboseala serii.

Mulţimea încăcircula pe străzi şi cafenelele erau pline. În spatele vitrinelor luminate, orchestele împrăştiau valuri de muzică, dar Elita ea mulţumită că se întorceau. Simţea nevoia să se culce şi să se gândeească în voie la Hans, la tot ceea ce s-a petrecut de când, l-a întâlnit de dimineaţă pe tatăl ei, ca de obicei, la micul dejun.

Ar fi trebuit să fie dezolată, de exemplu, de faptul că domnul Garson era cu siguranţă în acel moment neliniştit şi îngrijorat, dar nu reuşu să-l plâbgă: o terorizase prea tare şi prea mult timp. Ea ştia că ar fi putut mukt şi bine să-l roage să renunţe, că el tot şi-ar fi urmat sără nicio milă hotărârea de a o face să se mărite cu Alan.

„Alan… cum de poate fi un om inteligent atât de stupid!” îşi spuse în timp ce se gândea la tot ce-l deosebea pe Alan de hans: Alan şi răceala lui măsurată, Alan preocupat numai de bani şi reducând fiecare lucru, de câte ori putea, la stadiul de

grafic.

Hans era imprevizibil. Era sigură că şi dacă l-ar fi cunoscu acum doisprezece ani, el încă i-ar fi rezervat surprize. Acolo unde se găsea el, acolose găsea şi aventura. Era asemănător nordicilor din trecut, care înfruntau cu micile lor bărci furtunile mării Nordului, pentru a acoperi alte lumi decât a lor. Era în Hans un curaj şi o îndrăzneală şi de asemenea, o integritate care-ţi impunea încredere în el, se gândi ea, indiferent de ce ţi-ar fi cerut. Cu toate acestea, el îi trezea curiozitatea. Care era misterul care-l frământa? Elita ridică din umeri. Ce importanţă are? Mâine se va întâlni cu ea, poate îi va da telefon sau îi va trimite un cuvânt sau poate se va întâlni din întâmplare.

Nimic nu avea importanţă dacă puteau fi împreună, dacă putea să-i întindă braţele, dacă el o va putea strânge la pieptul lui.

Maşina se opri în faţa hotelului şi paznicul de noapte se grăbi să-l ajute. Foliul rulant fu aşezat cât mai bine posibil, pentru ca domnul Burtel să se poată aşeza îl el direct din maşină. Asta luă puţin timp şi Elita îşi reţinu un căscat: era foarte obosită.

Intrară cu toţii în ascensor şi când acesta se opri, niciunul din bărbaţi nu părea dispus să împingă fotoliul. Elita se ocupă de

el. Freddie deschise uşa apartamentului şi intră în salon.

— Vreţi un ultim pahar? îl întrebă pe domnul Burtel.

— Nu, mulţumesc, răspunse bătrânul. Aş vrea să mă culc. Unul din voi să cheme valetul, directorul mi-a promis pentru astă-seară un funcţionar de-al lui să mă ajute. Mâine vom încerca să-l înlocuim pe Heinrich.

— Nu va fi uşor, mormăi Freddie.

— Directorul mi-a promis că o să găsească pe cineva.

Freddie făcu o mutră dezaprobatoare.

— Heinrich se poate face bine repede. Am face bine să-l aşteptăm.

— Îmi trebuie un valet imediat, spuse hotărât domnul Burtel. Nu mai discut nimic astă-seară.

— Nu, bineînţeles că nu. De ce aceşti idioţi nu vin când îi suni?

Freddie ridică receptorul.

— Dati-mi biroul, zise el (Apoi, după o clipă de tăcere:) Recepţia? Domnul Burtel a cerut directorului să trimită un valet pentru astă-seară; după cum ştiţi, valetuldânsului s-a îmbolnăvit. Am sunat, dar nu vine nimeni. Unde este acest servitor?… Ah! bine, înţeleg, mulţumesc.

Închise telefomnul.

— Vine directorul. Se pare că vrea să vă vadă personal.

— Aş vrea să mă culc, mormăi domnul Burtel.

Se auzi bătăi în uşă.

— Intră, strigă Freddie.

Directorul care-i primise la sosire intră în cameră.

— Sunt dezolat că v-am făcut să aşteptaţi, domnule, i se adresă domnului Burtel. Nu am ştiut că v-aţi reîntors. Mi-aţi cerut să vă găsesc un valet personal şi am avut norocul să vă găsesc un om cu experienţă pe care îl cunosc de mult timp şi care din întâmplare era liber. Vi-l recomand călduros şi dacă doriţi să vă pot da referinţe despre el.

— Tot ce-i cer este să-şi cunoască meseria, zise Burtel.

— O cunoaşte perfect, domnule, şi cum este disponibil mi-am permis să îl angajez pentru astă-seară. Mâine dimineaţă veţi hotărî dacă îl păstraţi sau nu.

— Mulţumesc, mulţumesc, zise domnul Burtel. Dacă este aici, să vină. Aş vrea să mă culc.

— Iată-l, domnule.

Directorul deschise uşa şi un bărbat intră. În aceewa clipă, Elita împăturea cuvertura domnului Burtel. Ridică maşinal privirea şi rămăsese stană de piatră. O clică crezu că visează, nu era posibil! Imaginaţia ei o înşela! Dorinţa ei îi deforma privirea

şi o făcea să vadă pe toate feţele masculine trăsăturile omului care se gândea în continuu!

Nu, ea nu visa! Chiar Hans se găsea acolo, îmbrăcat în haină închisă şi un pantalon cu dungi, cel pe care-l purta când ea l-a întâlnit l-a Celaridge, Hans, care tranversa liniştit salonul având aerul că aşteptă un ordin. Hans, pe care directorul îl prezentă domnului Burtel, care se înclină respectuos şi care apucă fotoliul rulant şi îl scotea afră din cameră.

Hans, imaginea perfectă a unui valet de cameră.

CAPITOLUL 5

Elita, agitată, se răsuci în patul ei. Era dominată de problemele ei, care o acopereau ca nişte monştri gigantici cărora nu putea să le scape. Se simţea. Zdrobită de ei şi totuşi avea impresia că visează. Ce se întâmplase nu se putea produce decât în vis. Se va trezi şi se va regăsi în viaţa reală.

— Un valet personal! Un fecior!

Îşi repetă în contiinuare aceste cuvinte.

Încercă să-şi amintească de servitorii folosiţi de tatăl ei în trecut. Fusese Mathieu, un bărbat în vârstă, destul de

dezagreabil, în serviciul domnului Garson încă din adolescenţa lui, şi care se bucurase de multe privilegii ca vechi slujtor al familiei. La retragerea lui urmaşe o serie de bărbaţi mai tineri. Elita nu-şi mai amintea numele lor. Niciunul dintre ei, dintr-un motiv sau altul, nu stătuseră prea mult.

În sfârşit, tatăl său îl angajse pe Jenkins, care îl mulţumea pe deplin şi de atunci domnea pacea în acest sector.

Elită îşi dădu brusc seama, cu stupoare, că ea nu considerase niciodată pe servitori ca pe nişte fiinţe gânnditoare: nicio clipă nu-şi imaginase că ar putea fi amestecată în problemele lor sau în interesele lor şi ea înţelese de-abia acum sensul cuvintelor pe care o prietenă i le spuse într-o zi.

— Oamenii foarte bogaţi privesc viaţă printr-un geam foarte gros, ei observă, fără să gândească că ei fac parte dintr-o altă lume. În afară oameni se nasc, se căsătoresc, suferă şi mor, dar bogaţii continuă simplu să-i privească. Ei nu plâng împreună cu cei amărâţi, nici nu râd împreună cu cei care sunt veseli.

Pentru moment Elita protestase:

— Este ridicol! Cei care au bani nu sunt diferiţi de cei care nu au, doar că ei trăiesc mai confortabil. Ei sângerează dacă sunt răniţi, ei pot fi singuri şi nenorociţi, timizi sau bolnavi.

Ea credea tund ce spunea, dar acum ea constata existenţa

barierelor care o împiedicaseră să se identifice cu bărbaţii şi femeile care o înconjrau.

Încerca să şi-l imagineze pe Jenkins îndrăgostit, Jemkins ţinând o femeie în braţe şi sărutând-o, dar spiritul său nu reuşi să îl vadă astfel decât corect şi atent, ţeapăn şi scrbit, cu haina neagră şi pantaloni reiat.

Acum înţelegea de ce costumul lui Hans i se păru obişnuit când ea îl întâlnise pe culoarul de la Claridge. Ideea că el lucra la recepţie sau la restaurantul hotelului i se impusese natural. De ce acea situaţi i se părea superioară celei a valetului personal? Nu ştia, dar asta era. Înţelegea de Hans nu voia să afle că ea îl cunoştea sau îl întâlnise mai devreme: îşi imaginase mirarea domnului Burtel dacă ar fi aflat că tânăra pe care o angajase ca lectoră era prietrena unui bărbat trimis să-l înlocuiască pe servitorul bolnav.

Şi totuşi, cum de ştiuse Hans că postul va liber, când îi ceruse să fie discretă? Cu câteva minute mai devreme în credea pe domnul Burtel la München.

Elita avea impresia că ceva nu mergea în derularea evenimentelor, dar nu putea gândi acum cu sânge rece: nu se gândea decât la durerea din inima ei.

I se părea că fiinţa ei este un loc închis în care se înfruntau

emoţii contradioctorii. O parte din ea dorea prezenţa lui Hans, emoţia pe care i-o provocase atingerea buzelor lui, flacăra arzătoare care se ridica în ea numai la auzul vocii sale, tabdreţea privirii… dar judecata ei rămânea rece în faţa sentimentelor. Îşi amintea că toată educaţia ei se străduise a-i inspisra respectul şi mândria de sine şi de ceea ce era, de a a face să aleagă numai într-un anumit mediu şi nu altul, omul pe care îl va iubi şi se va mărita cu el. Cum putea să se gândească măcar pentru o clipă la o aventură care nu putea să-i aducă decât umilinţă?

Şi tatăl ei? Trebuia să fie furios din cauza fugii ei, dar ea era sigură că dacă reuşea să trăiască fără să apeleze la ajutorul lui, el o va admira în secret. Dar ce ar spune dacă l-ar anunţa că viitorul lui ginere este un valet. Este uşor de imaginat. Putea auzi de pe acum vocea lui furioasă răspunzând unor explicaţii bâlbâite.

— Ce pot să fac? gemu. Ce pot să fac?

Elita punea cu disperare întrebarea întunericului din jurul ei, apoi se dădu jos din pat şi împinse la o parte perdelele ferestrei. Stelele străluceau, totul era liniştit. Putea distinge conturirile acoperişilor şi o clopotintă înaltă a unei biserici. Briza nocturnă îi mângâia obraji cu adierea ei proaspătă şi ea întrebă:

— Ce să fac?

Răspunsul însă îl ştia! Să renunţe la slujbă şi să revină la Londra. Să se întoarcă la tatăl ei şi să înghită amara pilulă a supunerii şi să se autoconvingă că hans Knudsen nu existase niciodată.

Ştia de asemenea că era imposibil să facă asta.

Ea îl iubea pe Hans. Era ridicol, absurd, numai în romane te îndrăgosteşti într-o secundă şi asta pentru eternitate; ei bine, aşa s-a întâmplat cu ea!

Îl iubea pe Hans. L-ar iubi chiar dacă ar fi fost măturător de stradă.

Cu un râs forţa se gândi că poate în acest caz ar fi fost mai uşor. După străduăniile tradiţii ale mediului său social, care persistau în fundul inimii ei, ar fi fost mai simplu dacă ar fi mărturisit că iubeşte un ţigan sau un spărgător de pietre.: acest gen de personaj avea ceva romantic în el şi apoi, de el te puteai svcăpa când voiai. Poate era mai bine decât să depindă de fanteziile şi capriciile unui patron, de obligaţia de a-i peria hainele şi lustrui pantofii şi să-l împingă încolo şi încoace stăpânul ţinut într-un fotoliu rulant.

— Ce pot să fac? Ce pot să fac?

Pierdută, tânăra îşi puse la infinit această întrebare cu o

neliniște crescândă.

Se smulse cu greu de la fereastră şi se aruncă pe pat ascunzându-şi faţa în perne.

Totuşi, când intră a doua zi dimineţă, la opt treizeci, în salonul domnului Burtel, trăsăturile nu arătau nimic din suferinţa sa. Telefonase la opt pentru a întreba când avea nevoie noul ei patron de ea: bătrânul îi răspunse că la micul dejun la opt şi jumătate şi ar fi fericit dacă ar vrea să mănânce cul ei.

— Bună copila mea, îi spuse. Ai dormit bine?

— Da, mulţumesc, minţi tânăra. Aţi petrecut o noapte bună, domnule?

— Am dormit ca un copil. Întotdeauna am dormit bine în Danemarca, poate pentru că este ţara poveştilor şi că mi-l imaginez pe Andersen venind el însuşi să-mi spună poveşti ca să adorm.

Aruncă o privire pe ziar şi i-l întinse.

— Începe prin a lua micul dejun: apoi vreau să-mi citeşti cursul Bursei. Medicul îmi interzice să citesc caracterele mici, de obicei găsesc că oamenii citesc prost şi în plus greşesc când citesc cifre.

— Voi încerca să fie bine, spuse Elita forţându-se să surâdă.

Din fericire, Hans nu era în cameră şi uşa camerei de culcare era închisă, Elita luă ziarul, dar domnul Burtel o oprise.

— Nu, nu, mănâncă mai întâi, îi spuse. La ceai sau cafea, aveam şi una şi alta. Nimic nu ne zoreşte şi sunt foarte mulţumit că putem discuta. Nu mi se întâmplă foarte des să fiu într-o companie aşa amabilă când dejunez.

— De obicei luaţi micul dejun singur? întrebă Elita pentru a zice ceva.

Domnul Bune dădu din cap.

— Da, găsesc că însoţitorii mei sunt cakm plictisitori la această oră din zi. Sunt băieţi buni, dar iau viaţa prea în serios. Ei ar vrea să mă consacru numai afacerilor, dar sunt destul de bătrân pentru a şti că sunt şi lucruri mai distractive în viaţă.

— Este adevărat, opină Elita. Dar de că să vă mai interesaţi de aceste lucruri…

Era gara să spună „la vârsta dumneavoastră”, dar se gândi la timp că nu ar fi politicos şi-şi termină fraza astfe:

— … când aţi reuşit atât de bine în viaţă şi sunteţi atât de bogat.

Domnul Burtel râse.

— Ai vreodată destui bani? întrebă. Nu, niciodată când e vorba de prieteni şi familie.

Cât voi trăi va trebui să lucrez. Totuşi, pot să amestec puţină distracţie în lucrul meu, ceea ce şi fac în clipa asta.

— Mulţumesc, spuse Elita surâzând. Este un cmpliment pe care îl apreciez.

— Mai am şi altele să-ţi fac, declară galant domnul Burtel. Eşti o fată frumoasă copila mea.

Puţin jenată, Elita se grăbi să schimbe subiectul.

— Ce vom face astăzi?

— Am un randez-vous în dimineaţa asta. Contele Klint va veni să mă vadă. El conduce toate marele muzee de pictură daneză. Am multe de disetat şi dacă vrei să te plimbi puţin poţi pleca când vine el. Sunt sigură că arzi de dorinţă de a-ţi lipi năsucul de vitrinele frumoase şi de a cheltui salariul pe prima ta săptămână.

— Cred că am auzit vorbindu-se de domnul Klint, zise Elita încruntându-şi sprâncenele în efortul de a îşi aminti.

— Este o persoană artistică monfială.

— Ca şi dumneavoastră, de astfel, remarcă tânăra.

Domnul Burtel făcu un semn de protest cu mâna.

— M-am ocupat puţin de pictură şi de sculptură, îi spuse. Colecţia mea este una din cele mai cunoscute din Europa, cred cu toate că nu are valoare considerabilă.

— Aţi făcut descoperiri senzaţionale? întrebă Elita. De exemplu, aţi cumpărat pentru câţiva silingi un tablou care s-a dovedit a fi un Van Dyck?

Bătrânul dădu din cap.

— Acest lucru nu se întâmplă prea des, să ştii. Eu am avut norocul să achiziţionez operele unor tineri artişti, când ei nu erau cunoscuţi, şi cum am trăit mult, aceste pânze sunt acum la modă şi preţul lor a crescut mult.

Surâse.

— Cred că domnul Klint va veni să profite de şederea mea aici pentru a afla părerea mea asupra unor tineri artişti danezi. Dacă vom putea descoperi un nou Cezanne sau un nou Monet, peste 50 de ani nepoţi mei îmi vor fi recunoscători de a le fi cumpărat operele.

Elita îşi goli ceaşca de cafea.

— Acum am să vă fac lectura.

— Va fi perfect.

Domnul Burtel îşi îndepărtă puţin foroliul de masă şi timp de o jumătate de oră Elita îi citi cursul Bursei nu dintr-un ziar, ci din trei, apoi domnul Burtel ascultă editorialul din Times şi multe alte articole tratând politica engleză şi alegerile americane.

— Mulţumesc, copila mea, zise în sfârşit. Citeşti minunat. Acum ochii mei se vor osihni şi oculistul meu va fi încântat. De fapt, mă întreb dacă voi mai avea nevoie de ăştia, acum că eşti aici.

Îşi scoase din buzunar ochelarii cu rame de bagă şi îi puse pe masă.

— Veţi avea cu siguranţă nevoie de ei când veţi examina tablourile pe care domnul Klint vrea să vi le arate, zise Elita.

— Da, ai dreptate, cu toate că, exceptând micile detalii, aproape că văd mai bine fără ei, spuse suspinând, apoi continuă:

— E tare enervant să îmbătrâneşti! Tot timpul există ceva care se dereglează în corpul meu.

— Vă plâng că nu vă mai puteţi folosi picioarele, spuse fata cu compasiune. Trebuie să fie teribil să fii tributar unui fotoliu cu rotile.

— Îl detest. Sunt atâtea lucruri pe care aş vrea să le fac. Să fii neputincios ca un copil este umilitor.

— Nu trebuie să vă gândiţi la asta, zise Elita.

Regretă sincer aluzia ei neîndemânatică: intonaţia exasperată a bătrânului o neliniştea.

— Asta îmi aduce aminte că trebuie să vorbesc cu directorul hotelului în legătură cu valetul pe care mi l-a găsit, îi

spuse mai calm.

Ea îşi simţi inima bătând mai iute.

— Nu… nu sunteţi mulţumit? întrebă ea.

— Din contră, sunt încântat şi vreau să-l păstrez. Este îndemânatic şi agreabil. Este exact omul pe care mi-l doream. Heinrich are prea mult temperament germanic: conştiincios şi plin de bunăvoinţă, dar incapabil să aibă o iniţiativă, să ia singur o hotărâre?

— Deci îl păstraţi pe valet? Cum îl cheamă?

— Se numeşte Hans, zise scurt Burtel, ca şi când tânărul nu avea alt nume.

— Da, Hans… murmură ea.

— Coborând, vresi să-i spui directorului că totul e bine?

— Da, domnule. La ce oră îl aşteptaţi pe domnul conte Klint?

— Trebuia să fie deja aici.

Domnul Burtel îşi scoase ceasul din buzunar veste şi Elita văzu un mic obiect care era agăţat şi scânteia în soare. Scoase o exclamaţie involuntară; domnul Burtel ridică ochii şi surâse.

— Ah, îmi admiri diamantul? N-am întâlnit femeie care să nu-l fi remarcat.

— Un diamant! Este enorm!

— Mi-a fost dat acum mulţi ani la Johannesburg, explică domnul Burtel. Numeroşi giuvaieri au vrut să mi-l cumpere, căci este foarte frumos, albastru, şi are un număr mare de carate. Am refuzat întotdeauna să mă despart de el. Fiul meu pretinde că îmi poartă noroc, dar eu nu cred în asemenea prostii.

— În orice caz, de ce îl păstraţi la dumneavoastră, îl întrebă amuzată.

— Pentru că e frumos şi îmi plac lucrurile frumoase… şi apoi din motive sentimentale. La Johannesburg am câştigat mulţi bani, a fost prima mare reuşită din viaţa mea şi când îmi priveasc diamantul îl văd pe băiatul inteligent de atunci.

Îi întinse ceasul. Elita îl luă în mâna stângă şi puse diamantul în palma dreaptă.

Simplu, prins în trei gheare de platină, el era agăţat de ceas ca o panglică. Era o piatră mare, care părea să capteze lumina şi arunca toate nuanţele curcubeului.

— Este minunat! strigă fata. Este cel mai frumos diamant pe care l-am văzut vreodată.

Observă că bătrânul domn era sensibil la complimente.

— Trebuie să găseşti un bărbat care să-ţi dea o piatră la fel de frumoasă ca inel de logodnă, zise râzând, în timp ce ia îi înapoia ceasul. Va fi un bun punct pentru el. Să nu te măriţi cu

un bărbat care nu reuşeşte în viaţă. Cu ei nu e uşor de trăit. Nemulţumirea de sine face ca un bărbat să fie dezagreabil.

— Nu veţi pretinde că numai banii aduc fericirea? exclamă Elita.

Domnul Burtel clătină din cap.

— Nu am spus asta, am vorbit numai de reuşită. Sunt nenumărate feluri de a reuşi.

— Majoritatea oamenilor sunt judecaţi după ceea ce ei câştigă, continuă fata.

Brusc, cu amărăciune, se gândi la tatăl ei. Pentru el, valoarea unui bărbat se aprecia după numărul de zerouri al contului bancar.

„Bani! bani! bani!”

Se auzi strigând aceste cuvinte tatălui ei înainte de a fugi. Dimţea încă impresia de sufocare ce o împinsese afară din cuşca aurită înainte de a fi prea târziu. Dar dacă scăpase de un pericol, inima ei o făcea acum să treacă prin altul.

Îşi dădu brusc seama de liniştea care domnea în care. Îl văzu pe domnul Burtel observând-o cu o privire ascuţită, ca şi cum îi studa tăcerea şi încerca să ghicească ce o preocupă.

— Cine eşti? Vorbeşte-mi despre tine, îi spuse gânditor.

Întrebarea o sperie pe Elita. Îi amintea pericolele situaţiei

ei.

— Ce… ce vreţi să spuneţi? se bâlbâi.

În acel moment uşa de la capătul salonului se deschide şi un comisionar în uniformă introduse pe cineva.

— Contele Klint! anunţă băiatul cu voce ascuţită

Un bărbat destul de in vârstă, cu părul cărunt, intră iute cu mâinile întinse.

— Dragul meu Burtel! Le-am spus că mă aştepţi şi am urcat înainte ca ei să telefoneze.

— Ai făcut foarte bine, îl primi călduros Burtel. Te aşteptam, desigur! Este o mare bucurie să te văd după atâţia ani.

Elita văzu că danezul o priveşte cu surpriză.

— Permiteţi-mi să vă prezint, zise domnul Burtel. Domnişoara Elita Gardener este o încântătoare persoană care consimte să-mi citească şi să înlăture ochilor mei durerosul alor de a descifra veştile din lume. Klint salută şi Elita murmură o frază politicoasă. Nu se putu împiedica să gândească că vizitatorul ar fi fost mult mai ambil cu ea dacă ar ştiut cine este. El i-a acordat cu uşurinţă curtoazia condescendentă datorată unui inferior.

— Mai aveţi nevoie de ceva? întrebă Elita pe patronul ei.

— Nu, copilă, am tot ce-mi trebuie. Fugi şi nu face prea

multe nebunii.

— Fiţi liniştit, răspunse surâzând.

Ieşi din salon, închise uşa, se grăbi să ajungă în cameră, de unde îşi luă pardesiul şi geanta. Acum putea să urmeze sfatul bătrânului şi să hoinărească prin magazine.

Sincer vorbind, nimic nu o atrăgea, dar voia să scape dintre cei patru pereţi ai camerei şi din hora preocupărilor ei. „Trebuie să iau o hotărâre” îşi spuse. Dar îi li [sea puterea, ştia că nu putea hotărî nimic precis.

Coborî cu ascensorul şi îl zări pe Hans în holul de la intrare. Era în picioare lângă biroul recepţionerului şi cumpăra timbre pe care le lipea pe scrisorile pe care le avea în mână. Încercă să treacă iute pe lângă el, dar se întorase şi o zări.

— Aşteaptă un minut, îi spuse încet.

Rămase nemişcată, în timp ce el dădea scrisorile portarului. Apoi Hans se apropie de ea şi spuse foarte tare în engleză.

— Scuzaţi-mă, domnişoară, dar domnul Burtel m-a însărcinat să vă cer…

Mergea vorbind şi automat Elita îl urmă până când fură în afara urechilor indiscrete.

— Unde mergem?

— În oraş.

Avea impresia că era hipnotizată: ar fi trebuit să se îndepărteze de el, să se supere şi în loc de toate astea la simpla lui vedere şi pentru un motiv inexplicabil mâinile îi tremurau.

— Este o cafenea la a doua intersecţie, pe dreapta, ieşind din hote, îi spuse tânărul. Aşteaptă-mă acolo, vin în câteva secunde.

— Dar… nu cred… începu Elita, dar el deja o părăsise şi intra în ascensor.

„Dacă aş avea cel mai mic bun simţ, nu aş merge” îşi spuse ea. Mi-aş face cumpărăturile şi l-aş lăsa să mă aştepte.

Evident, era singurul lucru de făcut. Dar ştia bine că nu-l va face. Îl va asculta pe Hans şi va face aşa cum i-a ordonat.

Locul era modest, dar era singurul de pe stradă. Elita intră, se aşeză şi comandă o cafea. Hans apăru înainte ca ea să fie servită.

Încercă să se convingă că tot ce i se întâmplase în timpul nopţii era o simplă fantasmagorie născută din întuneric, dar de cum îi zării umerii laţi în pragul uşii şi-i recunoscu expresia feţei venind spre ea, ştiu că a căzut în cursa dragostei, fără nicio spreanţă, căci cursa îi prinsese nu numai inima, ci întreaga fiinţă.

Luă loc alături de ea. Elita încercă să-şi reţină fiorul care o

străbătea şi evită să îl privească; îşi examină ceaşca amestecând cafeaua fără zahăr cu linguriţa.

— Ai plâns, remarcă Hans. De ce?

Tresări, mirată de intuiţia lui.

— De unde ştii? îl întrebă aproape fără să vrea.

— Cum să nu ştiu? Nu există trăsături, sau curbă a expresiei feţei tale care să nu fie gravată pe vecie în memoria mea. M-am gândit la tine toată noaptea.

— Şi eu la tine, răspunse fata înainte de a avea timp să gândească.

— Şi asta te-a făcut să plângi? o întrebă cu glas dulce.

— De ce nu mi-ai spus că eşti valet?

Nu avusese intenţia să-i pună această întrebare, dar ea îi scăpase şi acum se ridica între ei, gândi cu consternare. Ea îi separa ca o sabie scoasă din teacă.

— Şi asta schimbă lucrurile?

Se întoarse căci nu-l putea privi în faţă.

— Eu… nu cred, spuse ea ezitând.

— Ba da, replică hotărât Hans. Cine credeai că sunt?

— Nu ştiu.

Impulsiv, Elita ridică ochii spre el.

— Oh! Hans! Mă vei găsi snoabă, retrogradă, oribilă, tot ce

vrei, dar asta sunt. Aş vrea să fii orice altceva… în sfârşit, aproape orice, dar nu un servitor.

— Dar de ce? întrebă tânărul. Nu înţeleg, această meserie are ceva degradant pentru tine?

— Nu, deloc, spuse Elita, nu e nici mai bună, nici mai rea ca a fi steward într-un avion, şi totuşi există o diferenţă: nu ştiu care, dar există.

— Aşa… Asta te-a frământat deci, zise Hans. Draga mea, eram steward pe un avion dacă aş fi ştiut că pot evita astfel chiar o lacrimă de-a ta.

Elita nu se putu împiedica să nu râdă, dar în glasul ei se simţea lacrimile.

— Sunt ridicolă, se bâlbâi.

— Nimic din ceea ce ne afectează pe unul sau pe altul nu este ridicol, continuă Hans. Sunt mulţumit că ai avut curajul să-mi spui ce ai pe inimă: ar fi fost mult mai rău dacă ai fi păstrat frământare asta pentru tine, fără să mă faci părtaş la ea. Ar fi devenit cauza unor resentimente între noi.

Cum ea nu spusese nimic, după o scurtă tăcere o întrebă încetişor.

— Asta ne desparte cu adevărat, Elita?

Obrajii tinerei fete se îmbujorară, îl privi în faţă pentru

prima oară de la intrarea lui în cafeneaa şi fu izbită de expresia ochilor lui. Se simţi, pe neaşteptate, învăluită de o căldură reconfortantă; încrederea i se întorcea din nou în inimă, împreună cu un sentiment total necunoscut.

— Oh! draga mea! şopti Hans într-o suflare. Te iubesc atât de mult.

— Asta nu are nicio importanţă, zise brusc Elita, încremenită de propriile ei cuvinte. Credeam că are, dar acum nu mai are.

Intensitatea dragostei pe care o simţea, revelaţia pe care i-o aducea, o făcu să se cutremure. Hans îşi întinse mâinile şi le luă pe ale fetei, acoperindu-le, una după alta, cu lungi sărutări, gingaşe, dar în acelaşi timpo pasionate.

— Nu are importanţă, repetă Elita.

— Suntem în ţara zânelor, mirmură Hans, în ţara în care sărutul prinţesei schimbă o broască râioasă într-un Făt-Frumos, sau umilul păstor într-un prinţ. Buzele tale, Elita, au făcut din mine un prinţ, oricât de modestă ar fi slujba mea.

Elita începu să respire mai în voie, în timp ce el continuă:

— Cât timp ai liber?

— O oră, cred.

— Bine. Vino cumine. Am să te duc într-un loc unde vom

fi singuri şi unde vom putea uita totul în afară de noi.

Puse banii pe masă şi luând-o de braţ, o conduse afară din cafenea. Se urcară într-un taxi şi rămăseseră tăcuţi, mână în mână, până în clipa în care şoferul opri în faţa unei mari fântâni a cărei apă curgea în cascade. Coborâră din maşină.

Elittei i-ar fi plăcut să rămână lângă fântână, dar Hans a condus pe sub pomi şi peste puţin timp zărise portul. Ajunsese la malul apei: marea strălucea sub razele soarelui. În larg erau ancorate vapoare, dar nimeni nu se găsea prin apropiere pentru a-l vedea pe Hans luând-o în braţe pe Elita şi lipind-o de el.

— Te iubesc, şopti.

Cu un murmur nearticulat, Elita îşi ascunse faţa în umărul lui.

— Te iubesc, Elita, repetă Hans. Te-am găsit după o lungă căutare, pe tine, singura femeie pe care sunt sigur că o voi iubi întotdeauna, femeia pe care destinul mi-a adus-o. Draga mea, aici, în ţara mea de basm, poveştile cu zâne se realizează şi povestea noastră este una din ele. Noi ne aparţinem unul altuia şi nimic rău nu poate cu adevărat să ne separe.

Elita risică ochii su spaimă:

— Vorbeşti ca şi cum ceva ne-ar ameninţa!

Se întrebă încă o dată dacă Hans nu ştia cu adevărat cine

era ea şi dacă el nu bănuia furia cu care domnul Garson îl va respinge.

— Nu mi-e frică de nimic, răspunse tânărul, doar de pierderea dragostei tale.

Vorbea cu o profundă gravitate.

— Te iubesc, declară Elita, ca şi cum îşi lua un angajement faţă de ea însăşi.

— Suficient ca să mă iubeşti aşa cum sunt, întrebă Hans, băiat modest şi cu meserie umilă? Nu e un cadou prea mare, Elita!

— Nu face nimic.

Simţea inima lui Hans bătând lângă a ei. Din nou simţi arzând o flacără în ea: i se părea că tot universul arde. Încercă să vorbească despre lucruri mai practice.

— Vom lucra amândoi la început, zise. Evident, va fi mai bine să îl părăsesc pe domnul Burtel, nu vom putea rămâne amândoi alături de el, dar voi găsi altceva. Aş putea fi vânzătoare într-un magazin.

— Vom discuta despre asta mai târziu, zise Hans. Pentru moment îmi este suficient să ştiu că eşti gata să faci sacrificii din dragoste pentru mine. Unde aş fi găsit o femeie mai perfectă, mai aleasă ca tine? Draga mea! Mica mea fetiţă cu ochii

neliniştiţi!

Se apelecă şi-i sărută buzele. Elita simţi că timpul se opreşte în loc. Se agăţă de Hans. De abia mai auzi clipotul apei de la picioarele lor, aproape că nu era conştientă de căldura soarelui pe părul ei, de aura care învăluia lumea în jurul lor. Totul era minunat încât abia îndrăznea să respire de frică să nu-şi vadă fericirea risipindu-se.

— Trebuie să ne întoarcem, zise în sfârşit tânărul, cu o voce straniu de emoţionantă.

— Să ne întoarcem?

Elita îşi adusese aminte unde era şi unde se cuvenea să se afle.

— Da, este adevărat.

O clipă se gândi să-i spună adevărul lui Hans; se auzi spunâns „este absurd să jucăm comedia asta; sunt bogată. Vom merge să-l vedem pe tatăl meu şi-l vom obliga să te accepte de ginere. Este inutil să ne calicim şi să facem economie, inutil să acceptă ordinele domnului Burtel sau ale oricui: suntem bogaţi, suntem liberi!”

Dar ghici din instinct că Hans n-ar fi acceptat niciodată o astfel de situaţie. Dacă i-ar fi spus adevărul l-ar pierde. Era sigură, cu toate că de-abia îl cunoştea, că n-ar fi acceptat

niciodată să trăiască pe spinarea soţiei. Simţea, cu intuiţia ei de femei îndrăgostită, că nu-i va putea niciodată mărturisi adevărul.

— Da, dragul meu, să ne întoarcem, spuse simplu.

Merseră la braţ până la fântână. Acolo chemară un taxu\i care luă direcţia hotelului.

Totuşi, Hans nu-l lăsă pe şofer să ajungă la intrarea principală, ci îl opri pe o stradă vecină şi coborâră.

— Să nu intrăm împreună, spuse. Mergi direct în camera ta, eu voi intra pe uşa din spate.

— Când ne vedem? îl întrebă cu inima strânsă.

Excursia lor în ţara poveştilor se terminase brutal şi nu putea suporta asta. Voia să fie alături de el nu numai pentru câteva clipe ci în fiecare minut al zilei, toată viaţa.

— Am să-ţi las un bilet sub uşă pentru a-ţi indica locul unde ne vom putea întâlni când vom avea un moment liber.

— Dacă îmi va fi posibil să-ţo vorbesc, am să-ţi las un mesaj la recepţie, declară Elita

Îl văzu ezitânsd înainte de a vorbi.

— Nu, mi-ar plăcea să nu faci asta. Ai destulă încrede în mine ca să nu mă întrebi de ce?

— Am încredere, spuse Elita după o clipă de tăcere. Sunt sigură că-mi vei explica la momentul oportun.

— Numai tu tuputeai să-mi răspunzi astfel! exclamă Hans cu pasiune. Te ador! Du-te iute, dacă nu, te sărut în mijlocul străzii şi poate fi perioculos.

— Periculos pentru cine? întrebă fata.

— Pentru tine, pentru mine… Cine ştie?

Acest răspuns evaziv o făcu pe Elita să ofteze.

— Cred că majoritatea oamenilor este obligată la un moment dat să facă lucruri bizare pentru a-şi câştiga existenţa, sie ea, dar ceea ce facem noi acum nu este în zadar?

— Poate, dar atât suntemi capabili, răspunse râzând Hans.

Avu impresia că-i închide o uşă în nas. Cu bună ştiinţă i-a întors o nadă, sperând că Hans îi va promite că îşi va schimba munca pentru a-i face o plăcere, dar el refuză. Era dezamăgită, şi totuşi nu avea niciun motiv să se fi aşteptat la un răspuns afirmativ.

— Nu lua figura asta dezamăgită, îi spuse iute. Râzi, fii fericită cum ai fost mai devreme, cu marea reflectată în ochi şi cu dragostea ta pentru mine pe buze.

Fără nicio speranţă! îşi spuse Elita. Nu putea fi supărată pe Hans nici măcar o clipă. Numai la sunetul vocii lui, dragostea i se revărsa în inimă, şi răspunse încet, murmurând:

— Te rog, să vedem curând.

Îi mângâie mâna şi se îndepărtă cu capul sus, conştientă de privirea care o urmărea, dar interzicându-şi să se întoarcă.

Elita intră în hotel pe uşa principală şi luă ascensorul. În momentul în care ea ieşea, văzu deschizându-se uşa apartamentului Burtel. Alba Boneta ieşi, urmat de Freddie. Făcură câţiva paşi pe coridor fără să o observe pe Elita, şi aceasta, mirată îi văzu spionând peste tot înainte de a face semn unui alt bărbat, rămas în salon, să vină la ei.

Acest ultim personaj era o figură obişnuită şi nesemnificativă a sute de trecători care te încrucişezi pe stradă, Elita îl găsi straniu. Avea un aer ezitant, neliniştit.

Rămăsese în umbră, lângă ascensor, fără să se mişte, aşteptând dintr-o clipă în alta să fie chemată de Freddie sau de Alba Boneta dar, spre surprinderea ei aceştia nu veniră spre asconsor, ci urmară coridorul şi toţo dispărură pe o uşă ce dădea spre scara de serviciu, folosită numai de personalul hotelului. O clipă Elita crezu că se înşală, că era uşa unei camere, dar o secundă mai târziu, Freddie şi Alba Boneta reapăruseră. Uşa scării de serviciu se închiseră după ei. Intrară în apartamentul domnului Burtel.

„Ce straniu! gândi fata. De ce acest vizitator nu a luat ascensoriul sau nu a coborât pe scara mare?”

Dacă ar fi fost un salariat oarecare, cei doi nu şi-ar fi luat atâtea precauţii să îl scoată fără a fi văzut. Prezenţa lui era atât de secretă încât nimeni nu trebuia nici să bănuiască?

Absorbită de gândurile ei, în loc să se ducă spre camera ei, aşa cum intenţiona, se îndreptă spre salonul domnului Burtel. Întinse mââna să deschidă uşa, când îşi dăde seama că era întredschisă şi în aceea clipă auzi vocea furioasă a lui Freddie:

— V-am spus că este riscant! Un risc perfect inutil.

Domnul Burtel răspunse liniştit:

— Poate, tinere, dar când eşti bătrân, găseşti din ce în ce mai atractivă viaţa particulară.

Elita se întoarse pe călcâie şi se îndreptă iute. Îşi reproşă că se oprise să asculte: frazele nu-i erau destinate dar nu reuşi să le uite. Tot felul de întrebări îi veneau în minte: de ce domnul Bune vorbea de o viaţă periculoasă? Şi cine era vizitatorul necunoscut şi clandestin?

Avu brusc intenţia că bătrânul domn o trimisese în mod special la plimbare. Dar el trebuia să ştie că, scăpând de ea, îi dăruise cea mai luminoasă oră din viaţa ei.

Tânăra îşi ascunsese faţa în mâini, t\retrăind acea oră de neuitat. Mai târziu, aranjându-şi părul în faţa oglinzii, îşi remarcă privirea plină de nelinişte.

Dacă era pericol în jurul lui Burtel, nu era şi Hans ameninţat? Numai la gândul ăsta, şi simţea un fior pe spate.

CAPITOLUL 6

Elita se opri din citit: domnul Burtel dormea. Rămăsese nemişcată de frică să nu-l trezească. Ea ştia că bătrânii adorm uşor, şi că cel mai mic zgomot îi trezea.

Lăsă încet ziarul pe geni\uchi şi rămăsese liniştită, cu privirea fixă, fără să vadă perdelele prea grele, tablourile de pe pereţi, nici chiar soarele care intra prin ferestre. Nu vedea decât faţa lui Hans când i-a spus că o iubeşte. Numai gândindu-se la el îşi simţi inima bătând mai repede şi buzele i se întredeschiseră la amintirea extazului pe care cuvintele lui i-l aduceau.

Poate mai târziu vom putea fi puţin împreună, iar pâinile vor obţine cu siguranţă câteva ore de libertate.

Cât i se părea de straniu să-şi organizeze zilele nu după dorinţele ci în funcţie de câteva minute preţioase furate din orele de lucru. Avea impresia că trecuse un secol din zilele când, sculându-se la Claridge, se întreba ca să-şi umple ziua: o eşarvă de vizon i se păru drăguţă într-o vitrină, se duse să o vadă… va

căuta o nouă curea pentru o rochie care o costase o sumă fabuloasă la un croitor francez şi care voia să o modifice la Londra.

Ce pierdere absurdă de timp! Totul i se părea acum atât de frivol.

Elita începu să viseze la ziua în care va avea căminul ei: va face menajul, bucătăria, Hans va veni acasă…

Deodată tresări… Hans nu pronuţase până acum cuvântul „căsătorie", pentru prima dată realiză acest lucru. Şi dacă nu avea înteţia să se însoare cu ea? Cum vor continua ei să se vadă, dacă el nu crea să renunţe la slujba de valet? Vor avea atât de puţin timp liber la dispoziţie…

O clipă, o clipă numai se gândi la ce situaţie strălucitoare i-ar fi putut oferi tatăle ei lui Hans, dar alungă gândul acesta. Avea certitudinea că niciodată nu-i va impune lui Hans asemeneaschimbări. Nu avea dreptul să-l umilească sau să-l oblige să accepte o situaţie care nu-i făcea plăcere sau pe car nu o dorea.

„Va trebui să-l iubesc mult" îşi spuse. Dacă cineva i-ar fi spus acum o săptămână în urmă ce întorsătură va lua viaţa eu, l-ar fi taxat nebun. Atunci i se părea normal ca un bărbat să accepte situaţia cea mai avantajoasă, şi prin asta înţelegea bani

mulţi. De când îl cunoscuse pe Hans, vedea astfel lucrurile. De ce-i plăcea skujba asta? I se potrivea atât de puţin.

Cu ochii închişi, Elita rugă cerul să nu lase nimic ce ar putea să le distrugă fericirea care o întrevedea pentru ea şi Hans. Destul de des a văzu căsătorii distruse când unul din parteneri voia să se impună. Vine o zi când dictatorul devine tiran, cum a făcut tatăl ei.

„– Te vei duce unde te trimit, şi asta trebuie să-ţi placă!” îl auzise e pe Granit Garson într-o zi unui tânăr care-l implora să nu-l trimită în Australia, mama lui fiind bolnavă şi bătrână. Se temea că va muri în lipsa lui. „Îţi ofer o şansă pentru care alţi ar plăti oricât!” tunase Granit Garson. „Într-o zi vei fi bogat şi cineva. I-aţi mama cu tine să nu mă plictisi cu asemenea fleacuri”.

Elita văzu expresia văzu expresia băebatului în momentul când părăsea camera. Înţelegea disperarea lui: mama lui era prea bătrână ca să suporte călătoria şi toţi el pleca în Australia pentru că i se ordonase şi pentru că banii şi puterea care i se oferea odată cu ei nu se putea refuza. „Îmi este egal dacă voi freca parchetul, dacă voi avea o viaţă mediocră fără importanţă, dacă Hans va continua să mă iubească”. Îşi spuse Elita. Dar ştia de asemenea, că dacă inima ei vorbea aşa, o altă parte din ea cerea

cu disperare luxul, confortul şi securitatea pe care le garantau banii. Lupta cu furie împotriva acestor gânduri.

„Niciodată nu-i voi dezvălui lui Hans adevărata mea identitate, îşi spuse. Tatăl meu nu mă va regăsi niciodată şi voi spune că părinţii meu sunt morţi… Va veni o zi când nu mă va căuta. Voi deveni soţia lui Hans şi nu voi mai risca nimic. Domnişoara Garson va fi definitiv uitată”.

Se imaginase anunţând toate astea lui Hans, vedea orgoliul şi bucuria strălucind pe faţa lui, dragostea iluminându-i privirea. El se apleca s-o sărute, buzele lui îi cautau gura cu insistare…

Brusc, uşa se deschise cu zgomot şi Freddie intră. Domnul Burtel tresări şi deschise ochii cu aerul hotărât de a nega că trase un mic pui de somn…

— Eşti foarte tăcută, zise Freddie cu un ton agresiv ca şi cum tăcerea îl ofensa.

— Domnişoara Gardener mi-a citit. Este foarte odihnitor, Vă trebuie să încerci să asculţi lecturi, Freddie, în loc să vorveşti tot timpul. Asta te va schimba.

Freddie începea să se înfurie. Elita remarcă că el nu avea niciun simţ al umorului şi nu suporta să fie tachinat.

— Credeam că vrei să vezi tablourile, spuse răguşit.

— Eram obosit, mărturisi Burtel. Ziua de ieri, oameni pe

care i-am văzut dimineaţă, toate mi-au amintit de vârsta mea.

— Dumneavoastră aţi vrut să veniţi, ripostă cu insolenţă Freddie.

— Da, da, ştiu, şi unii şi alţii îmi tot aduceţi aminte că sunt aici din vina mea. Nu regret, mă distrez mult şi dacă rămâneam acasă nu aş mai fi cunoscut-o pe această încântătoare fată.

Îi surâse Elitei, care-i mulţumi printr-un zâmbet adorabil.

— De fapt, uitasem…

Freddie se căută în buzunare.

— Era o scrisoare jos pe care v-am adus-o.

Bătrânul luă plicul şi-i aruncă o privire.

— Este o scrisoare de la Adolf. Cred că scris-o ieri şi a trimis-o aseară.

— Poate că are ceva urgent să vă comunice, remarcă Freddie.

Se aruncă într-un fotoliul, cu picioarele întinse. Privindu-l. Elita şi-l imagină încălţat cu cizme naziste şi insigna SS pe reverul hainei.

Domnul Burtel deschise scrisoarea.

— Sper că am ajuns bine, zise cu o vizibilă plăcere. Dragul băiat, e plin de atenţii faţă de mine.

— Asta-i tot? întrebă Freddie.

Domnul Burtel nu-i răspunsese, dar încet, ca şi cum nu ar fi vrut să fie auzit decât de ea, îi spuse Elitei.

— Vrei să mergi să-mi aduci carnetul de cecuri? îl găseşti în dormitor pe noptieră.

Tânăra se ridică repede. Freddie remarcă ironic.

— Aşadar, are necoie de bani.

— A uitat să-mi ceară o sumă pe care i-o promisesem mai demult, răspunse sec Burtel.

Freddie rânji. Elita intră în dormitor şi prin uşă continuă să-i audă vocea neplăcută.

— Nu înţeleg de ce îl răsfăţaţi atât de mult? Dacă mica noastră afacere n-o să meargă, o să fiţi într-o situaţie cam albastră.

— Este unicul meu fiu, are dreptul la tot ce am.

— Nu vă fie frică, o să ia tot!

Elita găsi carnetul de cecuri. Reveni spre salon, auzi vocea vocea furioasă a lui Burtel răspunzând:

— Cum îndrăzneşti să-l critici pe fiul meu? Fără el nu ai fi ajuns aici. Te-am angajat să faci un lucru pe care te plătesc, nu pentru a-l critica pe fiul meu!

Jenată, Elita se opri la un pas de uşă. Dacă se pregăteştea o scenă, era mai bine să nu se arate. Dar spre marea ei surpriză.

Freddie adoptă un alt ton:

— Hai, şefule, nu vă enervaţi, spuse linguşitor, nu vreau să vă supăraţi. Puteţi să faceţi tot ce doriţi cu felia dumneavoastră de tort.

Urmă un moment de tăcere, Elitei nu-i venea să creadă că Freddie îşi cerea îl felul lui scuze. Apoi se gândi că era exact ce se putea aştepta de la acest tip de om, o brută care se prăbuşeşte şi devine slugarnic de cum i se ţine piept.

— Să nu mai vorbim de Adolf, declară Burtel demn. Estimând că le putea întrerupe diseţia. Elita intră în salon şi puse carnetul de cecuri pe masă în faţa domnului Burtel. Aceasta îşi apropie puţin fotoliul rulant şi-şi luă stiloul din buzunar.

— Vei găsi nişte plicuri pe birou. Vrei să-mi aduci unul, Elita?

Vpcea lui era perfect calmă. Era greu să crezi că, cu o clipă mai devreme ea se ridica plină de furie. Elita se duse să ia plicul şi îl puse lângă bătrân. Freddie luase un ziar şi părea adâncit în lectura lui.

Uşa se deschise şi Boneta Alabă intră. Părea extrem de agitat, înaintă cu paşi repezi şi animaţia Iun constata cu felul lui lent de a fi.

— Vin de la spital, zise. Heinrich este victima unei otrăviri.

— Otrăviri?

Domnul Burtel şi Freddie puseră întrebarea în acelaşi timp.

Domneta Alba înclină capul:

— Wllie telefonează la Londra pentru a afla dacă a mai fost cineva bolnav ieri. Nu cred că este de la ceea ce a mâncat în avion, am mâncat toţi la fel.

Elita deschise gura să vorbească, apoi se răzgândi. Îl revedea pe Andrews aducând farfuria cu sandvişuri cu şuncă: „Toate sandvişurile sunt pentru servitorul domnului Burtel, numai pentru el, spuse el”. De ce insistase Andrews? De ce erau numai pentru Heinrich? Era de datoria ei să-i spună noului ei patron? Dar nu voia să-i facă necazuri lui Andrews, şi apoi, era ridicol să creadă că aerogară Southend putea furniza sandvişuri otrăvite.

— Eşti sigură că este vorba de otrăvire alimentară? întrebă domnul Burtel.

— Nu am vorbit de otrăvire alimentară, spuse Boneta Albă. Medicul mi-a spus că este vorba de otrăvire, dar nu mi-a spus de unde provine. Infirmierele cred că este vorba de otrăvire alimentară, sunt frecvente acum. Dar am impresia că este ceva mai grav.

— Poate a mâncat ceva destinat altcuiva, zise Boneta Albă

cu o voce de înmormântare.

Freddie izbucni într-un râs deplasat:

— Ai citit prea multe romane poliţiste. Faci un munte dintr-un muşuroi. Heinrich a fost la cafenea, o fi mâncat ceva care nu i-a făcut rău imediat, ci mai târziu, în avion. Ce vezi atât de neliniştitor în asta? Sunt lucruri care se petrec zilnic, cu sute de persoane, în sute de avioane.

— Nu-mi place, nu-mi place treaba asta. Asta-i tot.

„Părea cu adevărat nervos” se gândi Elita.

Aruncând pătura pe un scaun, Boneta Albă, se îndreptă spre o măsuţă pe care se găsea o sticlă de whisky şi sifon. Se servi cu un pahar mare, pe care-l bău pe nerăsuflate.

Freddie ridică din umeri şi-l privi pe domnul Burtel.

— Motiv ca să prindă putere! zise batjocoritor.

Se întoarse spre boneta Albă şi întrebă:

— Când crezi că va putea ieşi Heinrich?

— Într-o zi sau două, răspunse Boneta Albă cu umor. Nu este prea grav bolnav, numai că nu se simte bine.

Freddie exclamă:

— După câte ne-ai spus, în credeam pe maorte. Ce-i grav cu voi, este că dramatizaţi totul, tu şi Willie.

— Nu-mi plac riscurile inutile, declară Boneta Albă

turnându-şi al doilea pahar de whisky.

— În loc de atâtea poveşti, mai bine te-ai interesa exact când iese Heinrich, se răsti Freddie. I-ai spus că patronul are nevoie de el?

— Dacă i-a spus asta a minţit, remarcă domnul Burtel. Nu cred că-l mai iau pe Heinrich în serviciul meu: va fi convenabil despăgubit şi se va întoarce de unde a venict când va fi bine.

— Este ridicol! strigă Freddie.

— De ce?

— Pentru că îl cunoaştem pe Heinrich şi ştim că putem avea încredere în el, zizise Freddie.

— Este adevărat, întări Boneta Albă. Ştim totul despre el.

— Poate, dar nu este un valet bun, răspunse domnul burtel. E mult timp de când mă enervează. Este prea manierat, lucru de care am oroare, şi aerul lui morcănos mă plictiseşte de moarte. Voi păstra omul pe care-l am acum.

— Dar ce ştim despre el? întrebă în cor Freddie şi Boneta Albă.

— Tot ce vreau să ştiu. Este capabil, excelent servitor, răspunse domnul Burtel fără să se tulbure. Este calm, corect, şi-mi place. Sunt motive suficiente pentru a păstra un valet personal.

— Nu ştii nimic despre el.

— Referinţele lui sunt perfecte şi directorul hotelului răspunde de el.

— Nu este suficient! tună Freddie. La naiba! Nu înţelegeţi că nu este de ajuns?

— Această discuţie este prea plictisitoare pentru domnişoara Gardener, remarcă Brutel.

Era uşor să sesizeze în vocea lui un fel de punere în gardă.

— Da, este adevărat, admise Boneta Albă.

— Să vorbim despre altceva, reluă bătrânul, dar înainte de asta vreau să înţelegeţi că nu-l mai vreau pe Heinrich.

Boneta Albă puse cu zgomot paharul pe platou şi se îndreptă spre uşă.

— Mă duc să vorbesc cu Willie, zise. Nu va fi încântat…

Domnul Burtel surâse maliţios. Era clar, chiar dacă nu o spunea în cuvinte, că-şi bătea joc de părerea ajutoarelor lui.

După ieşirea Bonetei Albe urmă un moment de tăcere. În acea clipă uşa salonului se deschise şi Hans intră. Aducea ziare şi fără zgomot le puse pe masă la îndemâna domnului Burtel.

— M-am gândit că poate v-ar face plăcere să aruncaţi o privire pe Times Financiar, domnule, şi pe Daily Mail. Tocmai au sosit, avionul a avut întârziere.

— Mulţumesc, Hans, te gândeşti la toate.

Freddie ridică brusc ochii.

— Dă-mi un whisky cu sifon, îi spuse scurt. Grăbeşte-te, după mine eşti prea încet.

Vocea lui era usturătoate ca o lovitură de bici. Elita îşi ţinu respiraţia.

— Da, imediat domnule, răspunse foarte calm Hans. Îl doriţi cu gheaţă sau fără?

— Fără gheaţă, norma, imbecilule! lătră Freddie. Nu sunt american.

Cu o furie crescând, Elitta îl văzu pe Hans tranversând salonul, punând paharul pe o farfurioasă, umplându-l şi servindu-l apoi pe Freddie.

— De unde vii? îl întrebă Freddie pe tonul cu care un judecător de instrucţie întreabă un inculpat.

— Vreţi să spuneţi, de origine, domnule, sau numai de unde am lucrat înainte de a avea onoarea să intru în serviciul domnului Burtel?

— Răspunde întâi la prima întrebare: ce origine ai.

— Sunt danez, născut în Danemarca, domnule.

— Câţi ani ai?

— Ai fost întotdeauna în serviciul cuiva?

— Într-un fel sau altul, da, răspunse Hans privindu-l pe Freddie în ochi. Este un lucru valabil, aş putea spune, pentru toată lumea.

— Păstrează-ţi comentariile, scrâşni Freddie. Răspunde numai la întrebările mele.

— Dacă vrei să mă scuzaţi, am lăsat fierul de călcat în priză înainte de a veni, călcam o pereche de pantaloni ai domnului Burtel. Nu vreau să dau foc hotelului. Mă duc să-l scot din priză.

— Grozav subterfugiu!

— Nu, domnule măsură de prevedere.

Freddie tăcu şi Hans, flematic, se întoarse spre domnul Burtel:

— Mai aveţi nevoie de ceva, domnule?

— Nu, Hans, nu m-am nevoie de nimic, mulţumesc. Nu mai am acum nevoie de serviciile tale. Du-te!

— Mulţumesc, domnule.

Cu acelaşi calm imperturbabil, Hans ieşi din salon. Elita observă că avea pumnii strânşi atât de violent încât îi intraseră unghiile în carne. Când uşa se închise în urma lui se destinse, dar niciodată nu se simţise în aşa hal de furioasă. Simţea o adevărată ură împotriva lui Freddie, care a vrut să-l umilească

pe hans. Îl dispreţuia pe acest neghiob autoritar şi brutal care acum se arătase în toată josnicia lui. A trebuit să facă un mare efort pentru a nu părăsi imediat camera după Hans ca să-i spună: „Cum ai putea accepta asta? Cum accepţi să fii astfel tratat de către un om oarecare, şi vulgar din cap până în picioare?” Ar fi vrut să-l roage să plece imediat într-un loc împreună ar fi găsi unde împreună ar fi găsit pacea, demnitatea şi fericirea. Ea vedea acum până la ce punct cei ce lucrau pentru a-şi câştiga existenţa trebuia să-şi ascundă emoţiile şi sentimentele personale în spatele unei măşti respectuoase, politicoase.

Hans se comportase aşa cum trebuia. Îi admirase stăpânirea de sine, dar nu se putea împiedica să deplângă circumstanţele care-l obligau la aceasta.

El avea dreptul să fie liber, se gândi, liber să spună ce vrea, să facă ce vrea. Dar cine poate pretinde o astfel de libertate? Pe de altă parte, omul bogat care se pretinde superior are oare dreptul să cumpere până la orgoliul altora?

Se întreba acum în ce măsură tatăl era înconjurat de ură. Dae ea? Nu lăsase în urma ei amintiri otrăvite şi mândrii rănite? Poate erau oameni care o detestau pentru că nu se purtase cu ei cum ar fi trebuit.

„Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva” îşi puse umilă

„aflu aici o mulţime de lucruri pe care le ignorăm”.

Între timp Freddie îşi terminase whisky-ul pe care Hans i-l turnase şi se scula pentru a-şi turna altul.

— Este un tip căruia eu nu i-aş acorda o încredere deplină, remarcă ca şi cum de la plecarea lui Hans nu se gândise decât la el.

Elita nu se putu abţine:

— Nu sunt de părerea dumneavoastră, spuse cu o voce tăioasă. N-am văzut persoană mai cinstită şi de bună credinţă.

Freddie o privi, cu ochii pe jumătate închişi.

— Şi ai, natural, o vastă experienţa a lucrurilor de acest fel, remarcă ironic.

— Am avut mulţi bărbaţi şi femei în viaţa mea şi nu m-am înşelat niciodată când a trebuit să le acord încrederea, răspunse ea.

— Ai avea încredere în mine?

La această întrebare neaşteptată, Elita răspunse fără să se mai gândească:

— Nu.

De abia rostise cuvântul când înţelese imprudenţa şi impolitetea de care dăduse dovadă. Spre surprinderea ei Freddie izbucni în râs.

— Ei! Se pare că avem caracter. Bravo, niciodată nu mi-au plăcut femeile docile.

Îi simţi privirea asupra ei şi ca şi cum ar foi dezbrăcat-o.

Domnul Burtel recitea scrisoarea fiului său. Elita şi Freddie erau ca şi singuri în cameră. Veni spre ea cu un aer fanfaron, cu paharul în mână.

— Natural, când e vorba de o femeie, spuse cu o voce mieroasă, nu te întrebidacă inspiră încredere, ci dacă provoacă dorinţă.

— Asta-i părerea dimneavoastră, răspunse fata, dar nu toţi o au.

Se gândi că este stupid să discute cu Freddie, mai bine să tacă, să nu-i atragă atenţia asupra ei. Dar era prea târziu: în picioare, lângă ea, o privea şi ea ghicea prea bine, cu inama plină de dezgust, care-i erau gândurile.

— Aş vrea să-ţi pun o grămadă de întrebări, reluă Freddie cu o voce dulce care o făcea să se gândească la ceva lipicios. Ce ai zice de o mică cină în tête-ă-tête? Bătrânul este obosit, se va culca devreme; noi vom ieşi şi vom căuta locuri şic.

— Nu, mulţumesc, răspunse Elita în grabă.

— Ţi-e frică?

Fata ridică bărbiaşi zise:

— Nu, dar şi eu vreau să mă culc devreme.

— Nu cred că-adevărat.

„Este atât de vanitos” se gândi Elita, „că ecplică un refuz prin efectul pe care crede că-l produce”.

— Vă mulţumesc pentru invitaţie, dar răspunsul meu este nu.

— Vom vedea asta.

Din nou, ochii lui Freddie se opriră asupra ei. Elita se întoarse şi se apropie de domnul Burtel.

— Nu credeţi că ar fi rezonabil să vă odihniţi puţin înainte de cină? îi sugeră.

Simţi nevoia să spună ceva pentru a rupe discuţia cu Freddie. Se aştepta la un refuz, dar bătrânul o aprobase.

— Mă simt cu adevărat obosit, zise. Fii drăguţă şi cheamă-l pe Hans pentru mine.

Elita ridică receptorukl şi-l ceru pe valetul domnului Bune. Trecură câteva clipe, apoi auzi vocea lui Hans şi liniştitul lui „Vă ascult” care îi potoli pe loc furia: Hans era capabil să se apere în faţa oricui.

— Somnul Bune doreşte să vii imediat sus, spuse pe un ton impersonal, ştiin că Freddie o asculta.

— Foarte bine, domnişoară, sosesc.

Agăţă receptorul.

— Vine, îi spuse patronului ei.

Cred că vom cina aici în seara asta, hotărî acesta. Freddie va comanda o cină bună pentru toţi şi natural, şampanie.

— Vă rog, protestă Elita, nu comandaţi special pentru mine.

— Şi de ce nu? interveni Freddie. O vom cea în sănătatea ta, pentru ochii frumoşi ai tinerei persoane care ne-a cucerit pe toţi. Nu-i aşa că v-ar plăcea să ne auziţi spunând asta?

Îşi bătea joc de ea, se gândi Elita, şi un răspuns usturător îi veni pe buze, dar reuşi să se abţină. Era un om periculos, avea ceva crud în el. Dacă reuşea s-o înfurie, s-ar putea trăda într-un fel sau altul şi dacă el îi va ghici secretul, va fi cu totul la discreţia lui.

Cu un efort, reuşi să surâdă.

— Sunteţi foarte drăguţi cu mine, zise privindu-l pe domnul Burtel.

— Tu eşti bună şi reconfortantă, rectifică bătrânul.

Îi mângâie uşor mâna, apoi îi întinse o scrisoare adresată fiului său.

— Vrei să ai grijă să plece imediat? îi ceru. Trmite-o cu avionul, expres.

— Desigur, domnule, răspunse, prinzând din zbor ocazia de apărăsi camera.

Deschise uşa chiar în momentul care sosea Hans. Privirile lor se încrucişară şi o clipă Elita rămase nemişcată. Hans nu vorbi, dar ea citi în ochii lui că o iubea. Scoase un suspin profund, buzele i se întredeschiseră şi încercă să-şi exprime toată dragostea în privirea pe care i-o aruncă înainte de a fugi spre ascensor.

Nu i-a luat prea mult timp să expedieze scrisoarea, dar se opri în faţa librăriei din holul hotelului şi examină o clipă vitrinele pline de porţelanuri daneze şi cu bijuterii moderne.

Nu avea chef să se întoarcă în salonul apartamentului unde rămăsese Freddie şi spre ea atunci când va rămâne singur, acesta va coborî la bar. Bănuia ei se adeveri. Întorcându-se din faţa unor opere ale unui tânăr danez, fugi spre ascensor: se gândi la ceva şi venise momentul să-şi realizeze ideea.

Nu era nimeni în salon când intră, iar uşa domnului Burtel era închisă. Luă iute ziarele de pe masă şi începu să le studieze.

În frica ei de a vedea anunţul cu literele groase al dis [ariţei ficeii lui Granit Garson, ea crezu o clipă că-şi vedea fotografia, apoi constată că era a cea a prinţesei Margareta şi era gata să izbucnească în râs.

Întorcând paginile una după alta. Nu, nu era nimic despre ea, şi ştia bine că dacă s-ar fi aflat presa ar fi profitat. Granit Garson interesa publicul şi fuga fiicei lui ar fi pasionet nu numai ziarele englezești ci şi cele de pe continent.

— Unde mergi? o întrebă.

— Să mă odihnesc. Ca şi merţul Burtel, ziua a fost obositoare.

— Cred că fugi de mine, zise, făcând pe grozavul.

— Poate, răspunse Elita pe un ton de glumă.

Văzu cu groază că se aşezase între ea şi uşă.

— Nu-i nicio grabă, reluă, ai să te odihneşti mai târziu, doar dacă nu vrei să-ţi ţin companie?

— Poţi foarte uşor să ghiceşti răspunsul meu la această întrebare, declară Elita pe un ton hotărât, căutând cu disperare să-şi ascundă frica.

Era în el o aroganţă care lăsă să seghicească o voinţă neînduplecată. Se simţea teribil de slabă, grozav de neputincioasă, în faţa unei asemenea brute. El îi întinse mâna cu un surâs care îl credea fără îndoială seducător.

— Vino să vorbim, îi spuse. Vreau să-ţi spun cât te găsesc de frumoasă.

Ea dădu din cap.

— Regret, dar mă duc în camera mea.

— Şi dacă te împiedic?

— Nu sunt obligată să rămân aici.

Cuprinsă de panică îl văzu apropiindu-se de ea. Se dădu înapoi până ajunsese la masă; mai departe nu putea.

— Eşti foarte, foarte drăguţă, zise freddie cu o voce îngroşată.

Apoi brusc, o luă în braţe.

— Lasă-mă, strigă Elita. Cum îndrăzneşti să mă atingi? Am să-l chem pe domul Burtel.

— M-aş mira să te audă, râse freddie. Am să te reduc la tăcere, frumoasa mea.

Deja se aplecase asupra ei. Elita îl respinse din toate puterile, dar nu servea la nimic. Braţele lui Freddie o strângeau şi cu oroare îi văzu gura apropiindu-se de buzele ei. Întoarse capul într-o parte, încercând să scape, dar fără succes… O strângea din ce în ce mai tare, aproape că-şi pierduse răsuflarea, şi când îi simţi buzele calde şi brutale peste ale ei, nu putu face o mişcare în plus. Niciodată nu simţi o asemenea repulsie, un degust care-i dădea ameţeală. Senzualitatea bestială a acestui sărut o sperie, o paraliza de teamă, o privi de toate posibilităţile de luptă. Se simţea alunecând într-un ocean profund, întunecat şi

vâscos, pentru o călătorie fără întoarcere.

Ar fi vrut să strige, să urle, să cheme în ajutor, dar buzele lui îi zdrobeau gura, o opreau. Nu mai putea respira şi era gata să leşine de oroare.

Telefonul o salvă. Soneria stridentă răsună în salon şi Fredie, din sinstinct, ridică capul, slăbind strâmtoarea. Într-o secundă Elita se Eliberă. Cu o mişcare rapidă, suplă, pe care i-o comandase groaza, ea respinse bărbatul şi, înainte ca el să realizeze ce se întâmplă, îi scăpă, picioarele ducând-o cu o rapiditate de necrezut de-a lungul camerei spre uşă; o deschise, îi trecu pragul şi fără să privească în urmă începu să fugă pe culoar, gâfâind, cu lacrimile curgându-i pe obraz.

Îl auzi pe freddie strigând-o cu o voce autoritară care domina soneria telefonului, în momentul în care ajunse în faţa camerei uşii ei. Scoase cheia din geantă şi se încuie, fugi apoi în baie şi luând un burete începu să-şi spele faţa, frecându-şi sălbatic buzele şi obrajii, încercând să şteargă până şi amintirea acestui sărut care-i lăsase o rană ruşinoasă în suflet.

Se frecă şi iar se frecă. Buzele şi orbajii îi ardeau ca şi cum ar fi mers prin vântul nordului. În sfârşit, încă gânditoare, reveni în cameră.

Uşa era închisă cu cheia, era salvată, dar pentru cât timp?

Nu înceta să-şi pună înnebunitoare întrebare. Tremurând la ideea a ce se putea întâmpla, întinse mâna spre telefon.

Exact în acea clipă, el sună. Elita duse receptorul la ureche, neîndrăznind să vorbească de teamă să nu audă vocea detstabilă a lui Freddie.

— Elita?

Era vocea lui Hans.

— Oh! Han!

Numai ştiind că el era la capătul firului i se umplu ochii de lacrimi, lacrimi de bucurie, de gratitudine, el era acolo, liniştit şi cuminte, într-un cuvânt el însuşi.

— Oh! Hans… Hans…

— Ce se întâmplă? Eşti bine?

— Da, acum totul e bine.

— Am chemat salonul, auzind că eşti acolo.

— Tu… Tu ştiai că… eram cu Freddie?

În emoţia ei Elita se bâlbâia.

— Am presupus, zise Hans.

— Atunci de ce nu ai venit? De ce nu ai intrat? exclamă tânăra.

— Nu puteam, zise Hans. Nu înţelegi, Elita, că dacă aş fi intervenit ar fi avut un motiv să mă gonească?

Urmă o tăcere. Lacrimile i se opriră pe obraji, ca şi cum izvorul secase.

— Vrei să spui, murmură ea cu o voce imperceptibilă, că ştiai ce face Freddie şi l-ai lăsat să o facă?

— Nu ştiam exact ce se întâmplă, dar cunoşteam acest gen de porc şi ştiam că eşti prea frumoasă ca să rămâi singură cu un astfel de individ. M-am gândit că dacă telefonez vei răspunde şi-ţi voi spune că te cheamă domnul Burtel.

— Am putu să scap datorită soneriei telefonului, zise Elita, dar aş fi preferat să mă salvezi tu.

— Elita, încearcă să înţelegi, se rugă tânărul. Dacă veneam l-aş fi insultat pe acest tip murdar, probabil l-aş fi şi pălmuit, şi aşa ceva nu puteam face. Nu pot să-ţi explic de ce, dar îmi era imposibil.

— Îţi era frică să nu-ţi pierzi locul, zise Elita încet. Şi eu credeam că mă iubeşti.

Spunând aceste cuvinte, trânti receptorul, se aruncă pe pat şi începu să plângă cu disperare.

CAPITOLUL 7

Telefonul sună din nou, dar Elita nu făcu decât să-şi afunde capul şi mai tare în pernă.

— Nu am să răspund, nu, n-am să răspund. Nu mă iubeşte. Este un laş.

De-abia pronunţase aceste cuvinte şi adevărul crud o lovi drept în inimă: încrederea ei în Hans, din ultimele 48 de ore, începea să se destrame.

Ea îl crezuse pe Hans diferit de ceilalţi, diferit de bărbaţii pe care ea îi dispreţuia, căci erau aleşi de tatăl ei şi nu se interesau decât de bani.

Credea că Hans nu avea nimic din ceilalţi, dar şi el avea un călcâi a lui Ahile: îi era frică de Freddie, frincă să se bată, frică să nu-şi piardă postul, frică să acuze un om dintr-un mediu social superior lui.

— Laş! Laş! Laş!

În disperarea ei, acest cuvânt era ca un pumnal care o lovea de fiecare dată când îl pronunţa, mai profund, dar pierzându-şi controlul, îl repeta într-una în timp ce telefonul suna în zadar.

După o clipă tăcerea se abătu asupra ei. Se văzu ca într-o imagine, singură în deşert ce se întindea ce se vedea la linia orizontului.

„Oh! Hans! gemea ea, te iubesc atât! Ţi-am dat inima mea

şi pentru tine ea nu a reprezentat nimic.

Din nou lacrimile îi spălau obrajii, respiraţia îi era întreruptă de suspine. Tresării: cineva bătea la uşă.

Bătea uşor, dar din instinct ghici cine era pe culoar. Îşi ţinu respiraţia: bătea din nou, cu insistenţă dar discre, ca şi cum ar fi vrut să-i atragă numai ei atenţia.

Apoi îi auzi vocea:

— Elita, lasă-mă să intru, te rog! Lasă-mă să intru!

Inima fetei tresări. Degeaba îşi repetase că Hans era de dispreţui, se simţea tulburată numai lasunetul vocii lui.

A fost tentată să-i desegidă: ce bine ar fi fost să-l vadă, să-l audă cerându-şi iertare, să-i asculte explicaţiile, dar repetă cu îndârjire: totul era terminat între ei. Terminat!

Se va pieptă şi se va duce să-l vadă pe domnul Burtel, îi va spune că a primit veşti de acasă şi că va trebui să se întoarcă imediat în Anglia. Îşi va pregăti valiza şi va lua primul avion spre Londra. Aşa nu-l va mai vedea niciodată pe Hans. El nu o va găsi şi chiar dacă o va întâlni, poziţia ei socială îl va impresiona atât de mult încât nu va îndrăzni să-i vorbească.

„S-a terminat, terminat” îşi repeta. Plângea ca un copil care-şi pierdse pentru totdeauna jucăria preferată.

— Elita.

Îşi astupase urechile cu mâinile, îşi afundă capul în pernă, privi fix plafonul, impunându-şi menţinerea hotărârii luate. Corpul ei o tindea spre Hans, în timp ce judeca o reacţie. Hans era un laş. Eliita ştia că i-ar fi iertat tot: cruzime, răutate, poate chiar şi necinste, dar laşitatea nu, nu putea admite ca un bărbat să refuze să-şi rişte pielea pentru femeia care o iubea.

Nu mai bătea la uşă, Elita simţea că-i îngheţă inima. O greutate o apăsa pe piept.

Dacă voia să mai prindă un avion în această seară, trebuia să se grăbească. Încă nu ştia ce avea să-i spună domnului Burtel. Poate ar fi mai bine să aşţepte până mâine?

Încercă să-şi pregătească câteva fraze pentru patron, dar descoperi că ideile îi erau atât de vagi, de parcă avea capul plin de tărâţe.

Se întoarse să-şi ia batista de sub pernă: obrajii ei erau uzi de lacrimi şi trebuia să-şi şteargă nasul. În momentul în care luă batista, un zgomot surd o făcu să tresară şi-şi ridică capul: un corp păru că tranversează spaţiul din faţa ferestrei, o siluetă se desenă o clipă pe cer, apoi ateriză pe micul balcon al camerei.

Pentru o clipă, Elita nu-şi putea crede ochilor, refuză să admită că „el” era acolo… şi cum a ajuns? Un adevărat miracol l-a făcut să cadă dintr-un elicopter. Dar când Hans împinse

fereastra şi intră val vârtej în cameră, înţelesese în sfârşit cu a făcut-o. Pe faţada din spatele hotelului fiecare fereastră era prevăzută cu un balcon îngust care făcea parte din arhitectura clădirii, distanţa dintre balcoane fiind ceva mai mare de un metru, în aşa fel încât să se păstreze caracterul privat al fiecărei camerei.

Elita scoase un strigăt de groază: Hans sărise din balconul vaccin în al ei! Era o performanţă pe care un acrobat antrenat ar fi avertizat să o execute, căci risca o cădere liberă pe o terasă asfaltată unde îl aştepta, dacă nu moartea, o infirmitate definitivă.

— Hans!

Buzele contractate de-abialăsară să iasă sunetul.

— Dragă, draga mea, cum ai putut să mă respingi aşa?

După un lung moment în care nu-şi putu stăpâni tremurul, spuse în şoaptă:

— De ce ai făcut asta? Puteai… să te omori!

— Trebuia să te văd, spuse simplu, şi tu nu ai vrut să-mi deschizi. Ştiam că plângi.

— Dar este o nebunie! protestă fata. Dacă ai fi căzut? Cum ai putut să-ţi asumi un asemenea risc?

— Aş risca orice, chiar şi viaţa mea pentru tine, zise uşor.

Cu un tremur compulziv îşi lipi faţa de obrazul lui. Cum a îndrăznit să-l trateze de laş? îşi spuse cu indignare. Tocmai şi-a riscat viaţa pentru ea chiar dacă nu o putea apăra, ci numai pentru că s-a gândit că plângea.

— Iartă-mă… şppţi.

— De ce?

— Pentru că te-am forţat să faci o asemenea nebunie, răspunse într-un hohot de plâns. Nu înţelegi ce simt acum? Mi-e ruşine că te-am rugat să înfrunţi un asemenea pericol. O! Hans, promite-mi că n-ai să mai faci asta niciodată.

Hans râse şi îi luă capul în mâini pentru a o obliga să-l privească.

— Deci îţi pasă cu adevărat de ceea ce mi se întâmplă? Remarcă. Draga mea dulce, pentru ce aceste lacrimi? Dacă curg pentru mine, nu sunt demn de ele.

— Eu… credeam că… nu mă iubeşti, se bâlbâi Elita.

— Sărmana mea prostuţă, îi spuse tandru. Ştii acum. Te iubesc mai mult decât orice pe lume, tu eşti totul pentru mine; fără tine, totul pare gol şi fără sens.

Scoase un suspin profund.

— Eşti singura care contezi pentru mine, adăugă, şi totuşi, datorită circumstanţelor, nu pot face întotdeauna ce vreau.

— L-ai lăsat pre Freddie… să mă sărute! îi spuse pe un ton acuzător.

Văzu repulsia din ochii lui la amintirea faptei.

— Freddie va plăti pentru asta, zise rece. O pereche de palme nu ar fi rezolvat problema, inimioara mea. Aş fi fost dat afară şi ai fi rămas singură şi fără apărare.

Elita închise ochii.

— Este adevărat, spuse încet. Nu am avut dreptate să mă înfurii pe tine şi din cauza asta ai trecut printr-un pericol teribil. Cred că n-am să mă pot apropia de balcon fără să mor de frică.

— Nu a fost greu, spuse tânărul. În fiecare an urmez nişte cursuri de antrenment militar, şi acolo ne pun să facem sărituri mai grele ca asta.

— Dar nu la înălţimea asta!

— Dacă vrei neapăra să mă transformi în erou, eu nu te împiedic, îi zise râzwnd. Nu vreau să mă cert cu tine pentru nimic. Prefer să te ţin mai bine în braţe.

Se aplecă şi-i căută buzele. Elitei i se părea că totul reintră în normal. Cum s-a putut îndoi de el? Cum a crezut măcar o clipă ca a abandonat-o?

Erau aproape unul de altul, inimile lor băteau acum la unison: Elita se simţea cuprinsă de o căldură mistuitoare şi uită

totul.

După câtva timp Hans ridică capul şi priviobrajii roz ai fetei şi ochii ei trălucitori.

— Am să-ţi spun ce vom face, draga mea, murmură cu o voce joasă, încărcată de emoţie. Mă duc să-l văd pe domnul Burtel şi îl sfătuiesc să ia cina în pat. Este obosit şi va fi încântat să se lase convins să mănânce acolo unde este. Apoi am să-l anunţ telefonic că te doare capul şi că îl rogi să te scuze pentru restul serii.

— Şi după aceea? întrebă Eita.

— După asta vom merge să cinăm împreună, tu şi cu mine. Am să te duc într-un loc unde vom fi liniştiţi şi unde nimeni n ne va vedea. Ţi-ar place?

— La nebunie! exclamă fata. Dar este prundet? adăugă cu un tremur. Freddie nu va observa nimic?

— Şi dacă observă, ce poate face? întrebă Hans. Nu-i niciun pericol. Tot ce îţi cer este să telefonezi la birou şi să le spui dacă vor fi apeluri pentru tine, nu vrei să fii deranjată. De cum îl voi instala pe domnul Burtel confortabil şi-şi va lua masa, vin să-ţi bat la uşă şi o tulim pe scara de serviciu.

— Voi fi gata, promise Elita surâzwnd.

Hans îşi privi ceasul.

— Nu cred că voi fi liber înainte de nouă, zise. Până atunci poţi să tragi un pui de somn. Aş vrea să rămân cu tine, dar nu pot.

— Ce m-aş face eu dacă nu ai fi aici? murmură Elita. Toţi oameni aceştia par atât de stranii, nu-i aşa? Sunt sigură că este ceva în neregulă cu Freddie şi ceilalţi. Ştii ce am văzut astăzi când ne-am întors de la plimbare?

— Ce ai văzut?

După tonul vocii înţelesese că Hans era interesat. Îi povesti că ieşind din ascensor îl văzu pe Freddie cercetând coridorul înainte de a escorta împreună cu Alba Boneta un necunoscut până la scara de serviciu.

— Aveau aerul de a ascunde, continuă. Nu ştiu de ce, dar sunt sigură că nu voiau ca acest bărbat să fie zărit.

— Cum arăta?

— Cred că l-aş recunoaşte dacă m-aş întâlni cu el, dar nu sunt absolut sigură. Un om obişnuit, cu o figură comună, asta vreau să spun. Purta un costum maro, fără nimic particular, era brunet, nici mai închis, nici mai deschis. Era, de fapt, „Domnul Univers”, termină râzând.

— Spui că Freddie şi celcare-l numeşti Alba Boneta îl conducea?

— Da. Numele lui este Willie şi el se ocupă în general de apelurile telefonice. Ah! Asta îmi aminteşte…

— Cea anume?

— Willie a telefonat la Londra pentru a întreba la hotelul lor dacă a fost cineva bolnav. Vezi, medicul a spus că Heinrich a fost otrăvit. Domnul Burtel şi ceilalţi cred că au mâncat toţi acelaşi lucru în avion, dar nu-i adevărat.

— Nu-i adevărat? întrebă Hans.

Elita dădu din cap.

— Nu, Andrews, stewardul care mi-a arătat tot ce trebuie să fac, înainte de plecarea noastră de la Southend, mia încredinţat în ultimul moment o farfurie cu sandvişuri cu şuncă destinată, special, numai lui Heinrich. Deci el nu a mâncat la fel ca ceilalţi.

— Şi crezi că otrava se găsea în sandvişuri?

— S-ar putea. Evicent, eu nu ştiu nimic, dar de ce să-l otrăvească pe Heinrich? Aş înţelege să vrea cineva rău lui Burtel sau altuia dintre ceilalţi: primul este o personalitate cunoscută pe plan internaţional şi tovarăşii lui pot fi amestecaţi în tot felul de poveşti, pe când Heinrich nu este decât un valet.

— Da, Heinrich nu este decât un valet, repetă Hans.

Elita scoase un mic strigăt.

— Oh, Hans, iartă-mă, spuse confuză. Par atât de snoabă şi dispreţuitoare, dar am uita complet că şi tu eşti valet, nu m-am gândit. Vream să spun că şi Heinrich nu este altceva decât tot un „Domn Univers”.

Spre marea ei bucurie, Hans surâse:

— Nu sunt vexat, spuse vesel. Ştiu foarte bine că un valet nu reprezintă mare lucru în faţa oamenilor în general. În paranteză fie spus, găsesc că orice meserie oricât de modestă ar fi, poate deveni importantă dacă îi dai ce e mai bun din tinee. Cred în general există o tendiţă de a denigra serviciile umile. Ceea ce contează e ce suntem şi nu aparenţa noastră. Am dreptate?

— Numai tu contezi pentru mine.

Îi văzu privirea luminându-se.

— Eşti sigură de asta? o întrebă. Cu adevărat eşti sigură?

Elita dădu din cap.

— Absolut sigură. Nu eram pe deplin convinsă, dar acum sunt. Te iubesc că eşti Hans… Te iubesc oricare ar fi munca ta pentru că… inima mea îţi aparţine.

— Draga mea! Eşti minunată! Minunată!

Vocea tânărului se frânse. Luă mâna Elitei şi o sărută lung, tandru.

Elita simţi că i se umplu ochii de lacrimi, lacrimi de fericire, lacrimi de recunoştinţă. Hans, acest bărbat energic, devenise pentru ea atât de delicat.

— Trebuie să te părăsesc, spuse el în sfârşit. Înainte de asta, vreau să te mai rog un lucru: domnul Burtel ţi-a vorbit despre tablourile sale?

— Ce nostimă întrebare! exclamă fata… Da, mi-a vorbit chiar la dejun. Mi-a explicat, pentru că motivul enormelor ficţiuni ale preţurilor în acest moment se pare că impresioniştii au întâietate pe piaţă, dar în câţiva ani, toate se pot schimba.

— Nu asta vreau să-ţi spun, reluă Hans. Ţi-a vorbit despre tablourile lui personale?

— Nu în mod special şi eu m-am gândit să-l întreb. Cred că are o colecţie magnifică.

— Mulţi oameni cred asta, răspunse Hans privindu-i ceasul.

— La revedere, dragostea mea. Nu uita să le telefonezi puţin mai târziu, că nu vrei să fii deranjată.

— Nu voi uita. Acum o să mă pregătesc să fiu foarte bine astă seară.

— Nu poţi fi mai frumoasă decât în clipa asta, îi spuse Hans tandru.

Ajungând la uşă, se întoarse şi îi trimise o sărutare din vârful degetelor, apoi ieşi.

Elita se lăsă să cadă pe spate, pe perne, cu un suspin. Runcă o privire ferestrei şi balconului: o femeie poate fi iubită atât de mult?

Fu gata mai bine de o jumătate de oră înaintea sosirii lui Hans. Nu putea să se împace să să nu regrete lipsa rochiilor elegante, de exemplu rohia albastru închis brodată cu stele, cu care a făcut senzaţie la prima ei apariţie, sau rochia de muselină de mătase verde, atât de artistic drapată încât o făcea să semene cu o nimfă născută din pâlca râului.

Pentru moment nu avea la dispoziţie decât o rochie neagră, poate cea mai îmbrăcată de-a lungul anilo. Nu putea să-şi ofere nimic din splendoarea de altă dată. Dar dacă nu avea bijuterii, ochii ei străluceau ca diamantele, buzele ei erau roşii ca rubinele şi piele ei, alături de ţesătura închisă a rochiei, avea dulcea strălucire a perlelor.

Aşteptarea i se păru interminabilă, dar la nouă şi un sfert, când începu să-şi piardă spernaţa că va veni, auzi bătând în uşă să deschidă.

Ca şi ea, Hans păstră tăcerea, doar privirile li se întâlniră pentru o secundă dar minunată secundă, pronunţând în locul lor

cuvintele de dragoste. Apoi mâna tânărului alunecă sub braţul Elitei şi o conduse spre scara de serviciu. Coborâră rapid treptele acoperite cu un linoleum foarte diferit de covorul luxos al scărilor mari. Mirosul bucătăriilor suia până la ei şi întrezi forfor\ta picolilor care mergeau de la bucătărie spre restaunrant. Hans o făcu’s treacă printr-o uşă aproape mascată care dădea în curte. Tranversară curtea şi ieşiră într-o străduţă. Încă vreo câţiva paşi şi se găsiră pe arteră animată, luminată de ziuă. Hans făcu semn unui taxi, dădu o adresă şoferului, o sui pe Elita şi luă loc lângă ea. O privi şi îi luă mâna.

— Fericită? o întrebă.

— Teribil de fericită!

— Domnul Burtel a mâncat foarte bine, foarte încet, spuse Hans râzând. Şi a vorbit mult în timp ce a mâncat. Am impresia că e foarte singur.

— Şi eu cred asta, îtări fata. Nu cred să aibă cineva afecţiune pentru el. Le pasă de el atâta timp cât le dă bani. Este trist. Şi asta este soarta aproape a tuturor oamenilor bogaţi.

Se gândi la tatăl ei cu o subită îndoioşare.

— Şi Adolf? întrebă Hans. Nu are niciun pic de tandreţe pentru tatăl lui? L-ai văzut?

— Da, a călătorit cu avionul cu noi, zise Elite, dar cred că

ţine la tatăl lui numai pentru banii pe care-i stoarce de la el. I-a scris astăzi domnului Burtel să-i trimită un cec.

— Am auzit că Adolf este totalmente lipsit de bani.

— Este imposibil! Gândeşte-te la numai cât trebuie să cheltuiască cu recepţiile lui, la vila sa sau la Coasta de Azur, în apartamentul din Paris şi în alte părţi. Trebuie să aibă o avere fenomenală.

— Asta nu este neapărat obligatoriu, îi spuse Hans. Dar să nu ne mai gândim la burteli: să vorbim de noi.

Elita surâse şmechereşte:

— Putem fi acuzaţi de egoism!

— Exact. Nu e delicios să fim aşa? răspunse tânărul. Atâta timp cât pot fi egoist împreună cu tine. Elita, restul lumii poate să se ducă la naiba.

Discutară cu animaţie tot timpul cinei. Este extraordinar, se gândi Elita, câte se poate spune despre tine persoanei iubite, fără să pomeneşti nimic despre trecutul tău sau de activităţile tale anterioare. Nu mă simţeam nici măcar jenată la gândul că era Elita Garson şi nu Elita Gardener.

Da, erau atâtea de spus fără să fie nevoie să atingi subiecte periculoase şi mult mai târziu, când era în pat, Elita îşi amintise că nu-l întrebase pe Hans nimic despre familia lui. Va trebui să

fie plină de tact, căci la rândul lui ar putea şi el să o întrebe pe ea.

În acest caz, în acea seară la cină, au avut cu ce alimenta conversaţia.

După masă Hans o conduse la o maşină.

— Am închiriat o maşină fără şofer, îi spuse. Vreau să-ţi arăt capitala tării mele şi nu vezi nimic atunci când eşti închis într-un taxi.

Era o decapotapilă şi era deschisă. Trecură pe bulevarde strălucitor luminate, cu superbe magazine, ale căror vitrine te uluiau, pe care o mulţime de tineri şi tinere se plimbau nepăsători şi fericiţi. Apoi ieşiră din oraş şi trecură pe străzi liniştite, mărginite de copaci. Tranversară câteva sate domnate de bisericile lor albe. În noaptea înstelată totul părea puţin ireal. Elita avea cu adevărat impresia că pluteşte în ţara poveştilor.

În sfârşit ajunseră la o pădure înconjurată de un mic zid. Hans se întoarse spre ea:

— Ţi-ar plăcea să vezi un castel?

— Mult, răspunse Elita. Un castel e tot ce trebuie într-o ţară ca asta, un castel ca acela despre care vorbeşte Anderson în poveştile lui, în care fata regelui este închisă, victimă a unei vrăji, până într-o zi când un prinţ frumos vine s-o elibereze.

— Nu ai încetat niciodată să fii o fetiţă, nu-i aşa? o întrebă tandru Hans.

— Nu vreau să fiu o persoană mare. Aş vrea să fiu un copil aşezat lângă sobă şi să-mi ascult mama citind povestea lui Hansel şi Gretel.

— Într-o zi am să-ţi arăta casa lor, spuse Hans. Turişti se înghesuie să o vadă, dar pe mine m-a dezamăgit profund când am văzut că nu era din turtă dulce.

Elita râse. Urmară un drum lung, mărginit de pomi, apoi deodată zăriră decupate pe cer turnurile şi turnuleţele unui castel. Nu era mare, şi totuşi, în tăcerea nopţii părea fantastic. Te aşteptai să-l vezi dispărând în spaţiu la un gest magic sau topindu-se în marea pe care o zăreai în spatele lui.

— Cine locuieşte aici? întrebă Elita.

După o clipă de gândire adăugă iute:

— Nu ar fi trebuit să pun întrebarea asta ridicolă! Această castel aparţine, armatural, prinţului fermecat.

— Este castelul Vinterberg, spuse Hans. Este foarte vechi. Se povesteşte despre el o mulţime de legende şi poveşti care te vor distra.

— Mi-ar plăcea să-i văd ziua, spuse Elita.

— Am să te aduc, promise. Poate vom obţine permisiunea

de a-l vizita. Este câteodată deschis publicului, dar numai câteva zile pe an.

O ajută să coboare din maşină.

— Să mergem până la terasă, îi propuse.

— Nu este interzis?

Hans aruncă o privire spre ferestrele întunecate.

— Pare închis şi nelocuit.

— Ce păcat! exclamă Elita. Întotdeauna am găsit că un castel abandonat este o tristeţe groaznică. Este ca o poveste care îi lipseşte ultimele capitole. Hans o luă de braţ şi o ajută să meargă pe aleea pietruită până la o serie de terase etajate pe o pantă destul de abruptă. La picioarele ultimei terase marea spală încetişor piatra cenuşie. Se sprijiniră de o balustradă. Deasupra lor stelele scânteiau şi luna se înălţa pe cer.

— Ce frumos este! murmură Elita.

— Şi ce frumoasă eşti, draga mea! continuă Hans. Elita, vrei să fii soţia mea, nu-i aşa? Dacă nu vrei să se te măriţi cu mine, nu văd pentru ce aş mai trăi, viaţa îmi va părea inutilă.

O clipă fata ezită. Se gândi la tatăl ei, revăzu marea casă de la ţară unde fusese crescută, şcolile unde îşi făcuse educaţia, văzu bijuteriile moştenite de la mama ei, servitorii, caii, maşinile, tot ce avusese la dispoziţie în trecut.

Apoi se întoarse spre Hans. Părul blond şi faţa îi erau scăldate în lumina lunii şi ea ştiu cu certitudine că în afara lui, nimic nu conta pentru ea.

— Mă vrei cu adevărat de soţie? îl întrebă încet. Ce ştii despre mine?

— Ştiu că te iubesc, răspunse Hans, nu pentru că eşti frumoasă, nu pentru că eşti femeia cea mai seducătoare pe care am întâlnit-o până acum ci pentru că în tine există ceva indispensabil vieţii mele şi pentru că toată fiinţa mea îţi aparţine… Aici, în acest ţinut feeric este uşor de crezut că destinul ne-a unit, pentru că eram făcuţi unul pentru altul; la Londra, Paris, New York ar fi ceva de râs, dar aici, la Copenhaga, noi ştim că este adevărat.

Vocea lui deveni gravă.

— De ani de zile te caut, Elita. Am căutat-o pe cea care personifică idealul sacru pe care-l ascundeam în inima mea. Când te-am văzut am ştiut imediat că erai aceea pe care o aşteptam de ani de zile, aceea care deja făcea parte din mine.

— Şi eu simt acelaşi lucru, murmură tânăra. De-abia îmi amintesc ce a fost viaţa mea înainte de a te întâlni. Mi se pare că ai fost întotdeauna alături de mine.

— Vazi, reluă Hans, noi am ştiut întotdeauna, din instinct,

că există cineva pentru fiecare dintre noi. De fapt noi călătoream: noi mergeam unul spre celălalt. Toţi ar fi râs de noi dacă le-am fi spus, dar noi ştiam că într-o zi ne vom întâlni.

Tăcu o clipă, apoi reluă:

— Într-o zi familia mea a vrut să mă însoare cu o fată drăguţă, amabilă, atrăgătoare, care îmi plăcea. Dar nu eram îndrăgostit de ea şi nu înţelegeam de ce. Îmi repetam că sunt un imbecil, dar asta nu dărâma bariera care creştea între noi. Acum ştiu care era această barieră, erai tu, imaginea pe care o purtam în inima mea.

— Hans! Şi dacă ne-am fi întâlnit după căsătoria ta?

— Nu m-am gândit la asta. Dar de ce să ne facem probleme când suntem amândoi liberi, liberi să alegem?

Înconjură cu braţul umerii Elitei, care, sprijinindu-se de el, contemplă apa argintată de sub ei.

— Vom fi întotdeauna fericiţi ca în această clipă?

— De ce nu! Ai uitat că în ţara zânelor, eroii basmelor trăiesc întotdeauna fericiţi până la sfârşitul zilelor lor?

— Da, dar va trebui să ne întoarcem la viaţa de toate zilele, suspină Elita.

Hans surâse.

— Ştiu, dar nu pentru mult timp. În curând, foarte curând,

draga mea, ne vom căsători şi totul va fi diferit. Vom fi pentru totdeauna împreună şi nimeni şi nimic nu ne va putea compromite sau distruge fericirea noastră.

— Eşti sigur?

Nu ştia de ce, dar avu brusc impresia că un pericol ameninţător planează dweasupra lor. Deja el aruncase o umbră pe bucuria ei.

„Suntem un nimic” îşi spuse. „Suntem doar două fiinţe omeneşti într-o lume de temut”.

În jurul lor întunericul i se părea plin de misterioase pericole şi vastul cer înstelat de deasupra lor, zdrobitor.

— Hans…

Se lipi de el şi simţi cum o strânge la pieptul lui.

— Mi-e teamă, spuse cu o voce joasă.

— Teamă de ce, dragostea mea?

— Nu ştiu. Sunt atâtea lucruri pe care nu le ştiu.

— Înţeleg, îi răspunse tandru. Nu te nelinişti, lasă-mă să mă ocup eu de tot.

— Ah! Asta vreau! strigă aproape cu pasiune. Vreau să te las să te ocupe de tot, de tot!

Îl simţi cum îi căuta buzele: îşi puse braţele în jurul gâtului lui şi-i trase capul spre ea, ridicându-se spre vârful picioarelor

pentru aşi apropia gura de buzele lui.

— Elita… Elita… murmură Hans.

Dragostea ardea în ei, în focul privirilor lor, în tremurul corpurilor, în sărutul lor din ce în ce mai pasionat.

Undeva, departe, un ceas bătu orele, trezindu-i din îmbrăţişare.

— Trebuie să te duc înapoi, şopti cu o voce nesigură Hans.

Fără să se desprindă de el, Elita privi castelul care îi domina.

— Este castelul zânelor, şi uşile lui sunt zăvorâte, nu vor să intrăm în el.

— Draga mea, nu spune asta! Singură îţi faci rău, o certă el tandru.

— Dar mi-e frică! suspină Elite, Mi-e atât de teamă să nu vină cineva să ne fure fericirea.

— Nimic nu ne-o poate fura. Nimic şi nimeni, o asigură Hans.

Elita se gândi la tatăl ei. Ce se va întâmpla dacă o va găsi? Respinse ideea.

— Nimic! repetă ea cu curaj.

Din nou privi ceasul. Era în întuneric. Dar iată! o fereastră de la etaj se luminează: fără îndoială camera unui servitor care a

venit să se culce, dar pentru Elita această lumină fu un semnal de speranţă, o promisiune de viitor că totul va fi bine.

— Priveşte, strigă priveşte!

Hans urmă cu ochii direcţia degetului întins.

— O lumină, spuse surâzând.

— Ne urează „bine aţi venit, zise Elita. Nu suntem condamnaţi să stăm afară.

Tânărul o strânse la pieptul lui.

— Când ne vom căsători, voi avea grijă să nu te mai sperie întunericul, niciodată nu vei mai fi singură: voi fi întotdeauna cu tine.

— Asta vreau, murmură Elita. Nu ştii cât de izolată mă simt câteodată, chiar în mulţime.

— Da, cred că ştiu cum este, zise grav Hans.

O conduse tranversând terasele spre aleea pietruită. Maşina îi aştepta la umbră şi înainte de a se urca, Elita se întoarse.

— Este un loc încântător, mi-ar face plăcere să mai revin.

— Te voi aduce aici în fiecare an, răspunse Hans, ca să-mi repeţi că mă iubeşti. Niciodată n-am să te las să te îndepărtezi de mine, Elita.

— Crezi că am să încerv vreodată s-o fac?

Avu impresia că ezită înainte de a-i răspunde.

— Îţi jur că voi face tot ce-mi stă în putere pentru a te face fericită, spuse în sfârşit. Şi dacă am să dau greş nu va fi dintr-o greşeală, ci din exces de dragoste.

— Oh! Hans!

Ochii Elitei erau în lacrimi. Se strânse la pieptul tânărului bărbat. Simţea, fără să aibă un motiv, că amândoi se temeau puţin de ceea ce îi aştepta în viitor.

CAPITOLUL 8

Elita ieşi din cameră pentru a se duce în apartamentul domnului Burtel. Era ora micului dejun şi era atât de fericită încât simţea nevoia să alerge de-a lungul coridorului cântând şi dansând. Ar fi vrut să spună întregii lumi ce frumoasă este viaţa.

— Sunt logodită! îşi spuse când se trezise. Îl iubesc pe Hans şi el mă iubeşte.

Toate grijile din ajun, chiar şi amintirile lor se spulberaseră. Nu era decât un gând în mintea ei: se va mărita cu bărbatul care o iubea pe ea însăşi, din toată inima şi din tot sufletul lui. Chiar şi teama din timpul nptii dispăruse. Ea nu-şi amintea decât lumina apărută la ultimul etaj al castelului de

Vinterberg. Era sigură că fusese un mesaj de speranţă şi noroc. Scânteind aproape de cer ea alungă temerile nopţii.

Când ajunse în dreptul salonului, uşa camerei domnului Burtel se deschise şi Hans apăru. Nu se aştepta să-l revadă atât de iute: inima începu să-i bată nebuneşte şi obraji i se înroşiră. Se simţea intimidată. Nu mai era tânăra persoană echilibrată, plină de siguranţă, care călătorise în toată lumea, întâlnise o mulţime de personalităţi eminente şi care se simţea perfect în orice salon al lumii vechi sau noi; nu era decât o tânără trezită din beţia dragostei.

Se simţi tulburată de ochii lui Hans, de surâsul buzelor lui şi în special de elanul care-l simţea că o împinge în braţele lui.

Era periculos să vorbească; Hans o privea tăcut, şi ea sfârşi prin a-şi pirca privirea, lungile ei gene mângâindu-i pometii înroşiţi. Avea impresia că aude bătăile inimilor lor.

Rămaseră nemişcaţi pentru o clipă, apoi încet, contra voinţei lui, ca şi cum nu suporta s-o părăsească, Hans întinse mâna pe clanţă. Buzele lui se mişcară:

— Te iubesc, spuneau ele.

Din nou privirile li se întâlniră, făcând-o să simtă un frison, când deodată, prin uşă auziră vocea ridicată a domnului Burtel:

— Îţi repet, Freddie, că nu vreau asta… Nu mai vreau asta.

Sărmanii indivizi nu au făcut nimic, nu este greşeala lor. De data asta să ne fie…

— Bine, bine, îl întrerupse Freddie iritat. E plictisitor că s-a întâmplat aşa, dar nu puteam face nimic.

— Îţi cunosc foarte bine metodele, ripostă Burtel. Este un ordin, Freddie: niciodată!

Elita văzu tensiunea cu care asculta Hans. Să asculţi la uşi, chiar şi-i din întâmplare, era ceva ce nu putea suporta: îl împinse pe Hans într-o parte, deschise uşa şi intră în cameră.

Domnul Burtel ridică ochii la intrarea ei. Expresie de uşurare pe faţa lui, ca şi cum era fericit că găsise motivul pentru a nu mai continua discuţia cu Freddie. Acesta, din contră, se întoarse pe călcâie, tranversă salonul cu paşi mari, deschise uşa pe care Hans o închisese uşor după intrarea Elitei şi o trânti cu putere după el, de tremurară pereţii.

Elita privi după el cu stupoare.

— Nu-i da atenţie lui Freddie, zise domnul Burtel prietenos. Nu e bine du\spus în dimineaţa asta.

Elita preferă să nu facă niciun comentariu despre proastele lui maniere.

— Sper că aţi dormit bine, domnule.

— Admirabil. Ţi-a trecut migrena?

Elita surâse bătrânului domn.

— Sunt bine, mulţumesc. Sper că nu v-am lipsit prea mult ieri seară.

Domnul Burtel dădu din cap.

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire: mi-a făcut o mare plăcere să iau cina în pat. Câteodată, la sfârşitul unei zile lungi este o adevărată corvoadă să te schimbi şi să faci conversaţie, oricât de drăguţi ar fi cei din jurul tău.

— Înţeleg foarte bine, domnule.

— Este dezagreabil să îmbătrâneşti, suspină Burtel. Altă dată găseam că e bine, consideram bătrâneţea ca vârsta pensiei şi liniştii. Acum constat că obosesc foarte iute şi că tot ce vreau să fac cere un efort suplimentar.

— Nu vă lăsaţi deprimat de asemenea idei. Eu găsesc că este extraordinar câte lucruri puteţi face.

— Eşti amabilă, draga mea copilă. Acum citeşte-mi ce s-a mai întâmplat la bursa de ieri, bineînţeles, după ce vei termina micul dejun.

„Este veşnic politicos şi plin de atenţii” se gândi Elita. Şi surâse în timp ce îşi punea o ceaşcă de cafea şi lua o chiflă crocantă pe care o unse cu o bucată de unt auriu.

— Contele Klint va veni acum, dimineaţă, să mă vadă o

anunţă Burtel.

— Iarăşi?

El dădu din cap.

— A telefonat. Ştii că vrea părerea mă în legătură cu operele unui tânăr danez în care el îşi pune mari speranţe.

— Aveţi multă autoritate în materie, nu-i aşa?

— Am mai ales multă experienţă.

Se gândi o clipă, apoi adăugă:

— Şi cred că mai am ceva: fler. Asta nu are nicio legătură cu inteligenţa şi nu se poate câştiga dacă nu-l ai. E ceva ce face parte din tine însuţi. Simţi în toate fibrele fiinţei tale dacă un tablou e bun sau rău în nouăzeci şi nouă la sută din cazuri ai dreptate.

— Este adevărat că aveţi o mininată colecţie de tablouri?

Domnul Burtel nu-i răspunse imediat.

— Unele persoane spun lucruri foarte amabile.

Nu mai adăugă nimic şi Elita înţelesese că nu avea chef să vorbească despre colecţia sa. Luă ziarul şi începu să citească bursa valorilor practicate în ajun.

Douăzeci de minute mai târziu ea continuă să citească, când fu anunţat contele Klint. Acesta strânse mâinile Elitei şi domnul Burtel, iar când ea se pregătea să iasă discret acesta din

urmă o reţinu.

— Nu, nu, copila mea, rămâi. Vreau să vezi tablourile. Ne vei spune părerea ta. Eşti tânără ca şi autorul lor şi poate contele şi cu mine am devenit prea bătrâni pentru a înţelege cum vede un tânăr lumea stranie în care noi ne chinuim să rămânem vii.

— Asta nu-ţi prea seamnă, Burtel, remarcă Klint. În general eşti plin de optimism şi bucuria de a trăi.

— Poate că am îmbătrânit cu adevărat.

Elita îl privi cu neliniște: avea ceva deprimant în dimineaţa asta. De ce făcea fără încetare aluzie la vârsta lui? Pentru prima oară îl auzea vorbind astfel.

Contele despachetă pânzele pe care le adusese: erau trei. O ridică pe prima pentru a le-o arăta; era foarte modernă, viu colorată şi Elita consideră că era ieşită din comun.

Domnul Burtel şi oaspetele său o criticară un timp, apoi danezul le arătă al doilea tablou, diferit de primul, dar evident de acelaşi autor.

— Bun, foarte bun, exclamă Burtel. Acest băiat va ajunge departe. Ce crezi, draga mea copilă.

— Aceste opere au o forţă care mie mi se pare extraordinară, răspunse.

— Excelent, zise Burtel aprobator. Exaxt asta aş apsus şi

eu.

— Aceste pânze vor pleca la New York, unde vor organiza o expoziţie de artă daneză, le spuse King. Ezitând să includă şi un pictor total necunoscut, dar după câte mi-aţi spus, îl voi lăsa să concureze.

— Voi începe prin a-i cumpăra tablouri, zise surâzând Burtel. Sunt bani bine plasaţi…

— Apropo de cumpărare, zise contele Klint. Mi s-a cerut să vă arăt un tablou care tocmai s-a propus spre vânzare.

Luă cel de-al treilea tablou, care era mai mare decât celelalte şi îl aşeză pe masă pentru ca bătrânul domn să-l vadă mai bine. De la prima aruncătură de ochi acesta exclamă:

— Fecioara din Vinterberg!

Klint dădu din cap.

— Bănuiam că o veţi recunoaşte.

— Magnific, splendid, murmură bătrânul. De ce nu mai există încă un pictor care să regăsească-aceste nuanţe, să poată reproduce această extraordinară nuanţă a pielii? Se întrerupse brusc.

— Într-adevăr este de vânzare?

Contele Klint aprobă din cap.

— Dar cum s-a decis Vinterberg? întrebă aproape strigând

bătrânul. El adună comori ca veveriţele nucile.

— E gata să vi-l vândă pe acesta.

Domnul Burtel se dădu brusc cu fotoliul în spate.

— Mie? De ce mie?

Vocea lui păru brusc tăioasă.

— Nu ştiu, răspunse Klint. Mi-a transmis doar onstrucţiunile lui: vrea să se debaraseze de tablou şi doreşte să fiţi primul anunţat. A aflat, cred, de sosirea dumneavoastră la Copenhaga: ieri seară am primit scrisoara sa.

— Este absent?

— Da, la Monte Carlo. Sănătatea lui nu a fost bună în ultimul timp. Este tare în vârstă dar este la curent cu tot ce se petrece în lumea artelor. Dacă un tablou este agăţat în muzeele noastre, el o ştie înainte de a-l fi trecut în catalog şi de multe ori ne-am trezit cu critici dacă el crede că alegerea noastră nu este bună.

O grimadă deformă gura lui Klint. Domnul Burtel începu să râdă.

— Ăsta-i Vinterberg. Sunt ani de când nu l-am mai văzut. Or fi vreo 30. Foarte sigur de el întotdeauna. Dădea impresia că era plin de orgoliu. De multe ori m-a gândit că asta îl împiedica să surâdă.

— Foarte posibil şi totuşi acest tablou este de vânzare.

— Cât?

— În moneda noastră?

— Nu, nu, răspunse Bune. Niciodată nu am reuşit să determin valoarea coroane voastre în raport cu moneda altor ţări. Spuneţi-mi suma în lire sterline.

— Cincizeci de mii de lire.

Burtel strânse buzele şi se lăsă puţin în faţă pentru a vedea pânza mai bine. Contele Klint o apropie şi el o atinse delicat, cu respect şi duyioşie, aşa cum un bărbat mângâie fata femeii iubite.

— Suma nu mi se pare exorbitantă pentru tabloul ăsta, spuse încet. Dar totuşi bani mulţi.

— Trebuie să spun că pânza vă este rezervată numai pentru douăzeci şi patru de ore. Apoi trebuie să c-au alte persoane interesate.

— Douăzeci şi patru de ore, repetă Burtel. Vinterberg mă crede Cressus în persoană, dacă îşi închipuie că am aceşti bani pe loc.

— Este adevărat, observă Hlint cu un surâs.

— Priveşte cum a ştiut maestrul să picteze pliurile rochiei. Ce artist a mai reuşit să redea atât de perfect efectul unei stofe?

Am văzut numeroase reproduceri după ea, dar nu mi-am imaginat-o atât de frumoasă.

— Prima dată când am văzut-o, zise contele Klint aveam în jur de 25 de ani şi am rămas mut de extaz în faţa ei vreo jumătate de oră. Eram fascinat. Mi se părea că văd cea mai minunată capodoperă ce mi-a fost dat să admir. Nici astăzi părerea mea nu s-a schimbat.

— Cincinzeci de mii de lire… murmură domnul Burtel.

Klint îşi privi ceasul şi spuse:

— Sunt dezolat că trebuie să vă părăsesc. Am mult de lucru pentru a pregăti această expoziţie din America, o infinitate de formulare de completat, numeroase permise de cerut.

Luă cele două pânze ale tânărului pictor danez şi întinse mâna spre Rubens.

— Îl iau şi pe ăsta, sau vi-l las?

— Lasă-l, normal! Aproape strigă domnul Burtel. Îmi aparţine! L-am cumpărat!

— Deci îl luaţi? Mă aşteptam.

— Nu ar trebui, suspină bătrânul, dar îmi place.

— Sunt sigur că prinţul Vinterberg va fi încântat, spuse Klint.

Rămăsese o clipă tăcut, ca şi cum ar fi aşteptat ceva, dar

cum nimic nu se întâmplă, zise pe un ton de scuză:

— Vreţi să-mi daţi cecul imediat?

Domnul Burtel ridică privirea.

— Cecul? repetă.

— Prinţul nu e un om care să-şi aştepte dreptul.

Danezul avea un aer jenat. Elita ghici că nu-i plăcea să discute asemenea lucruri.

— Evident, răspunse domnul Burtel, dar adunarea 50.000 de lire necesită câteva mici aranjamente, chiar şi pentru un om bogat ca mine. Vreţi să vă dau un cec prostdatat? Să zicem… de trei, ptru zile? Crezi că merge?

— Cred că este perfect acceptabil.

Fără să mai aştepte să-i ceară, Elita se duse să caute carnetul de cecuri ale domnul Burtel în camera acestuia. Revenind în salon remarcă aerul bizar cu care danezul îl privea pe bătrânul domn: avu impresia că îi era milă de el, dar nu înţelegea de ce.

„Poate pentru că era atât de bătrân şi vizibil încântat de tablou, îşi spuse. Este ca un copil care, dorind de ani de zile o jucărie, o căpătase în sfârşit”.

Domnul Burtel pregăti cecul şi îl întinse danezului, care îl luă şi făcu un mic semn de salut.

— Cum voi ajunge în biroul meu vă coi trimite rama, spuse. Era prea incomod să o pun în maşină împreună cu celelalte pânze. Vă voi trimite de asemenea o chitanţă de primire a sumei.

— Nu vei reuşi să mă faci să plătesc de două ori, răspunse răspunse râzând Burtel.

Elita deschise uşa vizitatorului.

— Mulţumesc, şi la revedere, zise plecând.

Fata nu îl găsi prea amabil. Reveni lângă patronul ei, veşnic în contemplarea pânzei.

— Este magnifică, spuse. Sunt tare mulţumită că îl aveţi.

Domnul Burtel se îndreptă cu un gest brusc.

— Trebuie să-l văd pe Freddie, este cu siguranţă în camera lui, şi pe Willie şi pe George de asemenea, dacă sunt în hotel.

Elita ridică receptorul şi dădu rodinele telefonistei hotelului. De abia închise telefonul, că Bontea Albă intră. El auzise cu sigurranţă cerându-l pe Willie, căci spuse imeciat.

— Nu-l puteţi vedea pe Willie. Aţi uitat că îl conduce pe Andrei la aeroport?

— Da, e adevărat, răspunse Burtel. Ce prost sunt. Dar nu are importanţă: tu şi Freddie vă veţi descurca.

— Cred că Freddie a ieşit. Sunt chiar sigur, răspunse

Boneta Albă. L-am văzut ieşind în timp ce-mi cumpăram un ziar în hol.

— Drace! bombăni Burtel. De ce trebuie să dispăreţi cu toţi când am nevoie de voi?

Începu să strige ca şi cum nu se mai putea controla.

— Îl vreau pe Kupenski. Vreau să vină imediat aici. Du-te şi caută-l.

— Eşti nebun.

Boneta Albă vorbea cu jumătat de voce, ca şi cum s-ar fi temut să fie auzit. Se îndreptă spre masă şi cu toate că Elita nu-l vedea decât din spate, ea ghici că îi făcea semne lui Burtel că vorbeşte prea mult şi prea tare. Dar bătrânul era prea agitat pentru a ţine cont de el. Culcă pânza pe masă şi-şi învârti diamantul între degete.

Elita îl mai văzu făcând acest gest şi ştia acum că semnifica o mare emoţie. Unele persoane îşi rod unghiile, alţi învârt monede în buzunar; domnul Burtel mângâia piatra preţioasă care scânteia în lumină.

— Nu sta pe loc ca un butuc, spuse nerăbdător bătrânul. Du-te şi îl caută; trebuie să-i vorbesc.

— Vă pierdeţi capul, este imposibil.

— Nimic nu este imposibil! strigă Burtel. Este un ordin, De

orge, şi nu trebuie decât să-l execuţi.

— Tare aş fi vrut să fie Freddie aici, suspină.

— Cu atât mai rău pentru Freddie. Fă ce-ţi spun zise cu o voce spartă Burtel.

Boneta Albă dădu din cap cu un aer descurajant. Părea că el consideră că tot ce i se cerea era o prostie. Se întoarse pe călcâie şi se pregătea să iasă când o zări pe Elita rămasă lângă telefon.

— De ce ascultă ea toate astea? întrebă arătând-o cu capul.

— Ea ascultă? Cine ascultă? bombăni Burtel.

Apoi păru că înţelege întrebarea.

— Elita e o micuţă cumsecade, continuă pe un ton diferit. Ce facem şi ce spunem nu o interesează: o interesează operele de artă.

Îi surâse cu afecţiune şi încredere, apoi se adresă din nou Bonetei Albe.

— Du-te! Kai, du-te! Grăbeştete, nu avem timp de pierdut.

Boneta Albă ieşi în sfârşit şi închise uşa după el cu fermitate, dar mult mai discret decât o făcuse Freddie mai decreme.

„Şi el e furios”, se gândi Elita.

Ea reveni la domnul Burtel, hotărâtă să-l protejeze. Spre

marea ei surpriză, îi întinse mâna când ea i-o dădu pe a ei, el o ţinu strânsă puţin timp.

— Eşti o fată foarte bună, îi spuse, şi am încredere în tine. Vrei să faci ceva pentru mine?

— Desigur, domnule, voi face tot ce-mi veţi cere, răspunse cu căldură Elita.

— Ei bine, mi-ar plăcea să-ţi ei o zi de concediu. Ai lucrat mult de la sosirea noastră.

— N-am făcut prea mare lucru, protestă Elita.

— Ai făcut tot ce-am vrut. Acum, vreau să profiţi de vreme bună şi să ieşi. Du-te să vezi Copenhaga, să vizitezi biserici, aşază-te pe terasa cafenelelor şi mănâncă delicioşii creveţi pe care-i servesc decojiţi. Priveşte oameni trecând, numai aşa poţi cunoaşte o ţară, în biserici şi pe stradă.

Se căută în buzunare şi scoase un bilet de bancă danez pe care Elita îl recunoscu: valora în jur de 5 lire sterline.

— Iată un mic a cont din salariul tău. Aşteaptă! mai am unul. Acum ai să ai ceva bani d cheltuială.

— Este prea mult! protestă fata.

— Nu, nu, vei avea nevoie. Cumpără-ţi o pălărie nouă sau un taior danez, sau mai bine un tablou: va fi o amintire a şederii tale aici.

Ea începu să râdă.

— Prefer amintirea pe care o veţi păstra chiar dumneavoastră.

Îl văzu pe bătrân aruncând o privire Fecioarei şi văzu blândeţe ce-i străluci în ochi pentru o clipă.

„Iubeşte cu adevărat acest tablou”, se gândi Elita.

Nu discută mai mult de ziua şi bani oferiţi: ghicea că Burtel vrea să se debaraseze de prezenţa ei pentru a nu-l întâlni pe Kupenski. Cât despre ea, nu avea niciun chef să fie prezentă la sosirea lui Freddie.

— Sunteţi sigur că nu veţi avea nevoie de nimic? îl mai întrebă.

— Pe deplin sigur, copila mea.

— Foarte bine, atunci eu mă duc, spuse Elita. Şi încă o dată vă mulţumesc pentru bunătate.

Luă biletele de bancă şi ei şi din salon închizând uşa cât mai încet posibil. Acum trebuia să îl găsească pe Hans. Bătu foarte uşor la uşa dormitorului domnului Burtel, dar nu răspunse nimeni. Ajunse în camera ei şi prin telefon ceru să vorbească cu valetul patronului ei. Aşteptă destul timp răspunsul, apoi vocea joasă, gravă a lui Hans o făcu să-i bată inima.

— Eu sunt, Elita, spuse iute. Hans, am liber toată ziua.

Când tânărul tăcea, ea continuă:

— Te rog, încearcă să te faci liber cât mai iute posibil! Nu te poţi duce să-l întrebi pe domnul Burtel dacă are sau nu nevoie de tine? Ştiu că nu iese, a cerut să vadă pe un bărbat cu un nume nostim şi Boneta Abă a plecat să-l caute, îl aşteaptă şi pe Freddie.

— Cum îl cheamă pe bărbat?

— Are un nume rusesc: Kupenski sau ceva de genul ăsta.

— Şi domnul Burtel ţi-a dat zi liberă?

— Da, nu e formidabil? Te rog, spune-mi că poţi veni să te plimbi cu mine.

— Mi-e teamă că nu voi putea, spuse Hans cu tristeţe. Sunt dezolat, daraga mea, aş fi preferat să vin cu tine, dar sunt obligat să-mi fac treaba.

— Oh!

Era atât de dezamăgită, că nu găsea nimic altceva de spus.

— Nu fi tristă, poate mâine vom putea găsi timp pentru noi. Du-te să te plimbi, să vezi castelul Rosenborg, are să-ţi placă; mi-ar fi plăcut să ţi-l arăt eu.

Elita suspină.

— Mă voi duce să fac cumpărături, dacă toţi vreţi să fac asta, zise cu un pic de umor. Cred că toţi credeţi că femeile nu

se gândesc decât la rochii.

— Draga mea, ştiu că toate gândurile tale sunt adorabile, răspunse Hans. Trebuie să te părăsesc acum, din păcate. Te iubesc. Te rog, aminteşte-ţi: te iubesc.

Îl auzi închizând şi se îndepărtă de telefon cu o mână care exprima pe jumătate bucurie, pe jumătate furie că nu-l putea vedea pe Hans. Şi totuşi, ce bună ocazie pentru ea de a vizita Copenhaga; îşi puse taiorul, mica pălărie neagră pe cap, îşi luă geanta şi mănuşile.

Nu era nimeni pe coridor, dar o cuprinse panica gândindu-se că se putea întâlni cu Freddie, şi în loc să coboare pe scara mare, se îndreptă spre scara de serviciu. Ieşi prin uşa care dădea în curte.

Acum nimic nu o grăbea, nicio grijă nu-i tulbura mintea şi se găsi că este chiar diostractiv să mergi la întâmplare pe străzi admirând acest încântător oraş: Copenhaga.

Vizită catedrala, asistă în faţa palatului regal la schimbarea gărzii, cu zoldaţii ce păreau ieşiţi dintr-o carte cu poze. Ora dejunului apropiindu-se, ea luă o masă delicioasă într-o cafenea animată de o clientelă tânără; majoritatea clienţilor ieşeau cu siguranţă direct de pe băncile Universităţii.

Când termină, constată că încă era devreme… „Este cel

mai bun moment pentru a vizita un muzeu”, se gândi. Detesta să-şi crioască drum prin mulţime şi de multe ori constatase, că ora cea mai agreabilă pentru a admira tablouri, statui, opere de artă, era ora pe care ceilalţi o consacra dejunului.

Adresându-se unui trecător, ea îl întrebă care-i era drumul spre muzeu şi descoperi că interlocutirul ei vorbea engleză.

— Muzeul Naţiona este pe acolo, dar mai aproape de aici este Ny Carlsberg Glyptock. Veţi găsi acolo cea mai frumoasă colecţie de sculpturi din Europa de Nord şi pânze magnifice.

Elita se hotărî să înceapă cu aceasta din urmă şi după câteva minute de mers, urcă treptele unei intrări impozante. Aşa cum sperase, erau foarte puţini vizitatori. Se plimbă într-o vastă grădină de iarnă unde plantele tropicale atingeau tavanul: un jet de apă murmura într-o fântână arteziană, printre statui. Ar mai fi rămas un timp printre plante, dar grădina începea să se populeze şi risca să nu-i mai placă aşa ca la început.

Se hotărî să urce la primul etaj: nişte panouri indicau sălile unde erau expuse tablourile daneze şi fla mande. Pe acolo voia să le vadă.

Sălile erau atât de mari, încât turiştii nu le puteau aglomera. Elita începu să contemple sculpturile lui Rodin, apoi descoperi operele încântătoare ale lui Cézanne, Manet şi Coret. Privea

„Renaşterea” lui Coret, încercând să-şi amintească ce învăţase în şcoală despre metoda particulară a acestui pictor, când fără să vrea întoarse capul şi cu stupoare, îl zări, în cealaltă extremitate a galeriei centrale, pe domnul Burtel în fotoliul lui rulant.

De uimire rămăsese ca bătută în cuie, nu-i veni măcar ideea să meargă în întâmpinarea lui. Deodată, Boneta Albă, care împingea căruciorul făcu o întoarcere la stânga şi intră în altă sală.

În acea clipă realiză că nu fusese văzută de cei trei bărbaţi şi consideră că era mai discret din partea ei să nu se arate. Nimic nu-l putea împiedica pe domnul Burtel să viziteze un muzeu dacă avea poftă: ea nu-l văzuse venin, fără îndoială urcase cu ascensorul.

Ezită o clipă întrebându-se dacă totuşi ar trebui să se ducă să-şi întâlnească patronul, apoi se gândi că poate îl deranja. Vizibil, el dorise s-o îndepărteze pe timpul zilri şi nimic nu poate fi mai neplăcut decât să fii deranjat, când doreşti să stai liniştit.

Elita terminase turul galeriei şi se hotărî să meargă în direcţia opusă celei luate de domnul Burtel. Era chiar de preferat să plece la celălalt muzeu.

Se îndreptase spre ieşire, când din fuldul marii galerii, din

locul părăsit mai devreme de Burtel, se auzi zgomotul unei explozii care o făcu să tresară. Zării un fulger de foc, apoi se ridică un nor de fum. Auzi pe cineva strigând „foc!” şi pe loc fu înconjurată de oameni speriaţi fugind care încotro, majoritatea spre fundul care se îngroşa mai mult cu fiecare clipă.

Rămase acolo nemişcată, încercând să vadă ceva când un pasnic trecând în fugă, o izbi, gata s-o trântească. Mormăi un cuvânt de scuză, el se grăbi spre foc.

„Sunt proastă dacă rămân aici, îşi spuse fata, nu pot face nimic pentru nimeni: cel mai bun lucru este să plec. Cu un pas hotărât, amintindu-şi de exerciţiile pentru caz de incendiu făcute în şcoală, ea plecă în direcţia opusă fumului, hotărând s-o ia la stânga când va ajunge la capătul galeriei.

Când ajunse la cotitura în cauză cineva care venea foarte iute dintr-o sală perpendiculară fu gata să dea peste ea. După experienţa avută cu paznicul mai devreme, Elita era pregătită. Încercă să evite bolidul uman, dar era prea târziu şi impactul ar fi avut loc dacă bărbatul; nu ar fi întins braţul şi ar fi susţinut-o. În acelaşi timp auzi o exclamaţie:

— Elita!

— Hans! îl privi fix, uluită.

— Că faci aici? o întrebă

Tonul vocii lui era aproape sever.

— Ce fac? repetă împietrită. Dar… priveam tablourile! Dar arde în celălalt capăt al galeriei, adăugă iute.

— Da, ştiu, zise. Vino, să mergem să vedem ce este.

— Inutil, zise Elita. O mulţime de oameni se ocupă deja de asta. Să ieşim mai bine de aici.

Cu hotărâre o luă de braţ pe Elita, stupefiată, şi o trase după el, aproape fugind, întorcând spatele ieşirii.

— Dar, Hans!… protestă.

— Fumul s-a împrăştiat, îi spuse. E preferabil să ieşim pe acolo.

În ciuda vorbelor lui liniştitoare, Elita avea impresia că fumul o va sufoca. Tuşind şi înecându-se, ea remarcă cum oamenii muzeului aruncau găleţi de apă şi nisip în mijlocul parchetului. Mai multe persoane aflate acolo se străduiau într-un fel s-au altul să oprească incendiul sau ceea ce părea a fi o grămadă fumegândă.

Hans o trăgea mereu după el şi nu se opri decât când ajunseră la o scară.

— Vino, scumpo, îi zise, vino iute.

Elitei îi lipsea suflul pentru a discuta: fumul o făcea să tuşească şi ochii îi lăcrimau. Mână în mână cobirâră repede în

fugă. La parter aerul era mai respirabil şi vizitatorii intrau în hol. Un bărbat întrebă:

— Ce se întâmplă sus?

Un turist care cobora în urma tinerilor, cu camera de gât, îi răspunse cu un accesnt din periferiile londoneze:

— Cred că o lichea a aruncat o minge puturoasă.

Cei doi bărbaţi râseră. Hans şi Elita trecuseră în sfârşit de uşă şi se găsiră în aer liber.

— Mă dor ochii, gemu fata. De ce m-ai făcut să tranversez acel fum oribil?

— Nu puteai ieşi pe uşa centrală, răspunse Hans iute.

— Ba da! exclamă Elita. Există un plan al imobilului în ghid. Clădirea este dreptunghiulară. Este inutil să ne asfixiem. Şi apoi, dacă incendiul era mai grav, puteam să fim arşi.

— Dar nu suntem, remarcă liniştit Hans.

Elita nu se putu împiedica să nu râdă.

— Presupun că mă socoţi că m-ai salvat. Este genul de coincidenţă întâlnit în romane: eroul apare exact în momentul îi este posibil s-o smulgă pe eroină flăcărilor. Dar în cazul de faţă tu m-ai aruncat în ele.

Hans nu părea că o ascultă, şi ea realiză faptul cu mirare. El pândea un taxi şi pe primul îl opri; părea foarte grăbit.

— Unde mă duci? întrebă Elita urcând în maşină.

— Departe de aici. Nu vreau să fii amestecată în acest gen de poveşti.

Fata râse din nou.

— Hans, dragul meu, faci o tragedie din toate astea! Cred că a fost vorba doar de o bombă funegină pe care un puşti a aruncat-o pentru a se distra. Cu siguranţă nu este un atenta.

— Nu, aprobă Hans, nu este.

— Mă întreb dacă vor reuşi să-l prindă pe acel grâumeţ iresponsabil.

— Puţin probabil.

Elita se aşează confortabil pe banchetă.

— În orice caz iată cu ce pot fi ditraţi paznicii muzeului. Trebuie să fie mortal de plictisitor să supraveghezi sălile de dimineaţă până seară, să priveşti oameni contemplând rablourile cu gura căscată, punând întotdeauna aceleaşi întrebă stupide. Un incendiu: iată ce rupe monotonia obişnuită. Gândeşte-te ce vor mai povesti bravii oameni soţiilor lor diseară la cină!

Brusc, Hans îi puse braţul pe după umeri şi o strânse lângă ei.

— Scumpo! Te iubesc! Eşti aşa de neprevăzută! Nu gândeşti, nu vorbeşti şi nu te comporţi ca alţii.

— Oh! crezi asta?

— Sunt sigur. Eşti adorabilă şi unică.

Elita tresări.

— Hans! Am uitat un lucru! Am fost atât de mirată când te-am văzut că nu m-am gândit la altceva. Domnul Burtel era în muzeu, foarte aproape de unde a explodat bomba. Crezi că a scăpat fără probleme?

— Fără nicio îndoială, răspunse Hans.

— L-am zărit chiar înainte de a exploda bomba, urmă gânditoare Elita. Era cu cele două Bonete. Ar trebui să mergem amândoi să vedem ce face.

— Cei trei domni sunt perfect capabili să se descurce şi fără noi. Elita, aş vrea să îmi promiţi ceva.

Vorbea atât de serios că tânăra îl privi cu neliniște.

— Ce anume? întrebă.

— Aş vrea să-mi promiţi că nu-i vei spune domnului Burtel sau prietenilor lui că te găseai în muzeu în după-amiaza asta şi că m-ai văzut.

— Nu la voi spune, dacă asta dorești, dar de ce?

— Pnetru că nu le-a plăcea, răspunse Hans. Sunt absolut sigur că nu le-ar plăcea deloc.

— Nu înţeleg, spuse Elita.

— Ştiu, dragă, dar asta are cu adevăra importanţă?

Nu avut timp să răspundă pentru că Hans o sărută. O clipă căută o soluţie problemei, avea nişte întrebări de pus…

Dar farmecul iubirii mătură tot. Elita înţelesese că nimeni nu avea cu adevărat importanţă, nimic, în afara celui pe care îl iubea.

CAPITOLUL 9

Hans îl rugase pe şober să-i ducă la plimbare. Când Elita reveni pe pământ se găseau lângă port: văzu soarele poleind apa şi vapoarele alunecând încet spre larg.

— Credeam că nu poţi să-ţi iei liber în după-amiaza asta, murmură.

— Proiectele au fost schimbate în ultimul moment, explică tânărul. Oh, Elita, cât te iubesc! Eşti încântătoare, niciodată nu am crezut că este o femeie ca tine în afara celor pictate de Botticelli şi de alţi mari maeştri.

Aceste cuvinte îi aduseseră Elitei aminte de cele petrecure.

— Crezi că studenţii au cauzat pagubele?

— Ce studenţi?

— Cei care au aruncat bomba funigenă. De ce să facă asemenea lucruri?

— Nu am nici cea mai mică idee, răspunse Hans, dar vorbeşte-mi mai curând despre tine. Îţi dai seama că, deşi te cunosc dintotdeauna, nu ştiu cu adevărat nimic despre tine? Vorbeşte-mi de părinţii tăi. Eşti singura fiică sau mai ai fraţi, suroi? Unde locuieşt?

Elita surâse puţin jenată.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, remarcă. Ce mi-ai spus despre tine?

— Ţi-am spus că te iubesc, nu este suficient?

O luă în braţe. Elita ridică spre el o faţă radioasă.

— Da, spuse încet, este esenţial, estul nu este nimic. Eşti tu şi cu mine. Câteodată am impresia că suntem singuri pe o insulă pustie şi că nimeni şi nimic nu este real în afară de noi.

— Şi eu simt acelaşi lucru.

Hans o sărută, apoi îi luă mâna stângă şi o privi.

— Spune-mi de ce mia-i dat această mână mică. Ce inel de logodnă să aleg pentru ea? Care este piatra ta favorită?

Elita se gândi rapid: un diamant depăşea cu mult mijloacele tânărului, la fel şi rubinul, piatra lunii ei de naştere. În fine, cu puţină ezitare, îi răspunse:

— Cred că… mi-ar plăcea mult o aquamarină, dacă nu este prea scumpă; în afară de cele mari, cred că au un preţ convenabil.

Hans îi surâse cu un aer complice şi ea ghici că el înţelesese perfect motivul acestei alegeri.

— Aş prefera să-ţi dau tot ce este mai frumos pe lume, Elita.

— Ştiu, răspunse tandru, dar trebuie să fii rezonabil şi să nu te lansezi în cheltuieli nebuneşti. Eu cred că îmi câştig bine existenţa în acest moment, dar nu cred că voi avea această situaţie la nesfârşit.

— Îţi imaginezi că am să-ţi permit să lucrezi când vom fi căsătoriţi? întrebă Hans.

Îl privi cu mirare.

— Dar… dacă nu lucrez, nu vom avea cu ce să ne căsătorim, murmură înroşindu-se.

Îi era tare frică să nu rănească amorul propriu a lui Hans, dar se gândea de asemenea că era mai bine să pună lucrurile la punct.

Cu puţin regret, se trezi gândindu-se la toate bijuteriile pe care le lăsase în urma ei la Clarigge: numai din brăţara cu diamante moştenite de la mama ei, un mena normal putea trăi

mai mult de un an. Şi avea şi o sumă frumuşică de bani în contul ei de la bancă…

Hotărâtă, alungă aceste gâbduri. În prezent trăia această nouă viaţă începută cu mâinile goale; în pragul acestei noi existente, în care l-a cunoscut pe bărbatul pe care o iubea pe ea însăşi, va fi atât de meschină încât să regrete lucrul vieţii ei de altă dată?

Şi totuşi la Hans se gândea cel mai mult. Ar fi vrut să-i ofere atâtea lucruri… o casă sau un apartament mobilat cu rafinament i-ar fi făcut cu siguranţă plăcere. Nu a avut ocazia să discute cu el acest gen de lucruri, dar era cu siguranţă că avea un gust desăvârşit. Da, ea dorea pentru el mobile şi tablouri frumoase, o frumoasă argintărie pe masă şi haine elegante în gardeorb.

Cu un mic suspin părăsi lumea încântătoare a viselor şi reveni la realitate.

— Cum vom putea locui împreună dacă vei păstra acest serviciu? îl întrebă.

— Voi lua un altul care va fi mai bun şi care ne va permite să ne bucurăm de serile noastre.

Elita scoase un strigă de bucurie.

— Hans! Eşti minunat! Ce gen de lucru?

El ridică din umeri ca şi cum acest lucru nu conta şi tânăra simţi o mână de gheaţă strângându-i inima. Destul de des ea îl auzi pe tatăl ei explicându-d: „Dacă un tânăr vine să mă vadă şi îmi declară că doreşte o anumită activitate, eu pot întotdeauna să-l ajut, că vrea să devină inginer, comerciant, sau şofer de autobuz, nu contează genul de lucru: contează ambiţia băiatului”.

Elita insistă aproape cu vehemenţă.

— Dar, Hans! exclamă. Dacă vrei să ne căsătoim în curând, trebuie să ai o idee concretă. Trebuie să cauţi această nouă slujbă cât mai iute!

— Nu ai încredere în mine? o întrebă uşor.

O dată în plus simţi că nu trebuia să lase amintirile trecutului să-i întineze fericirea viitoare. Ce spunea sau ce făcea tatăl ei, nu mai avea importanţă. Ea îi datora lui Hans nu numai dragostea, ci şi credinţa şi încrederea pe care el i-a acordat-o fără c să ezite chiar dacă ea nu avea nicio experienţă a vieţii.

O luptă se dădea în ea, între tânăra de altă dată, învăţată, sofisticată, îmbuibată se teoriile tatălui ei, şi actuala Elita, tânără, inocentă şi îndrăgostită nebuneşte de un bărbat care nu-i putea oferi decât propria lui persoană.

O clipă se simţi învinsă de trecut, apoi umilă, cu un mic

surâs, spuse tandru:

— Desigur, am încredere în tine, Hans.

Şi era cu adevăra sinceră.

Cam peste douăzeci de minute, Hans privi ceasul:

— Te conduc la hotel, zise.

— Oh! nu, protestă Elita. Nu e nevoie. Domnul Burtel mi-a dat liber toată ziua. Nu are nevoie de mine.

Subit, se întunecă la faţă.

— Mă întreb de ce nu m-a luat cu el la muzeu, spuse gânditoare, şi de ce nu ţ-a spus a mergi să-i împingi fotoliul. Am impresia că aceste sarcini pe care ei le găsesc inferioare, îi umilesc pe alţii. Alba Boneta avea o mutră… e adevărat că doar l-am zărit.

— Uită că i-ai văzut, comandă Hans.

— Şi totuşi, nu pot înţelege de ce, protestă fata. Nimic nu mă împiedica să vizitez un muzeu, care e un loc public, în orice moment şi nimic nu-i împiedică şi pe ei să meargă. Şi apoi ai venit şi tu, de ce ai fost chiar azi după-amiază?

Avu clara impresie că ezită înainte de a-i răspunde.

— Aveam de transmis un mesaj din partea domnului Burtel unuia din directori, zise el în sfârşit.

Era destul de plauzibil şi totuşi Elita simţi că nu era

adevărat. Apoi se răzgândi şi se tră singură de proastă: ce interes avea Hans să o mintă? Şi de ce, la naibanu putea să meargă şi el la un muzeu, dacă avea chef?

Era însă straniu că se întâlniseră cu toţii şi exact în momentul când explodase bomba. Nu era ceva normal să vorbească despre asta? Nu putea să-şi schimbe impresiile, să discute ca orice martor al unui fapt divers!

— Elita, priveşte-mă!

Tresări la auzul voci imperioase, simţi am tremur străbătând-o, aflându-se atât de aproape de el, alături de buzele lui.

— Scumpo, te rog, fii înţelegătoare, îi spuse. Toate astea nu au fost o glumă, este o treabă extrem de serioasă. Crede-mă, dacă îţi cer să nu vorbeşti despre prezenţa ta la muzeu, este pentru un motiv grav.

— Spune-mi-l, îl rugă. Detest să fiu tratată ca un copil.

— Dar eşti o copilă, replică râzând, o copilă dragă pe care vreau s-o iubesc, să o protejez, şi să se împiedic să se arunce cu capul în jos în tot felul de necazuri şi pericole.

— Pericole?

Elita se nelinişti. De ce? îşi aduse aminte de o frază a domnului Burtel: „Când îmbătrâneşti, îţi place să trăieşti

periculos”.

Simţi un fior.

— De ce a fost periculos acolo?

— Nu sunt sigur că a fost, mărturisi Hans, vreau numai să te înfricoşez puţin ca să mă asculţi.

— Nu crezi că te voi asculta şi fără?

Incise ochii. Ce metarmofoză, se gândi. Iată că aşteaptă ordine, se arătă docilă. Bărbaţii pe care-i întâlnise altă dată erau întotdeauna atenţi să-i satisfacă capriciile. Ea ştia bine că banii ei îi impuneau, că le era frică de Granit Garson. Pe aceştia nu-i respecta. Nici nu s-ar fi gândit să-i asclute, măcar pe unul. Ochii i se deschiseră mari şi un surâs îi apăru pe buze.

— Îmi place să-mi dai ordine, murmură. Până în clipa asta nu am permis nimănui să-mi comane.

— Trebuie să fiu sigur că mă asculţi.

— Şi dacă nu am ce s-o fac? îl tachină.

— Am să te târăsc în peştera unui căpcăun şi am să te bat până la supunerea deplină. Crezi c-aş putea face altceva?

— Nu mă sperie prea tare, te rog, îl rugă cu o voce tremurătoare.

— Eşti atât de muncă şi atât de scumpă că nu mi-ar fi greu să te brutalizez, cred că toţi bărbaţii sunt, în sufletul lor,

cuceritori şi tirani, şi dacă descoperă pe cineva la fel de vulnerabil şi dulce ca tine, le este foarte greu să-şi aducă aminte că forţa lor brută o poate zdrobi.

Elita îşi puse capul pe umărul lui.

— Te iubesc, Hans, murmură. Te iubesc atât de mult. Şi mi-e atât de frică să nu fiu despărţită de tine, să nu te pierd.

— Nu e niciun pericol, îi răspunse cu o voce vibrantă de emoţie. Dacă ai dipsărea, Elita, eu te-aş regăsi chiar dacă ar trebui să te caut până la capătul pământului, aş umbla şi te-aş găsi. Eu nu cred că unul din noi va putea vreodată să scape de celălalt.

— Eu nu vreau să-ţi scap, şopti Elita, vreau să rămân lângă tine.

— Şi eu vreau, dar…

Se întrerupse şi fata ridică iute capul.

— Dar ce? întrebă pe un tons sfidător.

— Sunt câteva obstacole de trecut, răspunse Hans. Câteva. Apoi vom fi împreună pentru totdeauna.

— Va fi minunat, zise visătoare.

Privirea ei se opri asupra taxiului şi văzu suma înregistrată.

— Hans, exclamă, priveşte cât am chetuit! Să coborâm şi să ne întoarcem pe jos. Este o nebunie să cheltuim atât!

— O dată nu înseamnă un obicei, spuse Hans cu umor.

— Obicei sau nu, nu ne putem permite să aruncăm banii pe fereastră, declară sever Elita. Trebuie să facem economii. Costă scum o căsătorie, ştiai?

— Cum de ştii atât de bine? o întrebă.

— Toată lumea ştie cât costă să mobilezi chiar casa cea mai mică, cel mai modest apartament.

— Da, ştiu, îţi promit să fiu foarte econom de acum încolo.

— Şi te rog, să mergem pe jos, insistă fata.

Se gândea să rămână mai mult timp cu Hans dar acesta dădu din cap.

— Mi-e teamă să nu aibă nevoie domnul Burtel de mine.

Se plecă înainte, coborî geamul care-i separa de şofer, îi dădu instrucţiuni, apoi închise geamul şi o luă în braţe pe Elita.

— Timpul trece atât de iute, murmură, şi va trebui să aştept ore întregi înainte de a fi din nou cu tinr. Urăsc fiecare clipă care ne desparte.

— Mă întreb când va veni ziua când te vei plictisi, spuse Elita.

— Crezi că vei putea? o întrebă Hans. Şi tu? Crezi că asta te va plictisi?

O sărută strângând-o atât de tare lângă inima lui, încât

crezu că-şi pierde respiraţia. O clipă rezistă, apoi se abandonă şi îi întoarse sărutările.

O strângea din ce în ce mai tare, sărutările lui deveneau din ce în ce mai înfocate. Elita înţelesese că pasiunea ardea în el ca şi în ea, că îi consuma pe amândoi.

În acea clipă îi aparţinea trup şi suflet. Fără el nu era nimic.

Taxiul încetini din cauza circulaţiei mai dense şi Hans se îndreptă.

— Elita, mă faci să-mi pierd capul, dragostea mea. Te vreau… Doamne, cât te vreau!

Elita se minună de puterea care o exercită asupra lui, de faptul că-l ameţea, că-i tremura vocea de dragoste şi dorinţă. Îşi ridică ochi şi-l văzu respirând scurt. Inima îi bătea tare lângă a ei.

— Aş vrea acum să te iau cu mine, murmură, să mă însor imediat, să ştiu că eşti soţia mea, dragostea mea, iubirea mea! Vreau să nu te mai vadă nimeni, să nu-ţi vorbească, te vreau numai pentru mine.

O bucurie de neimaginat o învălui, dar brusc taxiul îşi reluă viteza şi farmecul se rupse. Braţul lui Hans îi părăsi umeriii şi îl văzu ştergându-şi fruntea cu batista.

— Trebuie să încerc să judec puţin. Trebuie să-mi amintesc

ce suntem şi unde suntem.

Elitei îi venea să plângă, clipa magică se spulberase, se reîntorceau la viaţa cotidiană. Hotelul se înălţa în faţa lor şi ea de asemenea trebuia să coboare pe pământ.

Taxiul opt în faţa intrării principale a hotelului. Elita înţelesese că Hans uitase să ceară şoferului să-i oprească pe o străduţă adiacentă.

— Coboară, îi spuse iute, văzând că portarul ieşi s-o întâmpine pe domnişoara Gardener, eu intru pe uşa de serviciu.

Ascultă şi taxiul porni imediat. Se grăbi spre uşă pentru a nu da timp portarului să vadă că nu era singură în taxi.

— O zi bună, domnişoară? întrebă omul într-o excelentă engleză.

— Foarte bună, mulţumesc. Îmi place mult oraşul vostru.

Păru mulţumit de compliment şi ea pătmse în hotel. Ca de obicei, era plin de lume şi ea se îndreptă spre ascensor când o voce o chemă:

— Domnişoară Gardener?

Se întoarse iute, constatând cu satisfacţie şi surpriză că poate răspunde acum fără ezitare la acest nume care nu era al ei.

Directorul venea spre ea. Un bărbat de vârstă mijlocie, cu o statură masivă, curtenitor, a cărui autoritate fără replică dovedea

competenţa.

— Domnişoară Gardener, repetă el oprindu-se lângă el, sunt fericit că v-aţi întors.

— De ce? S-a întâmplat ceva?

— Da, din nenorocire, şi domnul Burtel a fost foarte afectat. V-a chemat de cum a revenit la hotel, noi am sunat în cameră, dar cum nu a răspuns nimeni, am tras concluzia că aţi ieşit.

— Ce s-a întâmplat?

— Domnul Burtel vă va spune el însuşi, răspunse directorul. Este un adevărat ghinion ce s-a întâmplat şi că a fost acolo.

— Dar ce s-a întâmplat? repetă fata cu merăbdare.

— O bombă funigenă a fost aruncată în această după-amiază la muzeul Ny Carlsberg. Este deja un lucru supărător, de faptul că domnul Burtel se afla exact acolo în acea clipă, îl agasează. Este un bărbat atât de distins, aşa de cunoscut şi respectat în mediile artistice. Ştiu că domnul Klint va fi dezolat să asiste la aşa o poveste.

— Acest incident are atâta importanţă? întrebă Elita de-abia stăpânindu-se să nu spună că a fost acolo.

— Importanţă? exclamă directorul. Este adevărat,

domnişoară, nu sunteţi la curent! Afacerea va fi, natural, în toate ziarele de seară: un Van Gogh a fost furat, una din cele mai celebre opere ale sale, perla colecţiei noastre de impresionişti!

— Un Van Gogh! Furat! repetă Elita năucită.

— Da, vai, şi asta l-a tulburat foarte tare pe domnul Burtel, Fumu l-a făcut să tuşească teribil. Este un bătrân, domnişoară. Lucrurile de acest gen nu-i afectează pe cei tineri, dar ele tulbură mult un domn în vârstă, ca domnul burtel. Cred că trebuie să mergeţi lângă el undiat.

Directorul înaintă pentru a chema ascensorul.

— Da, desigur, mă duc, zise Elita. Poliţia a arestat hoţul?

— Din nefericire nu, suspină directorul. Lovitura a fost bine pregătită. Bomba a explodat într-una din galerii şi în timp ce toată lumea alerga să stingă focul, cineva a decupat pânza din carul ei. Acest lucru a fost făcut în câteva secunde. Şi ce am să vă spun, domnişoară Gardener, este mult mai neliniştitor.

— Despre ce este vorba? întrebă acum speriată.

— Este al treilea sau al patrulea incident de acest gen care are loc într-un mare muzeu. Dar este prima dată când un tablou a fost furat.

— Ce straniu, murmură Elita.

— Săptămâna trecută, la Galeria din Londra a fost pusă o

bombă funigenă, reluă directorul. Nu au fost pagube, doar o urmă pe parchet, dar unul din pasnici a fost lovit în cap, pe la spate, şi şi-a pierdut cunoştinţa.

— A văzut cine l-a lovit?

— După ziare, nu este în stare să răspundă poliţiştilor. La Viena, luna trecută, a fost şi mai grav.

— Mai grav?

Elita gâfâia ca şi cum ar fi fugit. Inima ei se strângea şi creierul ei se comporta într-un mod straniu: ideile i se formau, se ordonau, se aşezau fiecare luându-şi locul ca într-un joc de puzzle, dar era incapabilă să spună toate astea în fraze, nici măcar ei însăşi.

Uşa ascensorului se deschise. Directorul făcu semn fetei să intre şi o urmă.

— La Viena, zise, paznicul unei săli destul de îndepărtate de locul unde a fost pusă bomba a fost omorât.

— Omorât!

Repetă cuvântul aproape maşinal. Directorul dădu din cap.

— Da, păcat! Am citit asta în ziare. Şi asociatul meu care tocmai s-a întors din Austria mi-a povestit deaspre atentat acum cu o clipă înainte să veniţi. Nu au găsit criminalul… Paznicul era un om bun, pe care toţi îl apreciau în muzeu. Nu avea niciun

duşman. Poliţia părea convinsă că atacul nu a fost îndreptat asupra lui personal.

— Dar atunci, de ce…?

— Aici este misterul, continuă directorul. Nici la Viena nu a fost furat nimic.

— Şi aici a fost furat un tablou, zise Elita slab.

— Un Van Gough, preciză directorul. Dar nu vă necăjiţi, domnişoară, îl vor găsi, sunt sigur. Oricare ar fi hoţul, el nu va putea scoate o pânză atât de cunoscută; vor fi supravegheate aeroporturile şi toţi călătorii vor fi controlaţi pe vapoare.

Îşi privi ceasul.

— Ziarele de seară vor veni în curând. Voi da dispoziţie să fie trimise imediat în apartamentul domnului Burtel.

— Mulţumesc, spuse Elita, mulţumesc mult.

Ieşi din ascensor şi se grăbi spre uşa salonului. Fără să ştie de ce, avea impresia că tot timpul o presa şi că un fel de neliniște o cuprindea.

Intrând, îl găsi pe domnul Burtel în fotoliul lui lângă fereastră; Boneta Albă era aşezată în faţa lui pe marginea unui scaun: era aplecat mult în faţă şi ea ghici că întrerupea o conversaţie cu voce joasă.

Domnul Burtel ridică privirea.

— Ah! Iată-te, draga mea copilă! Speram să nu lipseşti prea mult.

— Directorul mi-a spus că nu sunteţi bine, răspunse Elita. Sunt dezolată că aţi fost amestecat într-o poveste atât de dezagreabilă.

— Este prea bătrân pentru acest gen de lucruri, declară Boneta Albă sever.

— Nu sunt prea bătrân pentru ce e rezonabil şi normal, protestă domnul Burtel, dar afacerea asta a fost o nebunie, o adevărată insultă adusă artei în general. Un tablou ca acesta aparţine nu numai unei naţiuni ci lumii întregi. Trebuie să-l găsească!

— Îl vor găsi cu siguranţă, zise Elita.

Se apropie de bătrânul domn şi se aplecă pentru a-i aranja cuvertura de pe genunchi. Făcând acest lucru, ea observă că domnul Burtel nu părea prea tulburat, i se părea chiar excepţional de agitat, toată această dramă îl distra, era vizibil, era o notă veselă în vocea lui, ochii îi străluceau şi cu toate că mâna îi tremura puţin când o bătu pe umăr, avu impresia că era mai curând un semn de uşoară oboseală. Era sigură că, ce a văzut nu l-a afectat în niciun fel.

— Ce ţi-a spus directorul?

— Că ziarele vor veni curând şi le trimite imediat sus.

— Foarte bine, aprobă el. Sunt curios să-mi citesc ipotezele lor în legătură cu furtul acestei comori naţionale.

— Directorul pretinde că eraţi acolo. Aţi văzut ceva.

— Ceva? repetă Boneta Albă cu emfază. Am fost orbiţi de fum şi în plus, patronul a fost prins de un acces de tuse violentă, gata să-şi deas sufletul.

— Un bărbat mi-a lovit fotoliul, aproape m-a răsturnat, adăugă Burtel. Oamenii ar trebui să privească pe unde merge.

— Presupun că fugeau să stingă focul? sugeră Elita.

— Aproape n-a fost foc, explică Boneta Albă. Doar câteva flăcări, apoi s-a ridicat fumul şi a învăluit totul.

— Da, fumul te împiedică să vezi unde eşti, adăugă Burtel. Nu vedeai nimic din ce se întâmplă.

Avea aerul că regreta acest fapt.

— Mă gândesc în special la săracul Klint, reluă Burtel. Fără îndoială va veni să mă vadă mai târziu.

— Sper că nu-l veţi primi, mormăi Boneta Albă.

— Şi de ce să nu-l primesc? întrebă Burtel. Este un prieten, unul din cei mai vechi prieteni. Crezi că voi accepta un refuz să-mi exprim compasiunea pentru necazul lui?

— Lăsaţi lucrurile să se aşeze, îngână George.

— Să nu fim egoişti, declară Burtel. Când oameni sunt necăjiţi ai datoria de a-i reconforta şi de a face tot e poţi pentru a-i ajuta. Mă întreb unde vor căuta tabloul?

— Directorul a spus că aeropiturile au fost prevenite şi călătorii cercetaţi. La fel va fi şi pentru vapoare.

— Nu va fi uşor, remarcă bătrânul. Sunt atâtea vapoare care vin şi pleacă, şi atâtea avioane care decolează în fiecare zi. Van Gogh-ul nu-i o păpuşă mare.

— Regret că nu l-am văzut înainte să se întâmple asta, zise Elita.

Se întrebă deodată în ce sală se găsea oare tabloul? Poate că dacă ar fi continuat să meargă pe unde voia ea, ar fi văzut hoţul… poate omul atacat. Un fior o strecură. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi mers acolo.

— Da, este păcat că nu l-ai văzut, răspunse domnul Burtel, dar am să-ţi arăt o reproducere, trebuie să am una pe undeva. De astfel, vor fi o duzină de poze în toate ziarele de seară şi de mâine.

— Dumnezeule! strigă Bineta Albă, nu putem vorbi despre altceva?

— Scuză-mă, George, zise domnul Burtel amabil, am uitat că tu nu ai prea mult simţ artistic. Nu poţi şti ce înseamnă o

afacere ca asta pentru un iubitor de artă ca mine. Şi lumea întreagă, astă seară, oamenii îşi vor spune unul altuia: „Ce se va întreba cu Van Gogh?”

— Spre că nimeni nu a fost grav rănit, zise fata.

— Rănit?

Domnul Burtel tresări.

— Să continuă Elita. Directorul mi-a povestit că în Londra, o bombă fumigenă a explodat într-un muzeu şi un gardian a fost violent rănit, se pare că este încă în comă. Şi la Viena, în circumstanţe asemănătoare, un om a fost omorât. Mi se pare că este de asemenea un paznic lovit.

Urmă o tăcere grea. Faţa domnului Burtel se întunecă.

— Nimic nu-i poate opri pe hoţi, mormăi.

— Dar nu au fost hoţi la Londra şi la Viena. Acolo nu s-a furat nimic, atentatele par să nu fi avut niciun sens. Dacă ar fi fost făcute de studenţi dornici de farse, ei nu i-ar fi lovit pe panici.

Se gândi o clipă, apoi exclamă.

— Să vedem… o, ce proastă sunt. Cele două victime de la Londra şi Viena cred că i-au văzut pe hoţi şi i-au împiedicat să-şi pună în practică furtul! Dar aici sărmanul panic a fost mai puţin fericit. Mă întreb în ce stare l-o fi lăsat exact?

— S-ar putea să ai dreptate, zise George. Dar acum, pentru Dumnezeu, vorbiţi despre altceva.

Burtel surâse pe jumătate.

— Bietul George, are oroare să vorbească de crime şi violenţe. Şi eu de altfel, Mă auzi, George? Şi eu urăsc violenţele!

Ridică vocea şi George tresări violent.

— Vă aud, murmură.

— Doriţi o ceaşcă de ceai propuse Elita pentru a schimba discuţia. Sau preferaţi un whisky?

Poate că domnul Burtel nu era emoţionat când ea intrase în salon, dar acum era nervos şi agitat.

— Da, comandă ceai, răspunse. Mă gândesc să iei şi tu unul, toţi englezi preferă un ceai la ora asta. Am dreptate?

— Desigur. Aş fi cântată să beau, admise fata.

— Telefonează din camera mea, zise Burtel. Cred că e deranjată linia în camera asta.

Tot vorbind, el îi aruncă o privire Bonetei Albe, şi Elita fu sigură că voia să o îndepărteze pentru a putea vorbi cu prietenul lui, singuri.

— Foarte bine, merg la dumneavoastră, spuse Elita cu o prefăcută nepăsare.

Trecu în cameră, închise uşa şi ridică receptorul, ceru legătura cu biroul bucătăriei. Trebuia să aştepte şi în timp ce stătea cu receptorul la ureche uşa dinspre salon pocni şi se întredeschise „Trebuie să fi fost curent” se gândi Elita. Vru să se ducă s-o închidă, dar în clipa acea răspunse biroul.

— Aici apartamentul şaizeci şi şapte. Aş vrea trei ceaiuri, vă rog.

— Trei ceaiuri, repetă chelnerul rar. Ceylon sau China.

— China.

— Cu lapte sau lămâie.

— Amândouă, răspunse Elita, căutând în zadar să-şi amintească preferinţele domnului Burtel.

— Doriţi şi pâine prăjită şi prăjituri?

— Da, răspunse tânăra, şi aduceţi-le cât mai iute posibil.

— Am notat, domnişoară.

Puse receptorul jos şi în acea clipă auzi uşa salonului care dădea pe coridor deschizându-se cu brutalitate.

— A întins-o! Vin de la el şie plecat.

Vocea furioasă a lui Freddie tună în urechile Elitei.

— Cum, ce vrei să spui?

Întrebarea aspră şi rapidă o puse Bune…

— V-am spus că a şters-o! Willie şi cu mine l-am aşteptat

la locul convenit, dar n-a venit.

Freddie vorbea atât de iute încât se bâlbâie. Niciodată Elita nu-l auzise exprimându-se într-o asemenea manieră.

— Poate a fost urmărit. Nu ar fi îndrăznit să vă întâlnească.

De data asta, Boneta Albă fu de acord.

— Asta am crezut şi noi la început, răspunse Freddie. Poate s-a ascuns undeva pentru moment. Îl vom vedea revenind peste o oră două. Întoarceţi-vă la postirle voastre. Nimic nu ne îndreptăţeşte să credem că nu se va întoarce acasă la el.

— Bu cred, urlă Freddie. Sunt sigur că ne-a trădat. Pentru orice eventualitate l-am lăsat pe Willie acolo.

— Ai făcut foarte bine, aprobă Burtel.

— Vă spun că ne-a tras pe sfoară urât, reluă Freddie cu furie.

— Hai! Hai! zise domnul Burtel cu o voce liniştitoare. De ani de zile am încredere în Kupenski. Şi apoi, el are nevoie de baini.

— Totul din vina noastră, mormăi Freddie. Cum putea el să facă munca a doi oameni?

— Foarte uşor, replică bătrânul liniştit. Nu aţi avut nicio dificultate, nu-i aşa?

— Nu, eu am supravegheat, răspunse rece Freddie. Ce

voiaţi să fac? Să las să fie prins Kupenski?

Elita îşi ţinu respiraţia. Îşi dădu seama pe loc de ce auzise. Îngrozită realizătotuşi că nu era o surpriză: de la început ea bănuise ceva.

Apoi se gândi ls pericolul în care se afla. Îşi reveni la gândul că nimeni nu trebuia s-o bănuiască că ştie ceva.

Rapid, tranversă camera şi cu acelaşi gest brusc închise şi deschise uşa de comunicaţie între cameră şi salon: cei de acolo vor crede că doar a deschis-o.

— Ceaiul sosşete imediat, le spuse cu o voce pe care o dorea cât mai jovială.

Îşi simţea picioarele tremurând şi se întreba dacă va rezista să nu cadă. Îl simţea pe Freddie, în picioare, în mijlocul salonului, observând-o cu o privire pătrunzătoare: ghicea neîncrederea din ochii lui.

Se făcu că ignoră prezenta lui şi! surâse domnului Burtel în timp ce îi spunea:

— I-am spus chelnerului, să se grăbească. Mă scuzaţi pentru puţin timp, dacă merg în camera mea să-mi scot pălăria?

Observă că domnul Burtel era foarte palid; riduri profunde îi brăzdau faţa mai mult ca altă dată. Mâna îi tremura în tim ce-şi trăgea cuvertura pe genunchi.

„Este prea bătrân pentru a suporta toate astea” îşi spuse.

Dar nu avea timp de milă pentru patronul ei; pericolul poziţiei ei prima faţă de orice alt sentiment.

Tranversă camera încet, trecu prin faţa lui Freddie şi ieşi. Închizând uşa după ea, îl auzi întrebând iritat:

— De cât timp era acolo?

Nu aşteptă răspunsul. Fugi imediat de frică, ca un animal hăituit, pentru a se închide în camera ei, unde rămase nemişcată, încercând să-şi oprească bătăile dezodonate ale inimii prin apăsarea mâinilor.

Ghicise totul, îşi spuse, în mod mai mult sau mai puţin conştient. Fiecare fapt, fiecare detaliu ducea la concluzia ei. Şi totuşi… nu, nu se îndoia de nimic. Singurul lucru de care fusese întotdeauna sigură era brutalitatea, lipsa de scrupule a lui Freddie. În prezent, în lininştea camerei ei, totul i se părea imposibil: domnul Burtel, cunoscut în lumea întreagă, fiul lui, personalitate celebră… nu, era imposibil, visa. I s-a părut că aude toate vorbele din salon, pe care nimeni nu le pronunţase.

Şi totuşi, Hans vorbise de pericol, Hans o făcu se să promită că nu va spune că se găsea la muzeu. Ce ştia el din toată povestea asta? Dacă era la curent, de ce nu a încercat să împiedice o asemenea faptă?

Îşi aminti de paznicii pe care-i văzuse, în uniforme roşu cu albastru, şi-l imagina pe unul dintre ei întins pe jos fără cunoştinţă. Mâna lui Freddie. El a făcut acelaşi lucru la Londra şi tot el a omorât un om la Viena.

Nu era adevărat! Trebuia să facă ceva! Era un coşmar oribil, absurd. Trebuia să se trezească din el.

Ridică receptorul. Trebuia să facă ceva.

— Aş vrea să vorbesc cu valetul domnului Burtel, spuse grăbită.

Auzi un apel electric care rămase fără răspuns.

— Vreţi să-l căutaţi, vă rog, insistă. Să sune la camera şaptezeci şi şapte, domnişoara Gardener.

I se promisese că va fi căutat. Se aşeză pe pat. Era o nebunie. Şi-a imaginat singură totul, nu putea fi adevărat. Domnul Burtel, acest bun, amabil şi încântător domn bătrân…

Nu, nu! Hans o să spună că şi-a pierdut capul. O va linişti. De ce nu o cheamă? În acest timp domnul Burtel şi ceilalţi o aşteaptă să le servească ceaiul.

CAPITOLUL 10

— Trebuie să mă întorc.

Pronunţă fraza cu voce tare. Se ridică şi îşi luă capul în mâini încercând să se controleze.

I se părea că lumea se învârte în jurul ei, un aşa haos îi stăpânea mintea încât nu mai înţelegea nimic din ceea ce descoperise prin intuiţie.

Bomba fumigenă… paznicii loviţi… avertismentele date lui Freddie de domnul Burtel… remarcă asupra vieţii periculoase…

Pentru acest motiv s-a dus la muzeu? Şi Hans? Ce rol a jucat Hans în toate astea? Era prea deodată, prea de necrezut, prea grav ca să-şi vină în fire. Şi minutele treceau implacabil pe mica pendulă roşie.

Nu trebuia ca ei să-şi dea seama că ea ştia totul, şi nu putea face nimic, nimic, înainte să vorbească cu Hans.

Disperată, reluă telefonul.

— Aţi putut să-l găsiţi pe valetul domnului Burtel? întrebă, încercând să vorbească încet şi calm, blestemând telefonista care întârzia să răspundă.

— Nu, nu cred că l-au putut găsi, auzi ea în sfârşit. Continuă să îl caute.

Unde era oare? Ce nu-i spusese că nu se întoarce la hotel?

„Am să intru pe unșa de serviciu”. Asta i-a spus şi nu a făcut-o „Hans! Hans!” îl chemă încet din fundul inimii. Teroarea îi îngheţă nu numai inimia, corpul, ci şi creierul. Nu! Era prea absurd, prea ridicol! Se înşelase. Ea a visat că domnul Burtel, bogatul, influentul, eminentul domnul Burtel era amestecat într-o afacere de acest gen. Hans îşi bătea joc de ea când îi va spune şi o va trata de stupidă.

Era sigură de un singur lucru: el îi ceruse să nu vorbească de nimic, să nu dezvăluie sub nicio formă că ea bănuia ceva. Nu-i ordonase ele să nu spună nimic despre prezenţa ei în muzeu?

Şi totuşi, el nu avea de unde să ştie că în acel moment se va petrece un moment neobişnuit. El nu putea să ştie în timp ce tranversau fumul că se fură un Van Gogh într-o altă sală. Fusese o idee vicleană. Era evident că toţi vizitatorii şi bineînţeles paznicii se vor repezi spre flăcări şi fum. Un om totuşi a rămas la postul lui şi pentru asta a plătit aproape cu viaţa.

Încercă să-şi amintească ce-i spusese directorul hotelului despre incidentul de la Galeria Tate din Londra şi despre moartea paznicului din Viena. Cu un geamăt, îşi ascunse faţa în mâini. Totul era prea încâlcit, se pierdea în gâduri şi trebuia să se întoarcă în salon să servească ceaiul unor asasini!

Era sigură că asasinul era Freddie, cu siguranţă că a rănit de moarte un om şi a rănit alţi doi. Ce mult trebuie să-i fi plăcut! îşi spuse tremurând.

Elita se privi în oglindă. Era palidă şi ochii ei mari erau îngroziţi. Îşi frecă obrajii, trebuia să pară naturală şi liniştită, nimeni nu trebuia să-i bănuiască gândurile.

Se îndreptă spre toaletă de unde luă un pieptene pentru a se coafa. Fiecare mişcare îi cerea un efort, era ca paralizată de frică.

Cineva ciocăni la uşă. Se întoarse cu un mic strigăt de bucurie, Hans, în sfârşit! Fugi să întoarcă cheia şi deschise.

— Hans…

Cuvântul îi muri pe buze. Era Freddie înalt şi ameninţător.

— Bătrânul te cheamă, spuse scurt. Ai stat prea mult, adăugă dur.

O clipă fu incapabilă să răspundă, nu putea decât să-l privească, cuvintele pe care voia să i le spună îi rămâneu în gât, luându-i respiraţia. Un braţ ridicat, o mână căzând greu pe capul unui om cu părul alb i se ridicau în faţă.

— Ce este? De ce ai rămas aici atâta timp? întrebă Freddie cu un aer bănuitor.

Înainte ca ea să-l poată împiedica, el intră în cameră. Elita

îşi o regăsi vocea.

— Ce doriţi? îl întrebă. Nu trebuia să intraţi aici.

Constată că vocea ei tremura de frică şi în acelaşi timp de furie.

— Ai rămas prea mult timp, repetă Freddie.

— Nu… nu mi-am dat seama, se bâlbâi.

Fără să vrea aruncă o privire în direcţia telefonului şi din doi paşi Freddie se apropie de telefon şi ridică receptorul.

— Aici camera şaizeci şi şapte, zise. Au fost apeluri telefonice venind din această cameră în ultimele douăzeci de minute?

Elita îşi ţinu respiraţia. Îşi spuse că în timpul războiului când femeile erau interogate la Gestapo, trebuiau să fi resimţit ceea ce simţea ea acum. Telefonista răspunse.

Freddie asculta atent, apoi închise telefonul.

— Pentru ce aveai nevoie de Hans.

— Eu… voiam să-i spun că domnul Burtel s-a întors, răspunse Elita. Poate avea nevoie de el şi Hans m-a rugat să-l previn când vine.

Figura lui Freddie se lumină puţin.

— Este adevărat?

— Evident. De ce n-ar fi?

Venind spre ea, cu mâinile înfundate în buzunare, o privi fix.

— Mă întreb dacă poţi fi crezută, murmură ca şi cum ar fi vorbit despre el.

— De ce nu? spuse Elita liniştită şi respirând mai bine. Nu văd de ce v-aş minţi, continuă.

— Nu vezi? Adevărul! tună Freddie… Vreau să ştiu ce ai auzit? Asculţi la uşi? Te amesteci ca toate muierile în tot ce nu te priveşte?

— Nu, bineînţeles că nu, zise Elita iute. Ce faceţi dumneavoastră nu mă interesează.

— Ah!

Ea îi văzu ochii strălucind şi înţelesese că el credea că a prins-o. Îi auzi exclamând:

— De ce crezi că noi facem ceva? Şi crezi că facem?

— Eu… nu ştiu, spuse Elita luând un aer nevinovat. Eu sunt aici pentru a-l ajuta pe domnul Burtel, pentru a-i face lectura, ce faceţi sau nu faceţi dumneavoastră îmi este indiferent.

Oare reuşise să-l convingă? se întrebă. Nu era prea sigură.

— Nu am încredere în nicio femeie, zise Freddie, şi mai ales într-o femeie ca tine. Eşti prea naturală, liniştită, cred că

ascunzi ceva.

Elita ridică din umeri.

— Ce aş putea ascunde?

Furia urca în ea şi îl privi direct în ochi. I se păru că Freddie renunţă la atitun\din ea lui ameninţătoare.

— Poate ai dreptate, eşti prea drăguţă pentru a-ţi păsa de ce este în jurul tău în afara omagiilor masculine. Am dreptate, nu-i aşa?

— Nu-mi pasă de omagiile masculine.

— Minţi. De astfel, dacă este adevărat, am să încerc să-ţi schimb părerea.

Elita se dădu înapoi şi reuşi să evite mâna care se întindea spre ea.

— Ieşiţi din cameră şi lăsaţi-mă în pace. Domnul Burtel mă aşteaptă.

— Deci încă te mai aperi, remarcă Freddie cu o duioşie neliniştitoare. Foarte bine. Îmi plac încăierările din când în când, în special cu o femeie şi mai ales când cunosc rezultatul. Vei sfârşi prin a fi a mea, frumoaso, toate au făcut la fel.

— Sunteţi odios şi vanitos, spuse Elita dispreţuitoare.

— Îmi place să te înfurii, râse. Semeni cu o pisicuţă sălbatică. Cât timp să-mi trebuiască pentru a te dresa?

Avansă. Elita se dădu înapoi până se lovic cu spatele de toaletă. Mai departe nu putea merge.

— Lasă-mă! Am să mă plâng domnului Burtel!

— Spune-i tot ce vrei. Este bătrân şi nu mai ştie ce înseamnă vigoarea tinereţii. Noi suntem tineri, tu şi cu mine, am să te învăţ ce înseamnă să profiţi de tinereţe.

Se apropie din ce în ce mai mult.

— Plecaţi! Lăsaţi-mă! strigă fata.

Îl lovea cu pumnii strânşii, se zbătea cu disperare, dar braţele lui Freddie o înconjurară. Îl auzi râzând deasupra capului ei. Era conştientă de slăbiciunea, de neputinţa ei.

— Panteră mică, o mustră. Te voi dresa!

Elita îşi răsuci capul la dreapta, la stânga, pentru a-i evita buzeleâncet, ea îşi simţi forţele slăbind. Braţele de oţel o strângeau din ce în ce mai tare şi ea nu mai putea să se apere. Îngrozită, simţi că o ridică de la pământ.

— Lasă-mă! Te urăsc! Lasă-mă! Ajutor!

Striga, striga, dar vocea ei se pierdea în pieptul lui. O duse spre pat şi o întinse.

Înspăimântată, Elita înţelesese că nu putea face nimic contra forţei lui brute.

— Ajutor! strigă din nou.

Da buzele brute îi zdrobiră gura, înăbuşindu-i strigătele.

„Nu pot suporta asta, îşi zise tânăra. Prefer să mor”.

Mâinile lui Freddie se sprijiniră de ea. Toată greutatea lui apăsa pe corpul iritat al Elitei. Dar, în momentul în care disperarea o îneca, soneria telefonului rupse tăcerea camerei, ascuţită, insistentă. Freddie întinse mâna şi ridică receptorul.

— Hans, ajutor!

Freddie îi puse mâna la gură pentru a face să tacă, dar ea reuşise să scape şi coborî pe partea cealaltă a patului.

— Cine e acolo? întrebă furios, apoi vocea i se schimbă şi continuă. E bine, patroane. Vine. I-am spus că o aşteptaţi.

Elita nu mai auzi continuarea. Se năpustii spre uşă, o deschise şi începu să alerge pe coridor. Îl auzi pe Freddie chemând-o.

— Aşteaptă! Aşteaptă o clipă!

Nici măcar nu întoarse capul. În faţa uşii salonului se opri o clipă pentru a-şi trage sufletul. Îşi aranjă cu o mână tremurătoare părul şi bluza ieşită din fustă. Inima îi bătea să-i sară din piept şi gâfâia, dar se simţea incapabilă să-i spună domnului Burtel ce se întâmplase.

Nu, totul fusese prea oribil, mârşav şi degradant pentru a putea vorbi cuiva. O singură idee rezistă în mintea ei înnebunită:

trebuia să plece, să-i părăsească cât mai repede pe aceşti oameni cât mai repede. Dacă l-ar putea găsi măcar pe Hans… Aruncă o privire pe coridor în speranţa că-l poate vedea venind spre ea, apoi gândul că Freddie poate ieşi din camera ei dintr-o clipă în alta, o făcu să deschidă uşa şi să intre. În compania domnului Burtel era la adăpost.

Bătrânul domn era singur. Ridică fruntea.

— Începeam să mă întreb ce ţi s-a întâmplat, copila mea, spuse. Toţi m-au părăsit şi mă temeam să nu mă abandonezi şi tu.

— Nu, sunt aici, răspunse slab. Sunt dezolată că v-am făcut să aşteptaţi.

Cu greu tranversă camera. Avea senzaţia că i se înmoaie picioarele. Se aşeză şi începu să servească ceaiul. Bătrânul nu vorbea şi, ridicând ochii. Elita îl văzu contemplând Madona din Vinterberg, care se găsea pe o măsuţă din faţa lui, sprijinită de perete.

Privi şi ea tabloul. Faţa blândă şi senină a Fecioarei o liniştea ca şi cum o mână duioasă i se pusese pe frunte. Oroarea abominabilei scene, a cărei eroină fusese, se estompa puţin câte puţin, lăsând-o epuizată, dar mai calmă.

Întinse ceaşca domnului Burtel şi îi oferi o gustare.

— Nu, mulţumesc, copilule. Nu vreau să mănânc nimic.

— Este frumoasă, nu-i aşa? murmură Elita.

— Toată viaţa mi-am dorit să am această pânză, spuse bătrânul. Nu credeam că prinţul se va hotărî să vând.

— Un tablou ca acesta nu trebuie să rămână într-o colecţie particulară, remarcă fata gânditoare. Ar trebui să fie într-un muzeu, unde lumea poate veni să-l admire.

Vorbea ca să vorbească, ca să pară naturală, dar se gândea că ar fi fost mai bine dacă nu ar fi folosit cuvântul „muzeu” în această situaţie.

Domnul Burtel învârtea maşinal linguriţa în ceaşcă. Este nervos, îşi spuse Elita văzându-i cealaltă mână care se juca acum cu diamantul. Panglica ce reţinea piatra atârna din buzunarul vestei, şi el o învârtea şi o răsucea între degete.

— Ţi-ai dorit vreodată ceva atât de mult încât să fii în stare să-ţi dai viaţa ca să-l ai? o întrebă deodată domnul Burtel.

— Eu… nu cred. Nu, nu cred că am resimţit aşa ceva.

— Este probabil rău să ai asemenea sentimente pentru ceva ce alţi oameni îl consideră ca un simplu tablou, reluă bătrânul domn; dar pentru mine este mult mai mult. Această Fecioară reprezintă toate speranţele pe care le-am adunat în cursul vieţii mele, ea le personifică într-un fel. În fond ea devenit eu însumi,

rămânând în acelaşi timp ceea ce este.

Elita îl privi cu surprindere. Era ultimul gen de emoţie pe care i l-ar fi atribuit. El îi văzu privirea şi îi râse confuz.

— Sunt un om bătrân, trebuie să-mi ierţi fanteziile. Înainte să vii, mă gândeam că este egoist să vrei să vorbeşti „Fecioare”.

— Egoist? repetă Elita.

— Da, da, egoist. De mult timp spun că cei câţiva ani ce mi-au mai rămas de trăit nu au importanţă pentru nimeni: numai Adolf contează, Adolf, băiatul meu. Este tânăr, doreşte o mulţime de lucruri în timp ce eu am nevoie de atât de puţin.

Elita nu prea ştia ce să răspundă. Acum domnul Burtel vorbea cu calm, nu preacurgător şi ea ghici că el vorbea mai mult cu el însuşi, decât cu ea.

— Încă nu ai copii. Când vei avea unul, poate ai să-ţi aminteşti într-o zi de ceea ce îţi spun acum. Singurul lucru important este să creezi o fiinţă care să-ţi semene, un fiu care-ţi va purta numele şi îţi va perpetua familia şi tradiţiile ei când nu vei mai fi.

— Vă iubiţi mult fiul, domnule, murmură Elita gândindu-se că el aştepta un răspuns.

— Nu îl am decât pe el, continuă domnul Burtel. Soţia mea a murit când fiul meu avea zece ani; l-am avut târziu şi nu a mai

avut alţi copii. De fapt, eram deja bătrân când el s-a născut, dar noi am fost întotdeauna ataşaţi unul de altul. Oamenii spun că nu au mai văzut un fiu atât de legat de tatăl lui.

— Asta trebuie să fie o mare mulţumire pentru dumneavoastră, murmură Elita.

Se sculă şi umplu ceaşca bătrânului. Se forţa să nu se gândească decât la Burtel; ascultându-l, ea uită puţin de grijile care o hărţuiau.

— Întotdeauna am rămas împreună, Adolf şi cu mine, continuă, în afară de colegiu, evident. Îmi spunea: „Trimestrele sunt atât de lungi, tăticule!” Da, mă numea „tăticule: pe vremea aceea, era înainte să se apropie de toţi celebrii lui prieteni. Acum îmi spune „tată” şi nu-mi place deloc.

— Dar aţi fost fericiţi împreună, zise iute Elita.

Simţea că această afirmaţie îi făcea plăcere bătrânului şi acum ea se temea de propriile ei gânduri, dorea ca el să continuioe: în fundul sufletului o voce pronunţa pe care ea nu îndrăznea să le asculte.

— Da, noi am fost fericiţi, răspunse Burtel. Călătoream în timpul vacanţelor, făceam mii de lucruri interesante. Mă bucuram de inteligenţa lui, de faptul că aprezia artele şi tot ce îmi plăcea mie: „Tel pere, tel fils („La aşa tată, aşa fiu”)”, cum

spune proverbul. Eram mândru de el.

— Trebuie să fiţi în continuare mândru de el. Este atât de celebru! Toată lumea a auzit vorbindu-se de el.

I se păru că faţa patronului ei se luminează.

— Este adevărat, toată lumeaâl cunoaşte pe Adolf, se vorbeşte zilnic de el în ziare. Dar acum este atât de ocupat, are atâţia prieteni încât îl văd foarte puţin.

— Nu a fost cu dumneata la Londra?

— Da, a venit să mă găsească. Voia să-i dau ceva. Ne-am certat pe tema asta şi-mi pare rău, tot ce posed îi aparţine lui Adolf. Este suficient să ceară.

Îşi puse brusc mâna în faţa ochilor.

— Ia acest tablou, copila mea. Pune-l într-un loc unde să nu-l pot vedea. Când va veni Wllie, îl va duce înapoi domnului Klint, nu îl mai cumpăr.

— Nu îl mai cumpăraţi! exclamă Elita stupefiată. Dar l-aţi dorit atât!

— Da, l-am vrut, admise domnul Burtel, dar nu va fi al meu.

Elita se ridică şi se apropie de pânză.

— Nu vreţi cu adevărat să o mai priviţi? De ce să nu profitaţi cât mai este aici, dacă nu o mai cumpăraţi?

— Nu, pune-o pe masă, pe dos, ordonă domnul Burtel. Când o privesc, am impresia că nu voi mai putea trăi fără ea. Trebuie să plec cât mai curând posibil. Sunt hotărât.

Se simţea o profundă supărare în vocea lui, şi plină de compasiune, Elita făcu ce-i comandase.

El renunţase la această mare bucurie din cauza fiului, său, se gândi, ca să-i poată da mai mulţi bani. Elita luă tabloul, îl privi o clipă, apoi îl puse uşurel pe masă. I se părea ceva straniu ca un bărbat că un bărbat putea avea asemenea sentimente vii pentru un tablou, şi totuşi, unele femei simt acelaşi lucru pentru bijuterii, şi atâţia oameni sunt gata să sacrifice totul pentru bani.

Într-un fel tabloul e ceva cu totul diferit. Elita simţea că domnul Burtel, în felul lui, descria setea de frumuseţe a speciei umane. Şi era atât de greu de exprimat în cuvinte.

Încercă să-l distragă din tristeţea sa.

— Mai doriţi un ceai? îl întrebă.

— Nu, mulţumesc, nu mai vreau nimic.

Capul bătrânului se înclină. Se părea că renunţând la Madona, îşi pierduse şi ultimul strop de vitalitate.

— Am să chem să ia ceştile şi ceainicul.

Nu ştia ce să mai spună. El nu răspunse nimic în tim ce ea suna.

— Vreţi să vă fac puţină lectură.

— Nu, răspunse domnul Burtel după o scurtă tăcere. Sunt lucruri la care vreau să mă gândesc. Trebuie să reflectez…

Elita îşi suprimă dorinţa de a-i spune că puţin îi păsa de gândurile lui. Părea un moment facorabil ca să-şi dea demisia. Ar fi trebuit să-i spună imediat că este obligată să plece din cauza purtării lui Freddie faţă de ea.

Dar domnul Burtel era atât de palid, părea obosit şi nenorocit! Ar fi fost o cruzime din partea ei, se gândi, să-l mai supere cu ceva. Era preocupat de Madona… dacă n-o fi şi pentru alt tablou, dar nu era sigură, poate că bănuielie ei nu aveau niciun temei. Cum ar putea crede? Era o poveste mult prea fantasică pentru a fi adevărată.

Un chel se prezentă la uşă.

— Vreţi să strângeţi masa? îi spuse Elita.

El adună cu grijă vesela pe o tavă, plie faţa de masă şi ieşi din salon, închizând uşa încet după el.

Domnul Burtel îşi scoase ceasul de buzunar, diamantul scânteie în lumină.

— Cred, draga mea copilă, că aş dori să rămân sinfur. Poate veni cineva să mă vadă. Dar mai întâi aş dormi puţin.

Elita se ridică.

— Da, desigur domnule. Aveţi nevoie de Hans?

Vocea îi tremură uşor când pronunţă numele. Domnul Burtel dădu din cap.

— Nu, de nimeni. Lasă-mă singur. Willie trebuie să se întoarcă. Când va veni îl voi trimite să ducă tabloul.

Scoase un suspin profund. Împusivă, Elita îi luă mâna.

— Sunt atât de dezolată că nu îl puteţi cumpăra.

— Mulţumesc, draga mea, mulţumesc.

Nu îi mai surâse. Avea o voce disperată de om bătrân. Privi în jurul ei. Nu putea să îl ajute cu nimic. Totul era în ordine, nu avea niciun motiv să nu plece, şi totuşi se simţea neliniştită că-l părăseşte.

— Vreţi suna dacă aveţi nevoie de mine, nu-i aşa?

— Da, desigur, nu veni până nu te cehm.

— Fiţi liniştit, îl asigură fata.

Cu inima strânsă, ieşi din salon, ieşi din salon şi merse cu culoar. În faţa uşii camerei el fu cuprinsă de panică la ideea că Freddie ar fi putut rămâne acolo, întins în patul ei, aşteptând-o să revină, ca un painajen oribil care pândeşte întoarcerea muştei.

Dar camera era goală. Închise uşa cu cheala şi deschise larg fereastra; voia aer, mult aer pentru a alunga amintire a braţelor lui Freddie, în jurul ei, ducând-o spre pat.

Ieşi în balcon. Şi Hans care a sărit din balconul vecin, numai pentru că o iubea! Această idee îi încălzi inima. Nu trebuia să-i fie frică sau să se teamă, pentru că Hans exista.

Dar brusc, îşi aduse aminte că el nu l-a împiedicat pe Freddie s-o sărute prima dată. A fost ca un curent de aer rece suflând peste inima ei. Hans o iubea, da! Cuvântul rămase suspendat ca sabia lui Damocles între ea şi bucuria de a se gândi la el. Dar… dar… dar… Erau atâţia de „dar” în ceea ce îl privea pe Hans. Îl iubea totuşi, îl iubea din tot sufletul ei, îl iubea cu fiecare respiraţie, cu fiecare bătaie a inimii ei.

Se întoarse în cameră şi se aşeză pe canapea.

Pentru moment nu putea suporta ideea de a se apropia de pat. Îşi întinse picioarel şi încercă să-şi pună gândurile în ordine, dar să rămână nemişcată i se păru ceva insuportabil şi în curând, se sculă şi începu să străbată camera în lung şi în lat.

Timpul trecea încet. Absorbită de gândurile ei, hărţuită de ultimele întâmplări. Elita începu să pună fiecare gând la locul lui, să recapituleze ce se întâmplase. Dar nimic nu era perfect clar. Ceea ce ascultase ea nu era decât un fragment de conversaţie şi putea foarte bine să însemne cu totul altceva decât îşi imagina.

Totuşi, Freddie şi ceilalţi au avut un comportament straniu

de nenumărate ori

Şi totuşi, franzele pronunţate în salon în timp ce ea telefona din dormitor, păreau să deovedească că toţi erau amestecaţi în furtul Va gogh-ului!

Dar dacă era aşa, de ce acest furt. Dacă domnul Burtel s-a gândit o clipă să achiziţioneze „Fecioara din Vinterburg” pentru cinzeci de mii de lire, chiar şi dacă renunţa la ea pentru a da banii aceştia fiului său, cum putea el să se înjosească să fure un tablou din acel muzeu, şi după câte se părea şi din alte muzee din Europa? Părea inexplicabil şi, în orice caz, foarte greu de înţeles.

Elita se lăsă să cadă pe canapea, dar se sculă din nou pentru câteva minute. Se simţea neliniştită pentru bătrân: era aş de alb, atât de slăbit când îl părăsise… Parcă se rupse ceva în el.

Era cu siguranţă trist, deprimat. Poate, îşi spuse, că nu ar fi trebuit să îl lase singur. A spus că o cheamă, dar dacă nu are forţă să ajungă până la telefon? Aparatul se găseşte în fundul camerei, deci ar trebui să-şi împingă singur fotoliul.

Nu, nu ar fi trebuit să îl las singur, va telefona să afle dacă nu are nevoie de ea.

Brusc, se hotărî să meargă în salon, aşa încât el nu va mai fi nevoit să se deranjeze. Dacă va auzi voci, nu va intra, nu va

asculta nici măcar ce se spune. Ar fi prea îngrozitor şi periculos pentru ea ca să mai aibă chef s-o ia de la început. Va merge numai până la uşă şi dacă cineva se găsea lângă bătrân, se va întoarce în camera ei. Dacă va fi singur, se va asigura doar că totul merge bine.

Se pieptănă, deschise uşa cu precauţie. Niciodată de acum înainte, îşi spuse, Freddie nu va mai avea posibilitatea să intre în camera ei. Dacă va bătea cineva, nu va deschide până nu va fi sigură cine este.

Nu era nimeni prin preajmă, în afara unei cameriste care ducea un teanc de prosoape. Se îndreptă spre apartamentul domnului Burtel. Nu era indiscretă? Nu greşea că nu asculta un ordin imperios?

Dar era prea neliniştită. Niciodată domnul Burtel nu-i păruse atât de bătrân. Câţi ani putea să aibă? Optzeci sau mai mult? Este greu să stabileşti vârsta unui bărbat.

Ajunse în apropierea uşii salonului când, deodată uşa vecină, cea a camerei de culcare, se deschise instinctiv se opri. Recunoscu pe cel care ieşea din cameră.

— Hans!

Cu un strigăt de bucurie nebună, fugi spre el.

— Hans! Hans! Unde ai fost?

Avu impresia fugară că nu era prea încântat că o vedea… Apoi când a surâs, s-a gândit că s-a înşelat.

— Unde te duci? o întrebă încet.

— Vreau să văd dacă domnul Burtel se simte bine, îi răspunse. Dar Hans, am atâtea lucruri să-ţi povestesc…

Hans o luă de braţ.

— Domnul Burtel nu are nevoie de tine. Nu te duce acum la el. Este bine

— Asta voiam să ştiu. Atât de mult am vrut să te întâlnesc!

— Hai în camera ta, îi spuse luând-o de cot şi conducând-o pe culoar.

— Unde ai fost? îl întrebă Elita. Am încercat să te prind la telefon, am trimis să te caute, dar degeaba. A fost ceva grav. Hans, tare grav!

Fără să-i lase braţul, Hans întoarse cu mâna liberă cheia pe care ea o lăsase în broască şi deschise uşa. Ea intră prima şi îl văzu aruncând o privire în spatele lui înainte de a o urma.

Pentru prima oară se gândi că Hans se poartă Bizar. Bucurându-se că îl vede şi în dorinţa de a-l pune la curent cu ce se întâmplase, ea nu-i remarcase până atunci figura încordată. Nici măcar nu o privea cu tandreţea pasionată pe care o aştepta de la el.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă.

— Vreau să-ţi spun ceva, Elita…

Ea îl întrerupse.

— Şi eu de asemenea. Am descoperit ceva înspăimântător!

— Nu avem timp acum să vorbim despre asta, îi spuse cu blândeţe.

Veni lângă ea şi îi puse mâinile pe umeri.

— Trebuie să ai încredere în mine şi să faci pentru mine ceva ce ţi se va părea ciudat, dar este indispensabil, dacă bu ar fi aşa, nu ţi-aş cere.

Tonul vocii lui şi expresia feţei o făcu să-şi uite toate preocupările.

— S-a întâmplat ceva! strigă.

— Mi-e teamă că da. S-a întâmplat ceva grav, dar poţi să mă ajuţi.

— Spune-mi ce pot să fac, răspunse Elita. Pentru tine fac orice, dar explică-mi, te rog.

— Să-ţi explic, este singurul lucru pe care nu-l pot face pentru moment, suspină Hans. Nu am timp. Ascultă-mă atentă. Ceea ce îţi cer este să spui, să juri la nevoie că nu m-ai văzut acum la hotel.

— Că nu te-am văzut? repetă fata. De ce? Şi cine poate să

mă întrebe?

— Nu pot să-ţi spun, mă grăbesc. Te conjur, dacă mă iubeşti, dacă crezi în dragostea mea pentru tine, fă ceea ce îţi cer. Nu m-ai văzut ieşind acum câteva minute din camera domnului Burtel, nu ştii unde sunt, nu ştii dacă sunt în hotel sau nu.

— Dar de ce? De ce?

— Scumpo, iartă-mă, trebuie să plec imediat, zise Hans. Mai acordă-mi o dată încrederea ta. Am să-ţi explic totul, mă auzi? Totul! Dar nu acum.

Se aplecă şi o sărută. Buzele lui întârziară un lung minut pe cele ale fetei apoi se îndreptă spre uşă şi o deschise.

— Hans!

Elita îi întinse braţele, dar el nu se întoarse, îl văzu inspectând coridorul, apoi uşa se închise în urma lui.

Rămase uluită în mijlocul culoarului. De ce era Hans atât de bizar? De ce, o dată în plus, trebuia să spună că nu îl văzuse? De ce nu trebuie să se ştie că ieşise din camera domnului Burtel? Nu era nimic neobişnuit în aceasta, nu îşi făcea doar decât meseria? Simţi nevoia să fugă după el, fără îndoială coboară pe scara de serviciu, deci nu poate fi departe, îl va ajunge.

„Hans, se rugă, spune-mi ce se întâmplă”.

I se păru că aude din nou vocea lui gravă şi grăbită, că îi vede expresia feţei, o expresie pe care nu i-o mai văzuse niciodată, aceea a unui Hans necunoscut, a unui om care luptă cu mari dificultăţi.

Uitându-l pe Freddie şi tot ce se întâmplase puţin mai devreme, Elita se aruncă pe pat. Niciodată nu se simţise atât de singură. Evenimentele grave se desfăşurau în jurul ei şi ea nu le înţelegea.

Faptul că domnul Burtel, Freddie şi ceilalţi aveau motive să se arate misterioşi, dar Hans! Ce avea de ascuns? Ce era rău în a recunoaşte că l-a întâlnit în hotel la sfârşitul după-amiezi? De fapt se gândi cu puţină pică, dacă nu l-ar fi văzut din întâmplare, ea nici nu ar fi ştiut că s-a întors în hotel.

Şi-a amintit că l-a strigat cu disperare în timp ce se lupta cu Freddie, ce făcea el atunci? O mare dragoste împărtăşită nu-l poate avertiza pe unul despre pericolul prin care trece celălalt?

Cu capul vârât în pernă, Elita îşi dorea din inimă ca toate aceste întrebări să nu o mai hărţuiască.

Şi deodată, brusc, după o zi bogată de lovituri de teatru, adormi.

Adormi profund, dar puţin timp după aceea, se trezi sărind

în sus cu o impresie penibilă. Toate întâmplările zilei o copleşiră, somnul nu reuşise să o destindă.

Se sculă şi văzu că era trecut de ora şapte. De ce nu a sunat-o domnul Burtel? De obicei lua cocktail înainte de cină.

Maşinal se pieptănă. Unde era Hans acum? se întrebă. Cu durere, îşi aduse aminte că părăsind-o era neliniştit, preocupat şi că nici nu se gândea la ea.

Îşi ridică părul de pe frunte, îi era cald; ar fi vrut să facă o baie, se gândi că ar face mai bine să meargă să vadă dacă domnul Burtel nu avea nevoie de ceva şi îl va întreba ce proiecte avea pentru seară.

Ziarele de seară trebuie să fi apărut, îşi spuse cu neliniște. Făceau cunva aluzie; a bătrân şi prietenii lui? Descoperise poliţia dovezi cu care îi putea confrunta?

Ieşi şi o luă pe coridorul pustiu. Ziarele erau în faţa uşii salonului, băiatul cu presa a ciocănit, cu siguranţă, dar cum nimeni nu-i spusese să intre, le-a lăsat acolo.

Le adună, regretând că nu erau în engleză ca să le poată citi. Fotografia Van Gogh-ului ocupa primele pagini ale ziarelor; aruncă o scurtă privire. În lipsa culorilor încântătoare imaginea părea ştearsă şi fără interes.

O clipă Elita ascultă: nu se auzea nimic, deschise uşa şi

intră. Domnul Burtel stătea cu spatele. Era aşezat la masă, dar fotoliul său nu mai era aşezat cu faţa la uşă.

— Vă aduc ziarele de seară, spuse fata cu o voce veselă. Mă întreb dacă nu v-ar plăcea să luaţi un cocktail.

Nu obţinu niciun răspuns. Poate, se gândi apropiindu-se de bătrânul domn, a adormit. Dar, deodată rearcă că avea mâinile aşezate cu faţa în jos, ca şi cum ar fi căzut în faţă: una dintre ele strângea ceva.

Elita privi acea mână, înregistrând cu greu ce vedea.

Domnul Burtel ţinea ceasul în mână. Panglica era deşirată şi diamantul nu mai era prins pe ea.

Atunci privi faţa bătrânului, în parte ascunsă de braţe. Un lung moment rămăsese nemişcată, cu inima îngheţată în piept. Apoi încet, foarte încet, întinse o mână şi o atinse pe cea a domnului Burtel. Era rece ca marmura. Domnul Burtel era mort.

CAPITOLUL 11

— Este mort. Este mort…

Gâfâind, Elita repetă întruna aceste cuvinte. I se părea că totul s-a oprit în loc, de-abia mai putea respira, nu putea nici să

se mişte, nici să gândească, nu făcea decât să murmure.

— Este mort.

Ea nu mai văzuse un mort de aproape până atunci, dar ştia că nu mai era niciun strop de viaţă în domnul Burtel. Pe neaşteptate, remarcă că ceafa cheală a bătrânului, o pată aparte, o pată de sânge. Instinctiv trase concluzia: bătrânul a fost lovit, rănit, cu un obiect tare.

Nu zimţea nicio panică, dar avea strania impresie că s-a transformat într-o statuie. Observă poziţia cadavrului, mâna stângă strângea ceasul fără diamant, dreapta întinsă pe masă, cu cele cincin degete desfăcute. Ca şi cum încerca să reţină ceva.

Cu privirea fixă, Elita crezu că aude o voce: „Nu te mai duce la domnul Burtel înainte ca el să te sune”.

Era un ordin şi ea nu l-a înţeles. Nu s-a supus… pentru a descoperi asta.

Trebuia să plece, să iasă din cameră. Trebuia să se comporte ca şi cum ignora ceea ce vedea: un nort cu mâinile pe masă.

Aproape maşinal se întoarse şi porni spre uşă. O deschise şi îi trecu pragul fără să se uite în urmă. Puse ziarele jos, unde le găsise, şi plecă pe coridor încet, căci fiecare pas îi cerea un mare efort. Fără zgomot, intră în camera ei, închise uşa şi privi în jur

fără să vadă nimic, neştiind chiar prea bine unde se află.

Domnul Burtel era mort, era mort pentru că l-au lovit la ceafă.

Mort asasinat!

I se părea că cineva îi striga cuvintele în urechi. Fiecare silabă răsuna în cameră. Cineva l-a omărât pe domnul Butrel.

— Nu! Nu! Nu!

Îşi auzi propria voce răspunzând.

— Nu este adevărat! Nu este posibil. Era bătrân, putea muri dintr-o clipă în alta. A murit de moarte naturală

A fost o crimă…

Elita tremura. Judecata ei, lucidă şi necruţătoare, o obliga să privească lucrurile în faţă: era vorba de o crimă şi criminalul a furat diamantul, precum şi un alt obiect care se găsea pe masă.

— Nu era adevăra! protestă Elita.

„L-ai văzut cu propriii tăi ocho, răspunse rece bunul ei simţ. El încerca să împiedice să i se ia două lucruri: diamantul şi un alt obiect şi un alt obiect pe care-l ţinea cu degetele cripsate”.

Ce încerca să reţină?

— Bu ştiu! Nu ştiu! gemu fata.

„O ştii foarte bine! Ştii perfect ce era. Tu ştii că domnul Burtel trebuia să examineze în acel moment ceea ce aştepta de

ore: Van Gogh-ul!”

Îşi puse mâna în faţa ochilor. Un hohot de plâns o înecă.

„Hans ştia că domnul Burtel era mort când la văzut ieşind din cameră, continuă nestingherită vocea logicii. O ştia, de asta nu te-a lăsat să intri. Ţi-a spus să rămâi la tine în cameră până când te cheamă bătrânul, îţi aminteşti? Ţi-a comandat să nu te mişti din cameră şi tu nu ai ascultat”.

— Încerca să mă protejeze, pledă Elita.

„Te-ar fi protejat mai bine spunându-ţi adevărul, chemând un medic, pe directorul hotelului şi poliţia”.

— Avea cu siguranţă un motiv!

„Da, şi acest motiv îl grăbea să iasă, îl obliga să te facă să juri că nu l-ai văzut”.

Elita începu să măsoare camera cu capul în mâini.

— Nu ştiu, gemu. De ce trebuie să mă chinuiesc astfel? Nu ştiu de ce era atât de grăbit să plece!

„Aminţeşte-ţi… ascundea ceva sub haină, ceva ce făcea o un flătură. Nu ai remarcat-o?”

— Da, dar, dar ce legătură are cu restul?

„Gândeşte-te… gândeşte-te bine la forma care părea să o aibă obiectul. Era îngust şi rulat, putea fi foarte bine o pânză.

— Nu! Nu! strigă Elita.

Deschise fereastra. Se sufoca. Rămăsese cu capul lipit de giurgiuveaua ferestrei, cu ochii închişi, încercând să-şi recapete suflul. Se simţea sfâşiată de oboseală, ca şi cum ar fi luptat împotriva a nenumărate piedici.

Totul era adevărat. A încercat să ascundă adevărul, să nu se gândească, dar era imposibil. Este adevărat. Hans purta sub haină ceva ce semăna teribil cu o pânză rultă. Pe moment de-abia a remarcat-o, a văzut-o fără să-i dea vreo importanţă. Apoi nu a îndrăznit să-şi amintească acest detaliu, l-a alungat chiar din cel mai secret col al inimii. Şi totuşi, chiar în momentul în care tânărul i-a spus la revedre, ea a ştiut că era ceva suspect în atitudinea lui şi în ce ascundea cu atâta grijă.

Elita sări în sus, Hans nu putea comite aceste crime! Hans era aşa de bun, aşa de tandru şi de înţelegător! Cum să fi lovit el fără milă, atât de brutal, un săman moşneag fără apărare, şi aşa numai din cupiditate? Era impozibil!

Ar fi crezut acest lucru dacă ar fi fost făcut de alte persoane, Freddie, Wllie sau George, de exemplu, şi chiar de alţi oameni întâlniţi mai demult, dar nu Hans! Oricine, dar nu Hans!

Îşi aminti blândeţea braţelor lui şi instantaneu regăsi amintirea forţei loc. Îşi aminti ce voia să-i ofere: cel mai frumos inel de logodnă posibil.

„Ce piatră vrei, Elita?”

Nu, nu putea fura diamantul pentru un motiv atâtr de frivol. De asemenea, nu putea fura tabloul numai din cupiditate.

Dar vocea din capul ei se încăpăţâna.

„Ce ştii tu despre el? Un bărbat pe care l-ai întâlnit pe coridorul unui hotel, careţia procurat de lucru pentru că asta-i servea interesele. A fost tot timpul misterios, ce ţi-a spus despre el? De unde vine? Cine-i sunt părinţii? Unde a fost crescyut? Poţi răspunde la vreuna din întrebări?

— Îl cunosc! gemu Elita. Îl ştiu incapabil să comită o mârşăvie!

„Atunci de ce a ieşit din camera domnului Burtel cu Van Gogh-ul sub haină şi, fără îndoială, cu diamantul în buzunar?”

— De ce? De ce? De ce?

Elitei i se părea că atmosfera camerei se umplea cu întrebări neliniştitoare la care o singură persoană putea răspunde: Hans.

Începu să se roage cu disperare:

— Nu este adevărat, Doamne, Dumnezeule! Fă să nu fie adevărat. Fă să fie un coşmar din care să mă trezesc. Nu lăsa ca Hans să fie un asemenea lucru, o laşitate mai rea decât laşităţile! Te rog, bunule Dumnezeu, te implor, fă să fie inocent. Îl iubesc!

Repetă tare ultimele cuvinte:

— Îl iubesc.

Şi era adevărat. Îl iubea. Chiar dacă toate aparenţele îl arătau ca pe un ucigaş şi un hoţ, ea tot îl iubea şi îl va iubi chiar dacă fusese atât de crud încât să-l lovească pe bătrânul care-i dăduse de lucru.

Avea impresia că-i sângerează inima, nu aty pentru motivul al cărui autor era Hans, ci pentru că fusese o crimă inutilă şi absurdă. Îi era milă de Hans. Ei erau tineri. Aveau de partea lor forţa şi energia. Ce contau banii!

Ea înţelegea foarte bine pasiunea domnului Burtel pentru „Fecioara” lui Rubens: dragostea pentru frumos făcea parte din caracterul lui. Nu valoarea tabloului, ci splendoarea era aceea care-l atrăgea tragic pe bătrân, aşa o înţelegea.

Dar ca Hans să fi furat Van Gogh-ul pentru a se poate bani se părea o nebunie. Niciodată Hans nu păruse preocupat de sărăcie sau bogăţie, părea că nici nu se gândeşte la ele, părea fericit cu slujba lui.

Şi de ce a ales exact acel moment? Părea că întregul plan fusese concepu şi realizat cu precizia unui ceasornic.

Nu, acest ultim punct era fals, se gândi Elita. În acest caz, Hans ar fi furat tabloul şi diamantul fără să-l fi ucis pe domnul

Burtel. El intra şi ieşea când voia în apartamentul patronului său, i-ar fi fost foarte uşor să le ia în timp ce acesta dormea, seara târziu sau dimineaţa devreme.

— Nu era vinovat, sunt sigură, nu era vinovat!

Inima ei era convinsă de nevinovăţia lui, dar raţiunea îl găsea vinovat.

Ce trebuie să fac?

Părăsi fereastra şi veni să se aşeza pe canapea. Hans nu spusese la ce oră se întoarce.

Se simţea la capătul puterilor, nu putea continua aşa. Un om era mort, un om ce fusese bun cu ea, şi pentru care, orice ar fi fost, ea simţea o adevărată afecţiune.

Ce se va întâmpla când vor descoperi cadavrul? Dintr-o clipă în alta, Freddie şi Wllie se vor întoarce pentru cină. Vor chema directorul şi poliţia. Elita se gândi că, în mod sigur, nu avea niciun chef să se amestece poliţia în treburile lor, dar trebuia neîntârziat anunţată. Domnul Burtel decedase de o moarte violentă.

Îşi spunea că nu ar putea suporta toate astea, ancheta poliţiei, interogatorii, depoziţiile ce trebuiau făcute. Şi apoi, vor veni ziarişti care se vor bate pentru a obţine un interviu: Adolf Burtel era o personalitate internaţională iar tatăl lui fusese

renumit în lumea artelor.

Toate aceste obligaţii o aşteptau, dar Elita nu îndrăznea încă să se gândească la încercarea supremă ascunsă în inima ei: Hans va fi arestat! De ce plecase? De ce a părăsit hotelul?

Era sigur, inevitabil că toate bănuielile vor cădea asupra lui, valetul personal al mortului, persoana ce se putea apropia de bătrân în orice clipă a zilei. Ea putea foarte bine să nu fie singura persoană care l-a văzut intrând sau ieşind din apartament, putea fi întâlnit persoane pe scară de incensdiu sau tranversând curticica.

Era inevitabil, va fi prins, arestat, târât prin tribunale. Ea nu ştia dacă pedeapsa cu moartea exista în Danemarca, dar chiar în caz contrar, dacă nu va fi spânzurat pentru crimă, va fi aspru pedepsit: douăzeci de ani, poate mai mult, de petrecut între zidurile unei închisori.

Elita gemu, simţea că înnebunea. Toate astea nu puteau fi adevărate, nu se putea întâmpla. Era un coşmar! Un adevărat coşmar!

Ultimele raze ale soarelui ce apunea intrau pe fereastră, poleind covorul cu pete aurii. Elita îşi amintea de lumina care strălucise seara trecută la una din ferestrele bătrânului castel de Vinterburg, atunci când totul din jurul lor era numai tenebre.

Acea lumină părea în acel moment că o ghidează, că o susţine.

Brusc, sări în picioare. Luase o hotărâte. Nu era decât un singur lucru de făcut pentru a-l putea juta pe Hans, şi acel lucru îl făcu pe loc: ridică receptorul.

— Doresc o convorbire personală, spuse ea. Vă rog, cereţi pe domnul Garson, hotel Vlaridge, Londra.

Aruncă o privire spre pendulă. Era şapte şi jumătate, tatăl ei se îmbrăca pentru cină. Dacă reuşea să îl prindă, poate va reuşi, fără să-i spună nimic important, să-l facă să înţeleagă că avea teribilă nevoie de el, că trebuia să vină de urgenţă la Copenhaga s-o întâlnească.

Ce surprinzător lucru, îşi spusese. Da, ea avea nevoie de tatăl ei, era fericită că el exista, fericită că are în el un protector puternic şi sigur. Poate că exact asta le trebuia tinrilor, securitatea, sentimentul că depind de persoane mai în vârstă care sunt veşnic acolo, orice s-ar întâmpla.

I se ceru să închid va fi chemată în clipa când vor stabili legătura cu domnul Garson.

Elita începu să măsoare camera în lung şi în lat. Afară cerul se colora în culorile calde ale nopţii dar ea nu le vedea. Ea nu vedea decât noaptea din inima ei, neagra obscuritate a supărării şi a neliniştii.

— Hans! Hans! murmură.

Dar repetându-i numele nu făcea decât să se chinuie în continuare.

Îşi reaminti evenimentele zilei, întâlnirea cu Hans la muzeu, plimbarea în taxi, întoarcerea la hotel, apoi lupta cu Freddie, noutatea fugii lui Kupenski. Cine era kupenski şi ce rol juca în această afacere?

O dată în plus creierul ei se învârtea în gol. Era greu de reconstituit ce se întâmplase, de tras concluzii logice din acest almagam de fapte şi frânturi de conversaţie. Un singur lucru era sigur, din păcate, că bătrânul domn Burtel era mort.

Şi se reîntorcea iarăşi la acelaşi punct, la clipa în care, atingând mâna bătrânului, şi a simţit-o îngheţată.

Mort! Sărmanul, încântătorul domn Burtel! Mort! Un cuvânt teribil, definitiv, înspăimântător prin semnificaţia lui tragică. Avea impresia că figea de un pericol care o urmărea, o va prinde şi o va distruge. Şi ea ştia foarte bine care era acel pericol.

— Îl iubesc! strigă cu disperare.

Eterna neputinţă a femeilor o comanda să aştepte fără să poată face nimic şi să vadă fiinţa iubită distrusă sub ochii ei.

Telefonul sună. Elita sări şi apucă receptorul.

— Aici Londra. Nu închideţi.

Auzi tot felul de trosnete, voci străine, apoi o voce englezească, extrem de rafinată care răspundea:

— Bună seara, aici hotel Claridge.

Şi imediat inflexiunile incisive ale domnul Garson.

— Alo! Cine e acolo?

— Tăticule!

De ani nu-l mai chemase aşa.

— Cine e acolo? Cine vorbeşte?

— Eu sunt, Elita! Oh! Tăticule, sunt atât de mulţumită că te aud!

— Elita!

Vocea se schimbase brusc. După o tăcere, de care avusese nevoie fără îndoială ca să-şi revină din şoc, spuse:

— Unde eşti? Nu pot să cred că eşti chiar tu!

Avea în voce o căldură veselă pe care nu i-o remarcase niciodată.

— Sunt la Copenhaga şi… am necazuri mari.

— La Copenhaga? Ce naiba faci acolo? Te-am căutat în lumea întreagă, numai acolo nu.

— Este o poveste lungă, nu pot să-ţi explic acum.

— Nu te nelinişti, micuţa mea, important este că eşti vie.

Oh! Elita, întoarce-te! Sunt dezolat că te-am necăjit, nu sunt decât un imbecil bătrân. Nu am înţeles.

Elita îşi înghiţi saliva. Nu era posibil, nu era tatăl ei cel care vorbea astfel! Granit Garson să se scuze, Granit Garson spunând că vrea s-o vadă!

Pentru o clipă fu incapabilă să răspundă, iar el continuă:

— Te rog, Elita, vei face tot ce vrei, vei face ce îţi va plăcea. Şi nu se mai pune problema să te măriţi cu Alan. Cred că am devenit un idiot bătrân dacă am crezut că te pot obliga să te măriţi împotriva voinţei tale. Iartă-mă, draga mea, şi întoarce-te: nu te am decât pe tine pe lume!

Îi auzi vocea sfărâmându-se. Avea lacrimi în ochi.

— Oh! Tăticule! murmură Elita.

Acum înţelegea că el trebuia să se fi simţit groaznic de singur fără ea. Niciodată nu se gândise la aşa ceva.

— Aşteaptă, îi spuse după o scurtă pauză, ca şi cum s-ar fi şters la ochi. Vin să te iau. Dacă nu este avion într-o oră, două, închiriez unul. Unde locuieşti?

— Tăticule!

Nu ştiu dacă plângea sau râdea. Asta era el. Uitase eficienţa de care dădea dovadă Granit Garson. Îi indică numele hotelului.

— Da, da, spuse, îl cunosc. Nu veni la aeroport. Vin eu

direct la hotel.

— Aşteaptă un minut, spuse Elita iute. Tată, aici nu sunt sub numele meu adevărat. Este foarte, foarte important să nu se afle; vor fi ziarişti şi alte persoane de acest calibri.

— Ziarişti? De ce?

Vocea lui deveni bănuitoare.

— Nu din cauza mea, spuse repede fata, dar a fost o crimă.

Se gândi imediat că nu trebuia să spună asta. Dacă, din întâmplare, mortul nu va fi descoperit până la sosirea domnului Garson?

— Nu vorbi despore asta, îl rugă speriată, nu vorbi cu nimeni, dar vino iute. Întrebi de domnişoara Gardener, este numele sub care sunt cunoscută. Camera mea este numărul şaptezeci şi şapte.

— Foarte bine, nu te nelinişti.

După vocea ei, el trebuia să fi ghicit starea ei de agitaţie.

— Nu te nelinişti, repetă Garson, voi aranja totul. Numai nu dispărea din nou. Nu aş mai putea suporta.

— Te aştept, tăticule şi… regret.

— Avem destule lucruri de iertat amândoi, repetă el.

Elita plângea când închise telefonul, de uşurare de data asta. Niciodată nu a sperat, nici măcar nu a bănuit că tatăl ei

poate fi atât de bun şi de înţelegător. Era atât de obişnuită să-l audă veciferând când lucrurile nu mergeau după voia lui… Acum ştia că el putea fi şi tandru şi că, de cum va fi acolo, totul se va aranja. Încă puţin şi ar fi gata să creadă că el putea învia un mort şi reajează lucrurile aşa cum erau în ajun.

Acum nu avea decât să aştepte. Se apropie de uşă şi ascultă. Dacă ar fi fost descoperit domnul Burtel ar fi forfotă pe coridor. Elita se dezbrăcă şi făcu o baie, apoi se îmbrăcă cu rochia neabră pe care o purtase în seara când cinase cu Hans.

Ce fericiţi au fost atunci şi cât de iute li se spulberase fericirea. Aproape că-l ura pe Hans că le-a compromis-o.

„Ce bine mi-ar prinde dacă l-aş detesta”, îşi spuse. Dar era imposibil şi o ştia bine. Îl iubea, îl iubea cu toată fiinţa ei. Ea ştia că dacă ar suna telefonul acum şi el ar chema-o, s-ar duce să-l întâlnească. Dacă ar fi vorba să fugă în America sau aiurea, l-ar urma orbeşte fără măcar să-şi aştepte tatăl. Ar fi rău, crud, dar asta-i dragostea! îşi dăduse inima lui Hans şi nimic în lume n-o putea opri.

Termină cu îmbrăcvatul şi ce se aşeză privind oglinda fără să-şi vadă imaginea în ea, căci auzi o ciocănitură discretă în uşă. Se sculă dintr-o săritură, gândindu-se că venise tatăl ei, apoi îşi dădu seama că era imposibil, trecuseră doar trei sferturi de oră

de când vorbise cu el la Londra.

Poate era Hans! Sau Freddie!

— Cine e acolo? întrebă.

— Sunt directorul, domnişoară Gardener. Vreau să vă vorbesc.

Deschise uşa, directorul intră şi ea înţelesese după figura lui că era la curent.

— Mi-e teamă că am veşti proaste, pentru dumneavoastră, domnişoară, îi spuse.

Patronul dumneavoastră, domnul Burtel, s-a îmbolnăvit.

Elita simulă surpriza.

— Bolnav? Are nevoie de mine? Merg acum!

Directorul dădu din cap.

— Doctorul este lângă el. Îl va duce la…

Ezită câteva secunde.

— La spiţa, termină.

— Sunt dezolată, murmură Elita palidă.

— Totul este organizat, reluă directorul. Acum am o rugăminte să vă adresez din partea contelui Klint. Vă amintiţi de el, presupun.

— Da, desigur. Ce doreşte?

— Vă roagă să aveţi marea amabilitatte de a lua tabloul

cunoscut sub numele Fecioara din Vinterberg şi să îl duceţi la castelul de Vinterberg. V-a trimis o maşină care aşteaptă jos. Doreşte să însoţiţi personal tabloul.

— De ce?

— Nu ştiu, m-am oferit să-l trimit cu unul din funcţionarii mei de încredere, dar a insistat că numai dumneavoastră şi nimeni alcineva să ducă tabloul.

— Voi merge cu plăcere, zise Elita fericită de această diversiune. Castelul nu este prea departe de oraş, nu-i aşa? Nu aş vrea să întârzii prea mult?

— Maşina este jos, domnişoară.

Fata îşi luă pardesiul şi geanta de pe toaletă. Îşi zări faţa în oglindă, o faţă palidă, trasă. Se întoarse cu indiferenţă. Puţin îi păsa de fizionomia ei! Singura ei problemă era că îţi putea pune alţii întrebări în legătură cu acest lucru. Dar acum se putea pune acest lucru pe seama veştii morţii şefului ei.

Se întrebă neliniştită ce se întâmpla dacă va suna Hans şi ea nu va fi aici. Ar fi trebuit să-l întrebe pe director şi alte detalii: cine îl va duce pe domnul Burtel la spital? Unde se găseau Freddi, Willie şi George? Dar era prea periculos să pună aceste întrebări. Risca să menţioneze un fapt pe care nu trebuia să-l ştie. În ceea ce-l privea pe Hans, nu putea decât implora

cerul ca ei să nu remarce absenţa lui într-un moment în care el ar fi trebuit să fie la post.

— Nu drumul nu va fi prea lung, spuse directorul. Drumurile sunt bune şi puţin aglomerate la această oră.

Merse împreună pe coridor. Trecând prin faţa salonului domnuui Burtel, Elita văzu uşa deschisă, auzi voci în cameră şi i se păru că zăreşte un bătrân în uniformă, dar poate că se înşela.

Directorul mergea iute şi ascensorul îl aştepta pentru a-l duce la parter. Tabloul era în hol: directorul îl luă cu respect din mâinile unui funcţionar şi îl duse personal până la maşină. Îl aşezase pe scaunul din spate, lângă Elita.

— Voi telefona contelui şi-i voi spune că sunteţi pe drum, domnişoară, spuse. A insistat foarte mult să plecaţi imediat.

„Vrea să-şi recupereze tabloul, se gândi Elita. Presupun că nu vrea să-l ştie singur pe drum, chiar în maşina lui personală”.

Nu era de mirare după furtul Van Gogh-ului. Elita îl cunoscuse suficicent pe danez pentru a ghici că tot ce lise întâmpla tablourilor de sub protecţia lui îl afecta produnD.

Maşina merse pe străzi luminate, trecu podul peste canale liniştite, apoi merse pe drumuri de ţară.

„Ultima dată când amer pe acest drum Hans era lângă mine” îşi spuse Elita cu inima strânsă. Închise ochii şo începu şi

începu să-l întâlnească în gând. Nu şi-l putea imagina ascunzându-se, trăind cu spaima în suflet de a fi arestat. Era un lucrur care se potrivea foarte puţin cu Hans, cu felul lui mândru de a privi lumea, cu o siguranţă care provenea indiscutabil dintr-o mare încredere îl el însuşi.

„Hans nu putea fi un hoţ!”, era pentru a mia oară când spunea asta, „şi mai puţin un ucigaş”. Dar repetarea cuvintelor o durea de fiecare dată ca o lovitură de punal.

Se va întreba cum îi va explica tatălui ei toate aceste evenimente petrecute de la plecarea ei. Cum putea să-i spună: „Nu numai că am găsit de lucru, dar în plus, am găsit şi pe bărbatul pe care-l iubesc şi cu care vreau să mă mărit. Numai că poliţia îl caută în acest moment”.

O clipă ea încercă să se convingă că era liniştitor faptul că disrectorul vorbise de o „boală” a domnului Burtel; apoi îşi aminti că toate hotelurile, mai ales în cele mari, era detestată moartea unui client. Dacă se întâmpla totuşi, era ţinută în secret pentru a nu speria sau afecta pe ceilalţi clienţi.

„Nu vreau ca adresa noastră să fie dată la cronica necrologică” îi explică directorul unui palat pe Riviera franceză. Dacă oricine era în percol de moarte, se făcea tot posibilul pentru a fi cât mai discret trimis la spital sau într-o clinică. Un

mort într-un hotel era o tragedie.

Şi totuşi, se gândi Elita, oamenii în general mor de moarte naturală. Ce se întâmpla când era o crimă? Poliţia va avea cu siguranţă un cuvânt de spus.

Încă o dată încerca să se convingă că se întâmplas” nu era o adevărată rană pe ceafa bătrânului, ci o simplă zgâriietură. Dar ştia perfect ce era.

Cum putea să fie atât de calmă? Cu puţin înainte, directorul hotelului nu şi-a dat seama cât e de tulburată, şi era sigură că, intrând în castel şi restituind Ruben-ul, contele Klint nu va remarca nici el nimic. Numai ea ştia cât de torturat era sufletul ei de neliniştea cauzată de maorte şi supărare.

„Hans! Hans! Hans!”

Ar fi vrut să-i strige numele. Voia să-l găsească şi să-l strângă în braţe, voia să plângă pe umărul lui, să-l protejeze, să-i salveze şi mai presus de toate să-i spună că-l iubeşte.

Venise momentul în care el avea nevoie de ea şi nu dădea înapoi. Trebuia să se întâlnească cu el într-un fel sau altul, nu ştia cum, dar simţea că, deoarece el o iubea, mai devreme sau mai târziu îi va trimite un mesaj pentru a-i spune că este în viaţă şi că este bine.

Dragostea învinge orice obstacol, îşi spuse Elita. Dar

mâinile ei fără mănuşi îi tremurau pe genunchi.

Trebuia să se aştepte la una ca asta, era rezultatul atorşocuri emotive care se manifestau astfel.

Şi şocurile nu-i lipsiseră. Să-l găsească pe Burtel mort în camera lui, să ghicească ce ascunde Hans sub haină, fără să mai vorbim de explozia de la muzeu şi de atacul lui Freddie. Se cutremură.

În acel moment maşina se opri în faţa castelului. Elita ajunse fără să-l zărească. Acum îl vedea profilându-se pe cer.

Turnurile ascuţite, piatra gri a zidurilor, ferestrele înalte, totul părea că face parte dintr-o ilustrată a poveştilor lui Anderson. După terase se zărea marea. Era atât de frumoasă şi liniştită încât fata se simţi puţin reconfortantă. Lumea nu era plină de frumuseţi? Ce însemnau le lingă astea grijile minuscule ale fiinţelor umane?

Dar, brusc se gândi că frumuseţea în sine nu era suficientă, numai oamenii contau, femeile şi bărbaţii care populau acest univers şi care încerevau, fiecvare după posibilităţile lui, să atingă această frumuseţe, într-o manieră sau alta, înainte ca moartea să-l cheme.

Un servitor deschise uşa maşinii. Elita revăzu locul unde ea şi Hans se opriseră pe terasă, îşi aminti cum inimile lor bătuse

una lângă alta. Cu o dureroasă precizie, simţi parcă atingerea buzelor lui, auzi cuvintele pe care el le murmură, retrăi fericirea pe care o simţise în timpul acelui sărut care-i apropiase unul de altul.

„Oh! Hans, Hans!” striha inima ei. Toată fiinţa ei era un elan pentru el, un elan pasionat, o sete de a-i simţi prezenţa…

Se gândi că puterea dragostei va face cu siguranţă să-i parvină un mesaj de la ea, oricare ar fi locul în care el se găsea, un mesaj care-i va evoca locurile dragi unde el o ceruse de soţie.

— Vreţi să veniţi pe aici, domnişoară? îi spuse servitorul într-o engleză proastă.

Elita îl urmă în castel. Minunata clădire era la fel de încântătoare pe cât de maiiestoasă era în exterior. Avu impresia că parcurge kilometrii întregi de parchet ceruit, acoperit în parte cu covoare persane în culori alese. În trecere admiră tablourile în ramele lor aurite, mobilele încrustate cu fildeş, perdelele de saten.

Servitorul o conduse pe o scară în spirală, din lemn de stejar scultat. La primul etaj merseră pe un coridor şi, în sfârşit o uşă se deschise spre o lungă galerie de proporţii armonoase, a cărei pereţi erau acoperiţi de tablouri.

O lumină plăcută, date de imense aplice de argint,

dezvăluia comori de marmură şi mozaic, aur şi argint, porţelan sau cristal. Era un adevărat muzeu şi, totuşi, galeria avea atmosfera călduroasă a unui salon pe care-l iubeşti şi în care trăieşti.

Erau flori pe mese şi un foc vesel în căminul situat în fundul camerei. De lângă el se sculară şi înaintară spre vizitatoare doi câini mari, prietenoşi dar curioşi şi atenţi la orice mişcare, gata de apărare.

Un bărbat aşezat lângă cămin. Se ridică, şi Elita, puţin ameţită de lumină, se gândi că trebuias a fie contele Klint cel spre care înainta.

De-abia realiză că servitorul îi pusese în mână „Fecioara" din Vinterberg, înainte de a închide uşa în urma ei. Era prea preocupată pentru a se mai mira de ceva.

Ajunsese aproape de cămin şi deja întindea tabloul bărbatului care stătea în picioare, când ridică capul şi-l privi.

O clipă crezu că visează. Se opri brusc, încremenită de stupoare.

— Hans! murmură. Ce faci aici?

El surâse şi ea se apropie iute, uitând de preţiosul colet, uitând unde se găseşte, uitând de pericoului care-l înconjura.

— Hans! aproape strigă, m-am gândindt atât la tine! Mă

întrebam unde eşti?

— Sunt aici, spuse încet. Mi-a fost îngrozitor de teamă că nu vei veni.

— Dar contele Klint… începu ea.

Se întrerupse, gândindu-se că explicaţiile erau o pierdere de timp reţios.

Şi deodată, printr-o străfulgerare, fu convinsă că Hans nu ştia nimic. Nu ar fi putut surâde astfel dacă ar fi ştiut. Tot ce-şi imaginase era fals: Hans nu ştia ce se întâmplase.

Nu făcu niciun gest pentru a o atinge, stătea pe loc, privind-o cu acea expresie care-i plăcea, cu buzele pregătite pentru sărutul pe care-l aştepta cu nerăbdare.

Cu un gest rapid puse tabloul pe un scaun.

— Hans, trebuie să pleci de aici imediat! Credeam că te ascunzi pe undeva, credeam că ştii totul.

— Ce să ştiu? o întrebă.

— Că domnul Burtel este mort, răspunse Elita, mort, Hans, şi… şi cineva l-a asasinat.

— De unde ştii?

Vocea lui devenise severă.

— Eu… eu m-am dus în salon, mărturisi. Şi l-am văzut.

— Ţi-am recomandat să rămâi la tine. Ţi-am cerut să

aştepţi să te cheme domnul Burtel.

— Da, ştiu, dar am adormit şi… sculându-mă, m-am gândit că poate m-a chemat şi nu am auzit. Dar… oh! Hans, tu ştiai că este mort?

Era o acuzare şi buzele tânărului se cripsară.

— Ştiam, da, spuse.

— Dar nu înţelegi că te vor căuta, exclamă fata.

Urmă o mică tăcere, apoi Hans remarcă:

— Mă crezi vinovat. Crezi că l-am omorât?

Elita îl privi drept în faţă, cu curaj.

— Nu ştiu, spuse încet, nu înţeleg. Ai ieşit din apartament, mi-ai spus să nu merg acolo… şi când am intrat, domnul Burtel era mort. Diamantul lui nu mai era acolo… nici tabloul. Cred că privea Van Gogh-ul când a fost lovit.

— Şi crezi că eu l-am lovit?

Fata îşi puse mâinile la ochi.

— Nu ştiu nimic, nu ştiu ce să cred. Dar…

Spontan, întinse mâinile spre Hans.

— Nu ştiu decât un singurul lucru: te iubesc. Dacă vresi să te salvezi acum, dacă vrei să te ascunzi, vin cu tine. Dacă te iau, dacă eşti… condamnat, te aştept. Te iubesc, Hans. Restul îmi este indiferent.

— Vrei să spui că vei continua să mă iubeşti, spuse încet, chiar dacă sunt un asasin, chiar dacă l-am omorât pe omul care-mi asigura pâinea şi care avea încredere în mine? Mă vei iubi chiar şi aşa?

— Te iubesc, murmură Elita cu disperare. Sunt sigură că dacă ai făcut asta, ai avut un motiv major. Nu cred că dragostea poate dispare, orice s-ar întâmpla, dragostea este mai puternică decât orice. Dragostea mea face parte din mine aşa cum eu fac parte din tine. Te iubesc şi indiferent ce-ai făcut sau nu, eu sunt a ta.

Vocea ei vibra, disperată şi în acelaşi timp limpede şi hotărâtă. Avusese intenţia să vorbească pe un ton calm, dar cuvintele ei erau pline de un jurământ de credinţă ce suia din fundul sufletului ei.

Figura Elitei îşi pierduse toată culoarea, dar îşi ţinea privirea ridicată spre el. Ea îi aparţinea şi voia ca el să înţeleagă asta: în ciuda a tot ce se întâmplase, ea îl iubea şi îi aparţinea.

— Cred că eşti cu adevărat sinceră, murmură în sfârşit.

— Cum aş putea să te conving? Aproape că strigă. Lasă-mă să vin cu tine. Să fugim, dacă mai avem timp. Poate putem merge în America: voi lucra, voi reuşi să te apăr. Să nu mai pierdem aici niciun minut. Au descoperit corpul lui Burtel,

l-a dus la spital.

Hans respiră profund.

— Niciodată nu voi uita ceea ce mi-ai spus, declară grav. Nu cred că o femeie ca tine mai poate exista în tot universul, o femeie atât de excepţională.

Apucă mâinile fetei într-ale sale şi le duse la buze, doar Elita se degajă cu repeziciune.

— Nu avem tim de pierdut. Trebuie să fii rezonabil, să consideri lucrurile cu bun simţ.

— Şi să ne salvăm? o întrebă surâzând.

— Te iubesc, îi răspunse. Te iubesc atât încât de-abia pot suporta să stau şi să te privesc. Aş vrea să te pun pe un piesdestal şi să te ador, aş vrea să ard tămâie şi să cânt un imn de mulţumire, căci eşti atât de necrezut de minunată încât cred că visez.

— Măcar dacă am putea visa, spuse cu amărăciune fata.

Privi în jurul ei.

— De ce eşti aici? întrebă cu mirare. Ce faci în acest castel? Contele nu te va putea apăra când va veni poliţia.

— Acest castel nu-i aparţine contelui Klint, spuse Hans.

— Ei bine, atunci proprietерul, oricare ar fi, spuse cu nerăbdare Elita.

— Eu sunt proprietarul, spuse Hans liniştit. Aici sunt la mine acasă.

Elita îl privi ca şi cum şi-ar fi pierdut capul. „Nu mai ştiu ce să spun” se gândi.

— Sunt la mine acasă, spuse Hans încetişot, dar înainte de a mă explica, am ceva să-ţi spun: te iubesc. Elita, cum nicio femeie nu a mai fost iubită, în toată istoria omenirii. Te iubesc, Daomne! Cât te iubesc!

O luă în braţe. Ar fi vrut să-i pună o sută de întrebări, dar el îi căută buzele şi ea dorea cu atâta disperare să fie sărutată încât, cu un mic suspin, se abandonă sărutărilor lui.

CAPITOLUL 12

După puţin tim, Elita ridică capul.

— Eu nu… înţeleg, reuşi să articuleze.

Hans o privi în ochi. Buzele lui erau încă aproape de cele ale tinerei fete.

— Știu, draga mea. Dacă ai şti cât de greu mi-a fost să joc această comedie.

— Dar… domnul Burtel este mort! bâlbâi Elita.

— Din nenorocire, da, zise Hans încet, dar îţi jur că nu l-am omorât eu. De fapt, nimeni nu l-a omorât.

— Nimeni? repetă Elita cu ochii măriţi. Dar… avea o rană la ceafă.

— Da, admise Hans. Kupenski i-a dat o lovitură de pumn, şi inelul pe care-l purta l-a rănit pe sărmanul bătrân. Ştiu asta pentru că în acel moment am intrat în salon.

— Oh! l-ai văzut…?

— Era prea târziu pentru a-l mai salva pe domnul Burtel. De mult timp inima lui era slăbită. Emoţia şi efortul făcut pentru a-l împiedica pe Kupenski să-i fure preţiosul diamant şi pânz care o reţinea pe masă a fost prea mare pentru el.

— Dar kupenski? De ce nu l-ai arestat?

— În timp ce fugeam spre domnul Burtel, Kupenski a lăsat totul şi a fugit. Puţin mai târziu, am adunat diamantul şi pânzele; ştiam ce am de făcut.

— Pânzele? repetă fata. Nu era decât una.

Braţul lui Hans o strânse mai tare.

— Ar fi bine să încep cu începutul, draga mea, îi spuse. Erste o poveste lungă. Vino să te aşezi lângă foc. Vezi, câinii mei te-au plăcut, te sărbătoresc.

— Nu înţeleg nimic, suspună Elita. Cum poate fi al tău

acest castel? El aparţine prinţului de Vinterburg.

— Şi prinţul de Vinterburg este tatăl meu. El mi-a dat castelul acum câţiva ani pentru că sănătatea lui lui îl obligă să stea în susul Franţei. Când ţi-am cerut să fii soţia mea, am vrut să o fac pe pământul meu, în mijlocul comorilor pe care le cunosc şi le iubesc din copilărie. Înţelegi de ce ţi-am cerut să te măriţi cumine?

Elita se gândea.

— Mi-era frică! seara aceea, fără să ştiu de ce, spuse în sfârşit. Simţeam o ameninţare, şi apoi a fost lumina de sub acoperiş care a strălucit ca un mesaj de speranţă, promisiunea unui sfârşit fericit.

— Şi totul se termină cu bine, spuse Hans, minunat de bine, dragostea mea. Vei fi soţia mea: nu mă pot gândi decât la asta.

Vru să o îmbrăţişeze din nou, dar Elita îi puse mâna pe gură pentru a-l împiedica să se apropie mai mult.

— Mai întâi trebuie să ştii totul, spuse. Nu ştii cât am putut fi de nenorocită! Mi-a fost atât de frică!

— Sărmana fetiţă dragă! A fost groaznic, crud, să te chinuiesc aşa, dar nu puteam face astfel.

Îi luă mâna şi i-o sărută cu pasiune, apoi o privi cu ochii

strălucind de dragoste.

— Dacă trebuie să avem cu adevărat această explicaţie, aşază-te puţin mai departe de mine, o rugă. Nu pot să mă gândesc la nimic altceva decât la tine; în sfârşit sunt liber să te ţin în braţe, să te sărut, să îţi spun că eşti încântătoare şi admirabilă şi că nimic, niciodată nu ne va despărţi.

Elita scoase un suspin de bucurie, era atât de bine să-l audă vorbind aşa. Totuşi, ţinea să-i audă explicaţiile.

— Povestește-mi, îl rugă.

Hotărât, Hans se îndepărtă de ea înainte de a-i răspunde.

— Dacă îmi recit lecţia iute, pot să te sărut? o întrebă cu o privire jucăuşă.

Văzu apărând neliniştea pe faţa Elitei şi adăugă repede:

— Scumpo, te necăjesc. Sunt atât de fericit.

Elita simţi un fior.

— Încă nu reuşesc să cred că tot ce nu-am imaginat este fals. Şi încă nu înţeleg…

— Am să-ţi spun totul. Poate nu ştii că tatăl meu a fost întotdeauna pasionat de probleme artistice. Mulţi oameni veneau să-i ceară părerea: el poseda cea mai mare colecţie particulară din Danemarca.

Elita privi în jurul ei: era uşor de văzut că Hans spunea

adevărul.

— Acum câtva timp, reluă tânărul, a aflat că o bombă fun\migenă a explodat într-un muzeu din Roma. Aparent, nimic nu a fost furat şi s-a atribuit incidentul studenţilor puşi pe glume proaste. Apoi faptul s-a repetat la Paris; guvernul a vorbit de agitaţie comunistă, de revoltă cintra autorităţii, dar cum niciun tablou nu a avut de suferit. S-a uitat iute afacerea. În sfârşit, acelaşi fapt s-a produs la Londra, apoi la Viena, şi acolo a fost mai serios.

— Ştiu, spuse Elita, un paznic a fost ucis.

— Cine ţi-a spus asta?

— Directorul hotelului.

— Este exact, continuă Hans. Un paznic, un om în vârstă care lucra la muzeu de cinzeci de ani, iubit şi stimat de toţi, a fost lovit brutal prin spate: s-a descoperit că avea craniul fracturat.

— Şi nu s-a furat nici acolo nimic? întrebă Elita.

— Este ce a crezut pentru moment toată lumea. Dar, puţin mai târziu, un detaliu neliniştitor i-a adus la cunoştinţă tatălui meu: la Roma, în muzeul unde a explodat bomba, au descoperit că o pânză a fost decupată, scoasă din cadrul ei şi înlocuită. I s-a adus tatălui meu tabloul: ei şi mulţi experţi l-au studiat de

aproape. După examinări serioase şi lungi discuţii, au sfârşit prin a avea certitudinea că tabloul era un fals.

— Un fals? exclamă Elita.

— Da, un fals care înlocuia tabloul original, explică Hans. Un vând de panică suflă printre conservatorii şi directorii de muzee: Toate pânzele Luvrului au fost examinate şi s-a descoperit acelaşi lucru. O pânză mică, de foarte mare valoare, a fost decupată exact pe marginea cadrului cu un cuţit sau o lamă de ras, şi înlocuită cu un fals, dar atât de perfect încât chiar privind tabloul de aproape, substituirea rămânea invizibilă.

— Nu s-a scris nimic în ziare despre asta?

Hans dădu din cap.

— S-a hotărât imediat ca marele public să ignore acest furturi. Pe de o parte, vorbind despre ele, se puteau încuraja alte furturi, dând idei hoţilor, pe de altă parte, singura speranţă de a găsi vinovaţii era să-i faci să creadă că faptele lor grozave nu au fost încă descoperite.

— Da, înţeleg perfect.

— Vezi, scumpa mea, continuă Hans, era uşor de văzut că ne găseama în faţa lucrului unui expert, incredibil de îndemânatic, şi având în plus posibilitatea de a vinde tablourile furate unor eventuali clienţi.

— Ceea ce este, cred, foarte greu de găsit!

— Evident. Este imposibil să plimbi o operă de Van Gogh sau Cézanne prin lume fără ca toţii experţii, din toate tările, să nu afle imediat.

— Dar, în acest caz, cine putea să le cumpere?

— Există colecţionari care doresc cu pasiune să intre în posesia unor opere de artă celebre, pe care sunt gata să le ascundă şi de cel mai indiscret ochi, pentru a le păstra numai pentru ei înşişi, răspunse Hans.

— Trebuiau găsiţi vânzătorii.

— Exact, şi asta cât mai repede posibil. Noi nu ştiam, bineînţeles, unde urma să dea lovitura acest specialist al genului. Tatăl meu, totuşi, era sigur de un lucru: exista un copist.

— Se numea Andrei? întrebă Elita.

Hans o privi cu mirare.

— Cum de ştii asta?

— Willie a condus într-o zi la aeroport pe cineva care se numea Andrei.

— Dacă aş fi ştiut că era acolo, m-ar fi ajutat foarte mult, continuă Hans. Este un bărbat greu de identificat. Andrei Soutrers are un aer obişnuit şi nu avem nicio fotografie a lui. Şi totuşi, în activitatea sa este un geniu unic.

— În ce activitate?

— Este copistul cel mai extraordinar din lumea întreagă, îi explică Hans. Este un maestru în a copia fidel opera tuturor marilor pictori. Se foloseşte de pânze din epoca respectivă, de culori exacte: este un artist uluitor, fantastic.

— Dar atunci de ce se înjoseşte să-şi pună talentul în slujba oamenilor necinstiţi? întrebă Elita.

— Pentru că astfel câştigă enorm de mulţi bani. În acest fel noi am ajuns la concluzia: cel care-l foloseşte pe Andrei Soutrers trebuie să aibă în mod obligatoriu mari mijloace financiare. Andrei Soutrers cere, după câte ştim, plata înainte.

— Într-un cuvânt, trebuie să găsiţi pe cineva foarte bogat, foarte erudit în domeniul artelor, şi cunoscând în toate ţările colecţionari atât de fantastici încât să cumpere tablouri furate.

— Exact asta este, aprobă Hans. Bazându-se pe aceste argumente, tatăl meu a aflat ceva ce i-a fixat bănuielile asupra domnului Burtel. Acesta avea o excelentă reputaţie în lumea artistică şi colecţia sa de maeştri era aproape la fel de celebră ca a tatălui meu. Or eu am constatat că domnul Bune îşi vindea tablourile.

Hans se întrerupse o clipă şi privirea i se opri asupra căminului, pe o admirabilă pictură a şcolii flamande.

— Un om care iubeşte tablourile nu le poate vinde decât pentru un motiv imperios, spuse încet.

— Ce motiv?

În acea clipă înţelesese că Hans ţinea cu pasiune la operele de artă care-l înconjurau. Nu se putea să se împiedice să se gândească că acest cadru superb i se potrivea admirabil; apoi uită tot, Hans reluând povestea.

— Un om nu se desparte de comorile sale decât dacă este obligat, şi este obligat întotdeauna de motive financiare. La început, tata a refuzat să creadă această poveste cu vânzarea: de ce domnul Burtel să aibenevoie de abni? Era doar foarte bogat.

— Eu ştiu de ce, zise Elita. Din cauza fiului său, nu-i aşa?

Hans aprobă din cap.

— Da, era Adolf. Viaţa lui modernă îl costa foarte scump şi râvnea să fie şi mai bogat. A început să joace la Bursă: a jucat şi a pierdut mult. De fapt, a pierdut ceea ce mulţi oameni consideră a fi o avere frumoasă. Normal, şi-a chemat tatăl în ajutor şi probabil că l-a ruinat şi pe el.

Elita încruntă din sprâncene.

— Domnul Burtel îşi iubea atât de mult fiul! murmură. Ar fi făcut orice pentru el. Este o ticăloşie din partea lui Adolf să-şi trateze astfel tatăl.

— Adolf Burtel este un tip murdar şi a fost întotdeauna aşa. În plus, este un imbecil. Când mă gândesc la capodoperele vândute pentru a finanţa recepţiile lui moderne, văd roşu.

— Şi pentru a avea mai mulţi bani să-i dea fiului său, bietul Burtel a devenit un hoţ, trase concluziile Elita.

— Asta rezultă situaţia şi, după cum ţi-am spus, bătrânul era un fin cunoscător şi nu pot să mă împiedic să cred că într-un fel sau altul se distra văzând cum poate să-şi râdă de toată lumea şi că fărădelegile lui trec neobservate.

— Dar de ce folosea oameni ca Freddie? întrebă cu un tremur Elita.

— A fost o greşeală angajarea lui Freddie, răspunse Hans. Wllie şi George erau escroci de mâna a doua, capabili să execute ordine, dar incapabili de a lua o decizie. Cât despre Freddie, lui îi plăcea brutalitatea, îi plăcea să-şi provoace adversarul, îi plăcea să omoare.

— L-am auzit pe domnul Burtel cerându-i să nu mai facă niciodată asta.

— Asta nu l-ar fi oprit. Rolul lui în acest expediţii era de al feri pe Kupenski să fie deranjat în timp ce decupa pânza originală şi o înlocuia cu cea falsă. La Viena un paznic a observat ceva să a plătit vigilenţa lui cu viaţa. După aceea,

Freddie nu putea să-şi permită riscul de a fi descoperit: aproape că a omorât un om la Tate Galery, la Londra, cu toate că nenorocitul privea în altă parte: era aşa de curios să vadă ce se întâmpla în fumul şi agitaţia sălii vecine, că nu ar fi remarcat, cu siguranţă, ocupaţia lui Kupenski.

— Cum de ştii toate astea? întrebă Elita.

— Noi am găsit pânza înlocuită de Kupenski în timp ce Freddie făcea de gardă, şi l-am găsit şi pe paznicul rănit.

— Dar, ştiind toate astea, de ce nu aţi făcut nimic?

— Nu ştiam destul pentru a aresta pe cineva, explică Hans, şi nu aveam nicio probă. Tata era convins că Andrei Soutrers era falsificatorul, ştiam că Burtel-tatăl şi-a vândut colecţia, bănuiam că este amestecat într-un fel sau altul în aceste furturi din amnle muzee, îl suspectam pe Freddie de a fi criminal, dar ne lipsea o probă adevărată.

— Şi acum aveţi una? Nu l-ai văzut pe Freddie lovindu-l pe paznicul de la Ny Carsberg?

Hans surâse:

— Dragă, am să-ţi mărturisesc un secret, un secret care nu trebuie să-l repeţi la nimeni, niciodată. Promiţi?

— Bineînţeles că îţi promit! Şi mi-am ţinut promisiunile.

— Îmi petrec timpul tot cerându-ţi câte ceva, dar asta este

ultima cerere. După asta nu am să-ţi mai cer decât un singur angajament.

— Şi anume?

— Să mă iubeşti acum şi întotdeauna, îi răspunse serios Hans.

Elita roşi sub privirea pasionată a logodnicului ei.

— Povestea mea merge prea iute. Am uitat un detaliu important al afacerii, poate îl ghiceşti: este Fecioara din Vinterberg.

— Mă întrebam când ai să-mi spui de ea, mărturisi Elita.

— A fost o idee a tatii. El i-a telefonat lui Klint de cum a aflat că Burtel vine la Copenhaga, şi i-a spus: Tentează-l!

— Tatăl tău nu voia cu adevărat să vândă tabloul?

— Tata şi-ar tăia mai degrabă mâna dreaptă decât să vândă un singur tablou din colecţia lui, dar trebuia făcut ceva pentru a-l face pe Burtel să se trădeze. Periind haina sarmanului bătrân, am citit scrisoarea fiului său care îi cerea bani; scrisoarea îi căzuse din buzunar. Ştiam că-i va fi greu să găsească enorma sumă despre care pretindea Adolf că i se cuvine.

— Îl detest pe acest Adolf.

— Ideea tatălui meu era de a-l tenta pe Burtel, de a-i propune un tablou pe care evident nu-l putea plăti.

— Adora acest tablou! Dintotdeauna şi-a dorit „Fecioara mai mult decât orice alt lucru pe lume.

— Toţi colecţionarii reacţionează astfel în faţa operelor celebre, pe care le-au rotit la un moment dat. Dar cred că în cazul nostru Burtel spunea adevărul, dorea să aibă tabloul.

— Nu văd cum „Fecioara vă putea ajuta…

— Putea, pentru că vezi, pentru a găsi banii necesari, Burtel i-a recomandat lui Kupenski să fure două tablouri în locul unuia.

— Sigur! exclamă Elita. Înţeleg! Până acum el nu substituia decât un singur tablou.

— Şi de data aceasta, Burtel nu putea să se mărginească numai la asta, explică Hans. Klint i-a cerut să se hotărască în douăzeci şi patru de ore. Pentru asta Kupenski a primit ordin să ia două Van Gogh, în loc să schimbe unul cu copia lui Andrei Aoutres.

— Şi a făcut-o?

— Da, le-a luat în timp ce Freddie se dădea la sportul lui favorit, să lovească un alt sărman om, care nu le-a făcut niciun rău, căci probabil privea în cu totul altă direcţie.

— Dar, kupenski a dispărut, a furat pânzele.

Hans dădu din cap.

— Pentru nimic în lume. Numai că nu s-a prezenta la întâlnirea fixată de freddie şi Willie fiind hotărât să ceară mai mulţi bani. Vezi tu, ca toţi escrocii, banda voia să facăeconomii, după ce i-au dat o avere lui Andrei Soutrers pentru copia primului Van Gogh, hotărât de mult să fie furat. Acum i-au oferit o sumă derizorie lui Kupenski pentru a-l fura pe al doilea. Nedreptatea procedeului l-a revoltat.

— Înţeleg asta, dar este o treabă stupidă.

— Oamenii sunt câteodată orbi, spuse Hans. Kupenski ştia foarte bine că dacă discută cu Freddie nu ar fi obţinut nimic în afară de ordinul insultător de a face ce i se spune şi să-şi ţină gura. Pentru asta a venit să-l vadă pe Burtel singur.

Elitra ascultă ţinându-şi răsuflarea.

— Era destul de isteţ ca să se gândească că Freddie şi ceilalţi se vor duce să-l caute la locuinţa pe care o ocupa în timpul şederii la Copenhaga. Profitând de acest noment de securitate, a intrat în hotel pe mica uşă, a urcat scările la domnul Burtel, aducându-i şi pânzele.

— A urcat scara de serviciu, murmură Elita.

— Nu pot să bănuiesc că aşa a făcut, continuă Hans, dar pare lucrul cel mai logi. Kupenski i-a cerut bani, mulţi bani, mai mulţi decât putea da Burtel.

— Atunci a luat diamantul.

— Da, Burtel a refuzat să-i plătească cât îi cerea, continuând să plătească cu încântare Van Gogh-urile. Kupenski şi-a pierdut răbdarea i-a smuls diamantul şi l-a lovit pentru a-i lua pânzele, exact în momentul când intram în cameră.

— Ce oroare!

— Fără să piardă o secundş, căci era obişnuit să lucreze cu viteza fulgerului, a apucat pânzele pe care Burtel le ţinea. L-am văzut pe bătrân căzând în faţă, pe masă şi am strigat: L-ai omorât!

Prins de panică, lăsând să cadă tot ce apucase, Kupenski s-a năpustiit pe uşă.

— Trebuie să fie ieşit pe culoar cu o clipă înainte de a ieşi din camera mea.

— Probabil. Am pus mâna pe inima sărmanului bătrân, i-am luat pulsul: era mort. Am fost atent să nu ating nimic pentru că aveam o idee.

— Ce idee?

— Voiam să fiu sigur că Freddie va fi judecat, răspunse Hans rece. Nu numai din cauza paznicilor morţi sau răniţi, de aici, Londra sau Viena, dar avema cu el un cont personal de reglat, pentru faptul cum s-a purtat cu tine.

Tânăra strânse din dinţi. Figura lui luase o expresie pe care Elita nu i-o cunoştea.

— Asta nu mai are nicio importanţă acum, Hans.

— Ba da, are. Nu am să uit niciodată că nu am putut interveni când ştiam că te urmăreşte făcându-ţi propuneri josnice. Nu ai să ştii niciodată, draga mea, câtă voinţă mi-a trebuit să nu mă năpustiesc în salon, să-i pun la punct aşa cum merita şi să-l oblig să se arate aşa cumeste, un laş.

— Nu înţelesesem nimic, suspină Eita, dar acum înţeleg tot. Ai avut dreptate să nu intervii. Te rog să mă ierţi că am gândit urât despre tine.

— Niciodată nu m-am simţit atât de prost, eram de dispreţuit, încercam să rămân fidel misiunii ce-mi fusese încredinţată, îi explică Hans. De aceea am hotărât că mort sau viu, domnul Burtel nu va fi singurul acuzar de aceste furturi. Freddie va primi ce merită: cu alte cuvinte va fi jutecat pentru crimă şi complicitate la furt.

— Va fi cu adevărat?

Hans scoase un mic suspin de satisfacţie.

— Fără nicio îndoială, Freddie va trebui să explice cum cele două Van Gogi-uri din muzeul Ny Carlsberg şi un diamant de mare valoare, care a aparţinut domnului Burtel, au fost

descoperite de poliţie în fundul dublu al valizei lui.

— Le-ai pus acolo, strigă aproape Elita.

— Le-am pus, răspunse calm Hans. Am descoperit acel fund dublu, când Freddie plin de aroganţă mi-a cerut… nu, mi-a ordonat să duc la spălat cămăşile care se găseau în valiza lui. Aşa am ghicit că el fusese cel atras să transporte pânzele şi m-am gândit că este normal să fie puse acolo, aşteptând ca poliţia să le găsească.

— Ai prevenit poliţia?

— Da, draga mea, am prevenit-o.

— Dar toate astea s-au organizat atât de iute.

— Cred că a fost mâna destinului. Am ştiut de cum te-am zărit, că nu am să te las să-mi scapi. Chiar dacă ai fugi, tot te-aş regăsi.

— Regret că nu am ştiut că mergi la Copenhaga, remarcă fata. Am fost aşa de mirată când te-am văzut aici.

— Şi eu am fost de asemenea mirat, nu te aşteptam decât a doua zi.

Elita tresări. O amintire îi revenea şi îl întrebă pe Hans.

— Tu… cine l-a otrăvit pe Heinrich?

— Mi-e teamă că da, mărturisi el. Dar nu-ţi face problementru el.

— Presupunând că un alt pasager ar fi mâncat acele sandvişuri… ce s-ar fi întâmplat?

— Trebuia să riscăm, Andrews ţi-a spus că erau destinate lui Heinrich şi, numai lui, şi noi speram că-i vei asculta ordinele. Natural că sandvişurile nu ar fi omorât pe nimeni. Heinrich este bine acum. Trebuia să se simtă rău numai două, trei zile, ca să-i pot lua locul. Şi aşa a fost

— Înţeleg. Totul mi se pare bizar: sosirea ta neaşteptată, faptul că trebuia să mă fac că nu te cunosc… Dar niciodată nu am ghicit că nu erai ceea ce păreai să fii.

Hans se strâmbă.

— Îmi răneşti amoru propriu, spuse râzând. Speram că alura mea aristocratică va răzbate chiar şi în circumstanţele cele mai neobişnuite!

— Danezii sunt atât de frumoşi şi distinşii, spuse Elita în grabă, încât toţi au un aer princiar, probabil că sunt descendenţii vikingilor, şi trăiesc în ţara poveştilor.

Hans râse din nou, îi luă mâna şi i-o sărută.

— Îmi flatezi compatrioţii aşa că sunt obligat să te iert, spuse vesel. Te iert pentru că eşti gata să te măriţi cu un biet valet. Fii cinstită: te-ai gândit că faci o căsătorie nedemnă de tine?

Elita roşi.

— M-am gândit, evident, murmură ea.

— Şi totuşi, ai fost gata s-o faci?

— Te iubesc. Nimic altceva nu are importanţă.

— Nimic altceva nu are importanţă, repetă el grav.

Tremură la sunetul vocii lui şi brusc intimidată, întrebă iute.

— Ce se va întâmpla acum? Nu se vor întreba unde este Hans Knudseb? Poliţia, jurnalişti…

— Poliţia este la curent. Cât despre ziare, ele sunt mult mai discrete la noi, cred, decât în alte ţări. Mai mult, un incident este notat la întâmplările diverse din această zi: o maşină a poliţiei a lovit, la sfârşitul după-amiezi, un tânăr numit Hans Knudsen, care tranversa strada; a fost internat în spital!

— Este un alibi perfect? întrebă Elita.

— Aproape perfect. Este un mic decalaj între ora accidentării şi cea a morţii domnului Burtel. Ori, medici nu pot determina ora morţii unui individ cu o aproximaţie de câteva minute… Hans Knudsen, personaj fără importanţă, este în afara oricărui bănuieli. Nu are nimic de zis la procesul care va face senzaţie în ziare.

— Crezi că Freddie va fi bănuit de tentativă de crimă

asupra lui Burtel?

— Domnul Burtel a murit în urma unei criza cardiace, medicii şi poliţia o ştiu deja, fără nicio îndoială, o asigură Hans. Cât despre Freddie, el se va prăbuşi la interogatoriu. Este tipul brutei care leşină la o injecţie. Sunt sigură că va mărturisi crima la Ny Carlsberg şi poate şi altecrime pe care nu le ştim.

— Şi Kupenski?

— Este, cred, deja arestat. Va fi acuzat de furt cu substituire de falsuri şi a beneficiat doar de puţini bani din beneficiul bandei. Nu cred că va fi condamnat prea sever.

— Sper să nu fie. Mi-a făcut impresia unui iepure hăituit.

Hans surâse.

— Cred că la începutul carierei lui era cel mai abil hoţ de buzunare din Berlin.

O apică uşor de braţ.

— Acum ştii totul. Mai e un actor al piesei a cărui sentinţă ai uitat-o.

— Cine-i acela?

— Eu, sunt condamnat să te iubesc pe vecie, din zi în zi mai mult, până voi muri.

— Oh! Hans! Hans!

Se apropie de el şi-şi ascunse faţa la pipetul lui. Hans o

strânse cu duioşie la piept.

— Încă nu pot să cred că est adevărat. Am impresia că visez. Mi se pare că am jucat într-un film şi acum jucăm finalul.

— Ne vom căsători cât mai curând, scumpa mea, şi am să pot să-ţi dau tot ce am dorit din prima clipă, când te-am văzut prima dată: cele mai frumoase rochii, bijuterii la fel de frumoase ca ochii tăi, un inel de logodnă demn de tine. Îţi aduci aminte că m-ai întrebat că dacă am cu ce să-ţi cumpăr unul? Scumpa mea, vreau să fie cea mai mununată piatră pe care lumea a văzut-o strălucind pe un deget atât de frumos.

Elita se ghemui la pieptul lui, apoi îi alunecă din braţe şi se îndepărtă. Inima îi bătea cu violenţă.

— Hans, spuse cu o voce joasă, trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

Surprins, o privi şi văzu că tremură. Era teribil de oalidă.

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire, murmură ea, şi mi-e teamă că asta ne va strica fericirea pentru că… totul va fi diferit.

— Ce ar putea să ne strice fericirea, murmură ea? o întrebă Hans cu o voce neliniştită. Elita, dragostea mea, nu cunva eşti… măritată?

Dădu din cap. O umbră de surâs îi trecu pe buze.

— Nu, oh! nu, nu asta.

— M-ai speriat, repetă Hans. Nimeni şi nimic nu ne va mai speria acum. Spune-mi iute ce te nelinişteşte.

— Numele meu… nu este Gardener, mărturisi Elita.

— Numele? Şi care este?

— Este… Este… Garson. Elita Garson.

Aşteptă exclamaţia obişnuită, strigătul de surpriză, urmat de obicei de o privire de invidie şi gelozie. Hans nu scoase nicio exclamaţie şi figura lui nu exprima nicio mirare.

— Garson? repetă. Este cunva ceva special în legătură cu acest nume? Trebuia să-l recunosc?

— Iubitul meu!

Elita se destinse brusc. Începu să râdă în tim ce lacrimi de fericire îi umplură ochii.

— Nu ştii! Este minunat! strigă. Ei bine, nu va fi nicio diferenţă. Tatăl meu este Granit Garson şi oamenii în consideră ca… foarte bogat.

— Foarte bogat? Atunci erai clientă la Claridge?

— Da, mărturisi Elita, nu am fost dat afară de patronul meu, am fugit de tata. Am avut o ceartă pentru că el voia să mă oblige să mă mărit cu un tânăr pe care nu îl iubeam.

Hans sări în picioare.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru că ai fugit! Dacă te

întâlneam cu el, ca să descopăr după aceea că erai măritată cu un altul, ce m-aş fi făcut? Dar eşti liberă, dulcea mea dragă, nu-i aşa? Liberă să fii soţia mea astăzi, mâine, de cum vom face toate actele necesare.

— Tatăl meu va veni aici, spuse Elita. I-am telefonat când am crezut…

Elita ezită.

— Când ai crezut?

— Oh! dragul meu, iartă-mă! când credeam că tu eşti asasinul. Voiam să te salvez. Aveam nevoie de cele mai bune sfaturi, de cei mai buni avocaţi şi ştiam că tatăl meu poate să se ocupe de toate astea.

Hans o înconjură cu braţul.

— Astfel povestea nu se termină ca de obicei. Prinţul se însoară cu Prinţesa şi nu cu Cenuşăreasa.

— Are importantă? Hans, te rog, nu da nicio importanţă.

Hans o învălui cu o privire arzătoare.

— Nimic nu are importantă, îi spuse cu pasiune. Nici chiar dacă am trăi amândoi săraci, dar să fim împreună.

O strânse la pieptul lui cu pasiune. Elita de-abia mai putea respira.

— Te iubesc, Elita, te iubesc şi mă iubeşti, este singurul

lucru care contează pe lumea asta: dragostea noastră! Dragostea noastră sinceră, dragostea noastră profundă, dragostea noastră eternă!